உ

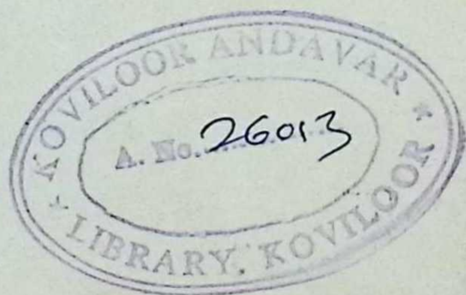
பிரமோத்தர காண்ட வசனம்.

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

பிரமோத்தரகாண்டம்

என்னும்

சிவகதைகள்.



விற்பனைக் குரிய புத்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை
1.	திருப்புகழ் முதற்பாகம்	2	8	0
2.	ஷை இரண்டாம் பாகம் ...	3	0	0
3.	ஷை மூன்றும் பாகம் ...	3	8	0
4.	சிவஸ்தல மஞ்சரி	(அச்சில்)		
5.	பிரமோத்தர காண்ட வசனம் (சிவ கதைகள்) ...	0	6	0
6.	காசி மாஹாத்மியம் (சிவ கதை) ...	0	1	0
7.	திருநீர்த் தல புராணம்	0	4	0
8.	திருத்தணிகைத் திருப்புகழ் முதலியன	0	6	0
9.	திருத்தணிகைத் தலபுராணச சுருக்கம் (வசனம்) ...	0	3	0
10.	ஷை 8-9 ஒன்றுய்ச் சேர்ந்தது	0	8	0
11.	மஞ்ஞைப் பாட்டு	0	0	6
12.	சேவற் பாட்டு	0	0	6
13.	அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல் ...	0	2	0
14.	History of the Tamil Prose Literature ...	0	6	0
15.	சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம் ...	0	6	0
16.	வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் ...	0	12	0
17.	காலனைக் கட்டி யடக்கிய கடோர சித்தன் கதை ...	0	2	0

ஒரே காலத்திற் பத்துப் பிரதிகள் வாங்கினுல் ஒரு பிரதி விலை யின்றிக் கொடுக்கப்படும். தபாற் செலவு முதலியன வேறு.

வ. சு. சண்முகம் பிள்ளை,

292, லிங்க செட்டித் தெரு,

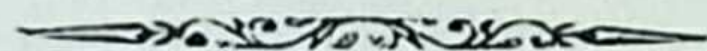
சென்னை : MADRAS

உ

கணபதி துணை.

திருத்தணிகேசன் துணை.

பிரமோத்தர காண்ட வசனம்.



[சிவகதைகள்]

இஃது

யாவருக்கும் எளிதிற் பிரயோசனப்படும் பொருட்டு

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

அவர்கள் எழுதியது.

(மூன்றும் பதிப்பு.)

சென்னை.

பி. ஆர். இராம ஐயர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பித்தது.

1928.

இந்தப் பிரதியின் எண் : [illegible]

☞ புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கண்டவரிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பதிப்பாசிரியருடைய கையெழுத்து முத்திரை (Facsimile) உள்ள புத்தங்களையே வாங்க வேண்டுமென்பது இதனால் எல்லோருக்குந் தெரிவிக்கப் படுகின்றது.

வ. சு. சண்முகம் பிள்ளை,

292, லிங்க செட்டித் தெரு,

சென்னை : Madras.

சிவமயம்.

முதற் பதிப்பின் முகவுரை.



பிரமோத்தரகாண்ட மென்பது சைவ சமயத்துக்குரிய முக்கிய நூல்களிலொன்று. இது வியாச முனிவரிடத்துப் பதினெண் புராணங்களையும் உணர்ந்த சூதமுனிவராற், சம்ஸ்கிருதத்திற் சுலோக ரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. இதனைச் சைவசிரோமணி யாகிய வரதுங்கராம பாண்டியர் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் காவிய நடையாக விருத்தச் செய்யுளாலியற்றி இருக்கின்றனர். இதிற் சைவசமயிகள் அத்தியவசியமாக அறியவேண்டிய விஷயங்கள் அநேக மிருந்தும், அவைகள் கற்றுணர்ந்த சிலர்க்கேயன்றி ஏனையோர் யாவர்க்கும் பயன்படா திருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி அதனை யாவர்க்கும் பயன்படும்பொருட்டு எளிய நடையான வசன ரூபமாகச்செய்தேன். இப்படிச் செய்வதற்கு எனக்கு முக்கிய ஆதாரமாக இருந்தது ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வித்வான் - காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரவர்கள், அந்நூலுக் கெழுதியிருக்கும் பொழிப்புரையே. என்னா லெழுதப்படும் இச்சிறு புத்தகத்தில் எழுத்து முதலிய எவ்வகைக் குற்றங்க ளிருந்த போதிலும் அவைகளைப் பாராட்டாது, இதிற் கூறப்படும் பஞ்சாக்ஷர மகிமை முதலிய பொருட் சிறப்பு நோக்கியே மேலாகக்கொள்வது அறிவின் மிக்க பெரியோர்கள் கடமையாம். அவர்கள்

இனிதென்று அங்கிகரிப்பதும், யாவரும் இதன் பொருளை எளிதின் உணர்ந்துய்வதுமே என் பிரயாசத்துக்குப் போந்த பிரதிபலனும் மனோ திருப்தியுமாம். இதனை விர்த்திசெய்யும் விஷயமாக யாவர் என்ன யுக்திகள் சொன்னபோதிலும் அவைகள் வந்தனத்துடன் அங்கிகரிக்கப்படும்.

நான் எழுதினதை ஆராய்ச்சிசெய்து, திருத்தி, நற்றமிழ் நடையுடையதாகச் செய்த பேருதவிக்காக கூடலூர் ஸெயிண்டு ஜோசப் (St. Joseph's Institution) மிஷன் பாடசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதரா யிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சிவசிதம்பர முதலியார் அவர்களுக்கும், இதனை மிகுந்த சிரத்தையோடு விரைவில் அச்சிட்டுத்தந்த பெரு முயற்சிக்காக சென்னப்பட்டணம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பு. எ. கந்தசாமி நாயகர் அவர்களுக்கும், அநேக வந்தனங்களை அகமகிழ்ந் தளிக்கின்றேன்.

மஞ்சகுப்பம்,
1878-ஆம் வரு
டிசம்பர்மீ } வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

உ

கணபதி துணை.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை.

பிரமோத்தரகாண்ட வசனத்தின் முதற்பதிப்பு 1878-ஆம் வருஷம், அதாவது 28 வருஷங்களுக்கு முன், அச்சிடப்பட்டது. அப்போது 750 பிரதிகள் பதிக்கப்பட்டன. அவைகள் எல்லாம் விரைவிற் செலவாய்விட்டன. பலவித அசந்தர்ப்பங்களால் அதை மறுபடி அச்சிட இதுகாறும் தவக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டாம் பதிப்பில் விசேஷ மாறுதல்கள் ஒன்றுமில்லை. இதனையும் சைவாபிமானிகள் அன்புடன் ஏற்று வாசித்து, அதனால் அடைய வேண்டிய பலன்களையெல்லாம் பெறுவார்களென்று சிவபெருமானுடைய திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

சென்னை.
பராபவஞு பங்குனிமீ.
March, 1907.

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

கணபதி துணை.

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரை.

பிரமோத்தர காண்ட வசனத்தின் முதற்பதிப்பு ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பும் (1878-ஆம் வருஷத்தில்), இரண்டாம் பதிப்பு இருபத்தொரு வருஷங்களுக்கு முன்பும் (1907-ஆம் வருஷத்தில்) எமது தந்தையார் காலத்தில் அச்சிடப்பட்டன. இரண்டாம் பதிப்பு ஆயிரம் பிரதிகளுஞ் செலவாகிச் சில வருஷங்களாகியும் சில காரணங்களால் மூன்றும் பதிப்பாகிய இப்பதிப்பு இத்தனை நாளாயிற்று. "பிரமோத்தர காண்டம்" என்னும் பெயரினின்றும் இந்நூலின் விஷயம் இன்னதென விளக்கமுறாததால் "பிரமோத்தர காண்ட வசனம் என்னும் சிவ கதைகள்" என்று நூலின் பெயரை விளக்கி யுள்ளோம். இந்நூல் பஞ்சாக்ஷரம், சிவக்ஷேத்திரம், சிவராத்திரி, சநிப்பிரதோஷம், சோமவார விரதம், சிவயோகம், விபூதி, சிவபூஜை, உமாமகேசுர பூஜை, உருத்திராக்ஷம், ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரம், சிவசரித்திரம் ஆகிய பன்னிரு விஷயங்களின் எண்ணரும் பெருமைகளைச் சுவை நிரம்பிய கதைகளின் வாயிலாக எடுத்துக் கூறும். சிவநேசச் செல்வர்களாகிய இரு பாலரும் இந்நூலைப் படித்துணர்ந்து, சிவபெருமான் திருவருளைப் பெற்றுய்யுமாறு வேண்டுகின்றனம்.

திருத்தருப்பூண்டி: 29-7-1928.
சென்னை: 10-7-1928.

வ. சு. ச.
வ. சு. சே.

வரதுங்கராம பாண்டியருடைய

சரித்திரம்.

பிரமோத்தர காண்டத்தைத் தமிழிற் செய்யுளாக இயற்றியிருக்கும் வரதுங்கராம பாண்டியர், அதிவீரராம பாண்டியருடைய இளைய சகோதரர். இவர் சற்றேறக்குறைய 370-வருடங்களுக்கு முன் இருந்தனர். இவர் கருவை வெண்பா அந்தாதி, கலித்துறை அந்தாதி, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்களைச் செய்தவர். சிவபெருமானையன்றி ஏனையோரைப் பாடாதவர். அதிவீரராம பாண்டியர் நைடதஞ்செய்து அரங்கேற்றுகிற காலத்தில் இவர் அச்சபைக்குப் போகாதிருந்ததனால், தமையன் இவரை நோக்கி 'நாம் அரங்கேற்றும் அவைக்களத்துக்கு நீரேன் வரவில்லை' யென்று கேட்டபொழுது, 'நீர் அரங்கேற்றும் நூல் நம்போற் பிறந்து இறந்த ஓர் அரசன் விஷயமேயன்றி ஆதியந்த மில்லாத சிவபிரான் விஷயமல்லவே, ஆகையால்தான் நான் வரவில்லை' என்பது தோன்றத் தாம் பாடியிருந்த கருவைக் கலித்துறை அந்தாதியில் மனிதரைப் பாடுதல் இழிவென்னுங் கருத்துள்ள

"சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான்
கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாது கவிப்புலவீர்
அங்கச் சுமைகொண் டெழுநான்கு கோடி அழிநரகப்
பங்கத்தில் வீழஎன் னேபொன்று வார்தமைப் பாடுவிரே"

என்னும் பாடலைச் சொன்னார். அதுகேட்டு அதிவீர ராம பாண்டியருக்கு மெய்யறிவுதித்து, அப்பாற் காசிகண்டம், கூர்மபுராணம் முதலிய சிவ புராணங்களைச் செய்தார். அவைகளை அரங்கேற்றிய காலங்களிலெல்லாம் வரதுங்கராமபாண்டியருங் கூட இருந்து வியந்து பாராட்டித், தமையனாருடன் சில காலம் அரசாண்டிருந்து, சிவாநுபவச் செல்வராய்ச் சிவகதியடைந்தார்.

இது நுண்ணிய கேள்விசான்ற பெரியோர்களால் கர்ண பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றது. சில அறிஞர்கள் கருவை அந்தாதிகள் மூன்றும் அதிவீர ராம பாண்டியர் செய்தவை யென்று அச்சிட்டு வழங்கி வருகின்றனர்.

சாற்றுக்கவி.

—∘∘※∘∘—

இது
திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான்
மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்
மாணாக்கரில் ஒருவரும்,
கூடலூர் ஸெயின்டுஜோஸப் மிஷன் பாடசாலையில்
தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய
திருப்பாதிரிப்புலியூர் இயற்றமி ழாசிரியர்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
க. ரா. சிவசிதம்பர முதலியா ரவர்கள்
இயற்றியது.

பன்னிருசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

உலகிற் சான்றோ ருடைத்தெனுஞ்சொல்
லோங்குந் தொண்டை நன்னாட்டில்
ஒப்பில் காஞ்சிப் பதிக்கணித்தா
யுறுஞ்செங் கற்பட் டெனுமூரில்
இலகும் புகழ்ச்சீர்க் கருணிக
மரபிற் றணிகா சலவேந்தற்
கினிய சுதனுய்ச் சுப்பிரம
ணியப்பேர் பெறுசற் குணசீலன்
நிலவுந் தனிக்கோல் வரதுங்க
ராம நிபுண னிகழ்த்துசிவ
நெறியார் பிரமோத் தரகாண்ட
நிறைந்த பொருளை நெடியகடல்
சுலவும் புவியோ ரெளிதுணரத்
துகடீர் வசனத் தமிழ்நடையாற்
சுருங்க வெழுதி யச்சியற்றித்
தந்தா னுலகந் துதித்திடவே.

சிவமயம்.

பொருளடக்கம்

உ

கணபதி துணை.

திருத்தணிகேசன் துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரமோத்தர காண்டம்.

விநாயகர் காப்பு.

நல்ல சொற்பொரு ளூறு நடாத்தவும்
எல்லை காணரும் பேரின்ப மெய்தவும்
வெல்லு மானை முகத்தினை மேவிவாழ்
வல்ல பைக்குரி யானை வழுத்துவாம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

பூமேவு சதுமுகனுந் திருமாலும் போற்றிசெயத்
தேமேவு குழலுமையாள் செழுங்குவளை விழிகளிப்ப
மாமேவு மிதழிநறு மழைதுளிப்ப மணிமன்றந்
தாமேவி நடம்புரியுந் தனிப்பொருளை வணங்குவாம்.

சிவகாமித் தாயார்.

பூரணியைத் தறுகாண
புவனபோ கங்கடமைப் புரக்கு மாயா
காரணியைப் பசுபாச மலமகல
மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணிற் றோன்றும்

ஆரணியைப் பரமசிவ ஞானந்த
 நடத்தின்வைத்த அருட்கண் ணாளைச்
சீரணிகொள் பொழிற்றில்லைச்
 சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம்.

விநாயகர்.

பிஞ்சுமதிச் சடாமகுடப் பெருமானைப் பிரியாத
வஞ்சிமிம வான்தவத்தின் வருபேடை மயிலுதவும்
அஞ்சிறைவண் டிரைத்துவிழு மருவிமத மொழுகுகவுட்
குஞ்சரவெம் புகர்முகத்துக் குரிசிலடி யிணைதொழுவாம்.

சுப்பிரமணியர்.

இறுதியெனத் தகுவியர்போய்க்கைம்மையெய்த
 அயிராணி யின்ப மெய்தப்
பிறைகளொரு நான்கனைய திறன்மருப்பு
 வெள்ளானைப் பிடரி னேறி
மறுகுதொறும் பொன்னுலகின் வானவர்கோன்
 பவனிவாச் சூரன் மாயச்
சிறிதுகடைக் கண்சிவந்த சேவகன்கிண்
 கிணிச்சரணஞ் சென்னி வைப்பாம்.

திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகள்.

சுழியும் புனற்செஞ் சடையாளர்
 பங்கிற் றேரைகை துணைமுலைக்கண்
வழியுங் கொழும்பாற் கடலுண்டு
 பாவக் கோடை மலிந்துசுட

ஒழியும் பசும்புல் லெனவுலகம்
　　ஒடுங்கா தோங்கத் தண்ணளியாற்
பொழியுங் கவிதைக் காழ்முகில்
　　பொன்னங் கமலத் தாடொழுவாம்.

திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள்.

ஆரணநன் னிலையறியாச் சாக்கியர்க ளருங்கற்றூண்
பாரறிய மருங்கசைத்துப் படுநீரிற் புகவுந்த
வாரணநல் லுரியானை யேத்திமுந்நீர் வடதளிரின்
நாரணன்போ லினிதமர்ந்த நாவலன்பொற் றாடொழு
[வாம்.

சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள்.

தாது நிறைக்கும் பசுந்துளபத்
　　தாமத் தோனுஞ் சரோருகச்செம்
போதி னகத்துச் சகமீன்ற
　　புத்தே டானு மறியானை
மாதி னிடத்தின் முனிவொழிய
　　ஆரூர்ச் செம்பொன் மணிமறுகிற்
றூது நடத்துங் கவிராஜன்
　　துணைத்தாட் கமலந் தொழுதிடுவாம்.

மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள்.

சீத வார்பொழிற் றில்லைப் பாமனுக்
கோது நற்றமிழ்க் கோவை யுரைசெய்த
நாதன் மாணிக்க வாசக னுண்மலர்ப்
பாத பங்கய மேத்திப் பரவுவாம்.

சிவமயம்.

பிரமோத்தரகாண்ட வசனம்.

வரலாறு.

முன்னொருகாலத்தில் வேதபாரகராகியபலமுனிவர்கள் பிரமதேவ ருத்தாரப்படியே நைமிசாரணியத்தை யடைந்து சிவயாகமொன்று செய்துகொண் டிருக்கும் பொழுது, பதினெண் புராணங்களையும் சொல்லி யருளிய சூதமுனிவர் அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளினர். முனிவர்கள் அவருக்கு ஆசனங்கொடுத்து வீற்றிருக்கச் செய்து, தொடங்கிய வேள்வியை முற்றுவித்த பின்னர், "ஸ்வாமீ! எங்களுக்குச் சிவசரித்திரங் கேட்க வேண்டுமென்னும் பேரவா இருக்கின்றமையால், தேவரீர் அதனை அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கச் சூதமுனிவர் சந்தோஷ மடைந்து, "முனிவர்களே! நீங்கள் தோன்றி நின்று அழியும் ஏனையோர் சரித்திரங்களைக் கேட்க விரும்பாமல், ஆதி யந்தமில்லாத பரமசிவனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்பினீர்கள். இது மிகவும் நன்று. அச்சிவ பெருமானுடைய சரித்திரங்களோ எண்ணிறந்தன. அவைகளில் ஒன்று கேட்கினும் அதனல் வரும்பயன் அளவிடப்படாது. அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையும் முன்னரே உங்களுக்கு அநேகமாக அருளிச்செய்திருக் கின்றோம். இப்பொழுது, அவருடைய திருவுருவாகிய

பஞ்சாக்ஷரமகிமை, சிவக்ஷேத்திரமகிமை, சிவராத்திரி மகிமை, சனிப்பிரதோஷமகிமை, சோமவார விரத மகிமை, சிவயோகிமகிமை, விபூதிமகிமை, சிவபூஜை மகிமை, உமாமகேசுரபூஜைமகிமை, உருத்திராக்ஷ மகிமை, ஸ்ரீருத்திரமகிமை, சிவசரித்திரமகிமை ஆகிய இவைகளை விவரிக்கின்றோம், கேளுங்கள்" என்று தொகுத்துச் சொல்லிப் பின் வகுத்துக் கூறுகின்றார்.

உ

சிவமயம்.

முதலாவது

பஞ்சாக்ஷர மகிமை.

யாகஞ்செய்வதிற் கருத்தமைந்த முனிவர்களே! யாகமானது கருமயாகமென்றும், தவயாகமென்றும், ஜெபயாகமென்றும், தியானயாகமென்றும், ஞானயாகமென்றும் ஐந்து வகையாக விருக்கின்றது. அவற்றுள், ஞானயாகமே யாகங்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது. அந்த ஞானயாகத்தின் பகுதியாய் ஜெபயாக சிரேஷ்டமா யிருக்கின்ற பஞ்சாக்ஷர மகிமையைச் சொல்லுகிறோம்.

சிவபெருமான் எப்படித் தேவர்களுக்குள் முதன்மையானவரோ அப்படியே பஞ்சாக்ஷரம் சகல மந்திரங்களுக்கும் முதன்மையான மந்திரமாம். பஞ்சாக்ஷரத்தை ஆதியிற் பிரணவங்கூட்டிச் செபித்து மோக்ஷமடைந்தவர்கள் எண்ணிறந்தோர். அதில் ஒரு அக்ஷரத்தின் உண்மையை அரிபிரமாதிகளும் இன்னும் அறிந்திலர். நான்கு வேதங்களாலும் வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடதத்துக்களாலும் பிரதிபாதிக்கப் படுவதும் இந்த மந்திரமே; இது அண்டபிண்ட சராசரமெங்கும் நிலைபெற்றுச் சிவனது திருவுருவமாய் விளங்கும். இதன் உண்மையை யுணர்ந்த ஆன்மாக்கள் சிவகதியை யடைதலால் இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் பரப்பிரம சொரூபமே யென்று பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். ஜனனமாகிய சாகரத்தைக் கடக்குந் தெப்ப

மாகப் பரமசிவன் பஞ்சாக்ஷரத்தை அருளிச் செய் திருக்கிறார். பஞ்சாக்ஷரமென்னும் விதையை மன மென்கிற நிலத்தில் விதைத்தால் அது மோக்ஷமாகிய பலத்தைத் தரும். அதைவிட்டு மற்ற வேள்வியாதி களைச் செய்வதில் என்னபலன் ? சூரியன் உதயமாகாத வரையில் இருள் எப்படி நீங்காதிருக்குமோ, அப் படியே பஞ்சாக்ஷரத்தின் உண்மையை யுணராத கால மெல்லாம் பிறவிப்பிணியானது நீங்காதிருக்கும். இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் மோக்ஷவழிக்குத் துணையென்றும், மோகக்கடலுக்கு வடவாமுகாக்கினி யென்றும், இரு வினைக் காட்டுக்கு நெருப்பென்றும், உறுதியாக அறியக்கடவீர். ஆயினும், இப்பஞ்சாக்ஷரத்தையே, நமவை முன்னும், சிவவைப் பின்னுமாக வைத்துச் செபித்தால் சிவாநுக்கிரக முண்டாகாது. சிவவை முன்னும் நமவைப் பின்னும் வைத்துச் செபித்தால் சிவஞானச் செல்வமுண்டாகும். ஆதலால், சிவாலயத் திற் சென்று சற்குருவினிடத்திலே பஞ்சாக்ஷரோப தேசம் பெற்றுக்கொள்பவர்கள், இம்மையிற் சகல சித்திகளும் இறுதியில் முத்தியும் பெறுவார்கள். முன்னம் ஒரு அரசன் இங்ஙனம் உபதேசம் பெற்றுப் பரிசுத்தனுய்ப் பரகதியடைந்தான். அந்தச் சரித்திரத் தைச் சொல்வோம் கேளுங்கள் :—

அலைகடல்போல விசாலமான அகழியும், மலை போல உன்னதமான மதிலும் சூழப்பெற்ற வடமதுரா புரியிலே யதுகுலத்திற் பிறந்த தசாருகன் என்னும் அரசனொருவனிருந்தான். அவன் திரண்ட சேனையை யுடையவன். சிங்கத்தையொத்த பலமுள்ளவன். மன்மதனுக்குச் சமானமான வடிவழகுள்ளவன். மநு நீதி தவறாமல் அரசாக்ஷிசெய்பவன். தவத்தில் அதி

சிரேஷ்டமானவன். இத்தன்மையான பெருமை யுள்ள அவ்வரசன் சகல லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஒரு கன்னிகையை விவாகஞ்செய்து, பள்ளியறையுட் புஷ்பசயனத்தின் மீதேறிக் காமமீறி மனைவியின் கையைப்பற்றினன். அப்பொழுது அவள் விலகி நின்று 'பிராணேசா! உம்மை ஆலிங்கனஞ் செய்தற்கு எனக்கிச்சையில்லை. ஒருதலைக் காமத்தினல் இப்பொழு தென்னை வலிதிற் புணர்வீராயின், அதனாலுமக்குத் துன்ப முண்டாகுமேயன்றி சிறிதேனும் இன்பமுண் டாகுமா? மனம் வேறுகிய மாதர்களையும், வியாதி யால் வருந்தும் மாதர்களையும், மனத்தில் விருப்ப மில்லாத மாதர்களையும், விரத மநுஷ்டிக்கும் மாதர் களையும், கருப்பங்கொண்ட மாதர்களையும், சூதகம் நீங்கிய மாதர்களையும் தழுவலாமோ? தடாகங்களி லிருக்கும் மலர்கள் கசங்காமல் வண்டுகள் வந்து தங்களுக்குப் பிரயோஜனமான தேனைக் காலமறிந்து உண்ணுவதுபோலத் தங்கள் பத்தினிகள் மனத்தைச் சம்மதப்படுத்திக் கலந்தவர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கு இன்பம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாதே' என்று சொல்லியும், அரசன் காமம் சகிக்கலாற்றுதவனுய் அவளை வலிதிற்றழுவினன். உடனே மாந்தளிர் போன்ற அவளுடைய மேனியானது மழுப்போலாகி அவனைச் சுட்டது. அந்த வெப்பத்தினல் அவன் மார்பிற் றரித்திருந்த சந்தனக்குழம்பு பொரிந்து உதிர்ந்தது; பூமாலை கரிந்தது; முத்துமாலை நீருயது. அரசன் பயந்து தழுவிய தன் கைகளை வாங்கிக்கொண்டு, மனைவியை நோக்கி, 'பெண்ணே! குளிர்ச்சியாயிருந்த உன்மேனி தீப்போலாகிச் சுட்டதே இஃதென்னை?' என்று கேட்டான். அதற்கவள், 'நாயகரே! தூரு

வாச முனிவர் எனக்குப் பரமசிவனுடைய பஞ்சா க்ஷரத்தை உபதேசித்தருளினர். அதனுல் என் இரு வினையும் நீங்கி என்னுடலும் பரிசுத்தமாகியது ; புண் ணியமானது பாவத்தை எப்படிச் சேராதோ அப் படியே புநிதமாகிய என்னுடைய தேகத்தைப் பஞ்சா க்ஷர உணர்ச்சியில்லாத உம்முடைய தேகம் தழுவப் பெருது. நீர் பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பெற்றுப் பரி சுத்தராகி அதன் பின்பு என் மெய்யின்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்', என்று சொன்னுள். அதற்கு அரசன், 'அப்படியானுல் நீ யெனக்கந்த மந்திரத்தை உபதேசஞ்செய்' என்று கேட்க, அவள் 'கணவர்கள் தங்கள் மனைவியரிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்றுக் கொள்வது முறையன்று. சிவபெருமானுடைய கிரு பையைப் பூரணமாகப் பெற்ற கர்க்கமுநி யென்னும் குருவானவர் யமுனையாற்றங் கரையி லிருக்கின்ருர். அவரிடத்திற்கு வாரும்' என்றழைக்க, அரசன் சம் மதித்து அவளுடனே சென்று, கர்க்கமுனிவரைக் கண்டு, அவருடைய பாததாமரைகளை வணங்கி, நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி, 'ஸ்வாமீ! ஜனன சாகரத்தில் உழலுகின்ற அடியேனுக்குப் பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து மோக்ஷமாகிய கரையிற் சேர்த்தருளும்' என்று பிரார்த்தித்தான். முனிவர் அருள் கூர்ந்து பரமசிவனைத் தியானஞ்செய்து, தம்முடைய கையை அவன் சிரமேல் வைத்து, ஐந்தெழுத்துண்மையை அநுக்கிரகித்தார். அவ் வுபதேசத்தைப் பெற்ற வுடனே, அவனுடைய கொடிய வினைகளெல்லாம் நூறுகோடி காகங்களாய் அவனுடைய உரோமத் துவாரங்களினின்றும் புறப்பட்டு, மேலெழுந்து பறந்து கரிந்து விழுந்தன. அரசன் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு

முநிவரை நோக்கி, 'ஸ்வாமீ! அடியேனுடைய சரீரத்தி னின்றும் இந்தக் காகங்க ளுண்டாகி மேலெழுந்த காரணமென்ன? அவைகள் நீறுய்ப்போன காரண மென்ன?' என்று வினவ, முநிவர், 'அரசனே! பிறவிக்குக் காரணமாகிய புண்ணிய பாவமென்னும் இருவினையையும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் மஹிமையால் ஒழித்து விட்டாய். ஒழிந்த வினைகள் உன்னுட லினின்றும் காக ரூபங் கொண்டெழுந்து, இனி யுன்னைத் தொடரா வென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக வெந்து நீறுய் விழுந்தன. பஞ்சாக்ஷர மகிமை ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லுந் தன்மையதன்று. இனி நீயும் உன் மனைவியும் சந்தோஷமாய் நகரத்துக்குச் சென்று சுகமநுபவித்துக் கொண்டிருந்து இறுதியில் மோக்ஷ மடைவீர்கள்', என்று சொல்லி யருளினர். அரசன் அது கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, அவரை வணங்கி விடைபெற்றுப்போய்த் தன்னகரஞ் சேர்ந்து, மனைவியோடு அநேக நாள் இன்பமநுபவித்துக் கொண் டிருந்து பின்பு இவ்வுடல் நீங்கி, மனைவியோடு பரம சிவனுடைய திருவடி நிழலைச் சேர்ந்து நித்தியாநந்த நிரதிசய வாழ்வுற் றிருந்தான்.

சிவமயம்.

இரண்டாவது

சிவக்ஷேத்திரமகிமை.

முனிவர்களே! சிவஸ்வரூபமாகிய பஞ்சாக்ஷர மகிமையை யாம் அறிந்தமட்டிற் சொன்னோம். இனி சிவக்ஷேத்திர மகிமையையும் சிவராத்திரி மகிமையையுஞ் சொல்லுகிறோம் :—

அயோத்தியா நகரத்தையாண்ட மித்திரசகன் என்னும் அரசன் ஒருநாள் காட்டிற்சென்று வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, தமையனுந் தம்பியுமாகிய இரண்டு ராக்ஷதர்கள் அக்கினி மலைபோல் வந்து அவனை யெதிர்த்தார்கள். அரசன் அவர்களுடன் போர்செய்து மூத்தவனைக் கொல்லவே, இளையவன், தான் தோற்று ஓடிப்போய் விட்டவன் போற் காட்டிப், பின்பு வஞ்சனையால் வெல்ல நினைந்து, மனித ரூபங்கொண்டு திரும்பி வந்து, அரசன் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அரசன் அவனை நோக்கி, 'நீ யார்? இங்குவந்த காரணம் என்னை?' என்று வினவ, அரக்கன் 'மகா ராஜனே! உம்முடைய பாதங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்து பிழைக்க வேண்டி வந்தேன்' என்றான். மன்னவன் சந்தோஷித்து, அவன் வஞ்சக நினைப்பைக் கொஞ்சமு மறியாமல், அவனை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சமையல் செய்யுந் தொழிலி லமர்த்தினான். இங்ஙன மிருக்கையில் ராஜன் பிதிர்களுக்குச் சிரார்த்தஞ்செய்யும்

நாள்வந்தது. அன்று அரசன் வசிஷ்டமுநிவரை *வரித்து, அவருக்கு அன்புடன் ஆராதனைசெய்து 'அமுதுகொள்ளவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டான். அப்பொழுது ராக்ஷதன் 'இதுதான் நமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் சமயம்' என்று கருதி, முநிவருக்கு நல்ல அமுதோடு நரமாமிசத்தைக் கலந்து படைத்தான். படைத்த அமுதில் நரமாமிசங் கலந்திருப்பதை அவ ரறிந்து அது அரக்கன் செய்த வஞ்சனை யென்றுணராமல் ராஜன் மேற் கோபங் கொண்டு, அவனைப்பார்த்து, 'அரசனே! சிரார்த்த தினத்தில் † அஜமாமிசம் படைப்பது வேத விதியாயிருக்க, அதைவிட்டு நீ நரமாமிசம் படைத்தாய். இவ் வக்கிரமத்தினால் நீ காட்டிற் சஞ்சரித்து நரமாமிசத்தைத் தின்னும் அரக்கனாகக்கடவை' என்று சபித்தார். பின்பு கோபந்தணிந்து அது அரக்கன் செய்த ‡திருக்கென் றுணர்ந்து வருத்தப்பட்டு, 'மன்னனே! நீ யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்கவும் நான் அதை யுணராமல் அநியாயமாய் உன்னைச் சபித்துவிட்டேன். இந்தச்சாபம் பன்னிரண்டு வருஷஞ் சென்றபின் நீங்கிப்போம்' என்று சொல்ல, அரசன் அவர்மேற் கோபங்கொண்டு 'நிர்த்தோஷியாகிய என்னை நீர் அக்கிரமமாகச் சபித்தபடியால், உமக்கும் நான் சாபங் கொடுக்கிறேன்' என்று சாபநீரைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். அதை யவன் மனைவியாகிய மதயந்தி கண்டு, மனங்கலங்கிப் "பிராண நாயகரே! மன்னவர்

---

* வரித்தல்=குறித்த காரியத்துக்காகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல்.

† அஜ மாமிசம்=ஆட் டிறைச்சி.

‡ திருக்கு=குற்றம்.

சிவமயம்.

இரண்டாவது

சிவக்ஷேத்திரமகிமை.

முனிவர்களே! சிவஸ்வரூபமாகிய பஞ்சாக்ஷர மகிமையை யாம் அறிந்தமட்டிற் சொன்னோம். இனி சிவக்ஷேத்திர மகிமையையும் சிவராத்திரி மகிமை யையுஞ் சொல்லுகிறோம் :—

அயோத்தியா நகரத்தையாண்ட மித்திரசகன் என்னும் அரசன் ஒருநாள் காட்டிற்சென்று வேட்டை யாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, தமையனுந் தம்பியு மாகிய இரண்டு ராக்ஷதர்கள் அக்கினி மலைபோல் வந்து அவனை யெதிர்த்தார்கள். அரசன் அவர்களுடன் போர்செய்து மூத்தவனைக் கொல்லவே, இளையவன், தான் தோற்று ஓடிப்போய் விட்டவன் போற் காட்டிப், பின்பு வஞ்சனையால் வெல்ல நினைந்து, மனித ரூபங்கொண்டு திரும்பி வந்து, அரசன் பாதத்தில் விழ்ந்து வணங்கினான். அரசன் அவனை நோக்கி, 'நீ யார்? இங்குவந்த காரணம் என்னை?' என்று வினவ, அரக்கன் 'மகா ராஜனே! உம்முடைய பாதங் களுக்குக் குற்றேவல் செய்து பிழைக்க வேண்டி வந்தேன்' என்றான். மன்னவன் சந்தோஷித்து, அவன் வஞ்சக நினைப்பைக் கொஞ்சமு மறியாமல், அவனை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சமையல் செய்யுந் தொழிலி லமர்த்தினான். இங்ஙன மிருக்கையில் ராஜன் பிதிர்களுக்குச் சிரார்த்தஞ்செய்யும்

நாள்வந்தது. அன்று அரசன் வசிஷ்டமுனிவரை *வரித்து, அவருக்கு அன்புடன் ஆராதனைசெய்து 'அமுதுகொள்ளவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண் டான். அப்பொழுது ராக்ஷதன் 'இதுதான் நமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் சமயம்' என்று கருதி, முனிவருக்கு நல்ல அமுதோடு நரமாமிசத்தைக் கலந்து படைத்தான். படைத்த அமுதில் நரமாமிசங் கலந்திருப்பதை அவ ரறிந்து அது அரக்கன் செய்த வஞ்சனை யென்றுணராமல் ராஜன் மேற் கோபங் கொண்டு, அவனைப்பார்த்து, 'அரசனே! சிரார்த்த தினத்தில் † அஜமாமிசம் படைப்பது வேத விதியா யிருக்க, அதைவிட்டு நீ நரமாமிசம் படைத்தாய். இவ் வக்கிரமத்தினால் நீ காட்டிற் சஞ்சரித்து நரமாமிசத் தைத் தின்னும் அரக்கனாகக்கடவை' என்று சபித்தார். பின்பு கோபந்தணிந்து அது அரக்கன் செய்த ‡திருக் கென் றுணர்ந்து வருத்தப்பட்டு, 'மன்னனே! நீ யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்கவும் நான் அதை யுணராமல் அநியாயமாய் உன்னைச் சபித்துவிட்டேன். இந்தச்சாபம் பன்னிரண்டு வருஷஞ் சென்றபின் நீங் கிப்போம்' என்று சொல்ல, அரசன் அவர்மேற் கோபங்கொண்டு 'நிர்த்தோஷியாகிய என்னை நீர் அக் கிரமமாகச் சபித்தபடியால், உமக்கும் நான் சாபங் கொடுக்கிறேன்' என்று சாபநீரைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். அதை யவன் மனைவியாகிய மதயந்தி கண்டு, மனங்கலங்கிப் "பிராண நாயகரே! மன்னவர்

---

* வரித்தல்=குறித்த காரியத்துக்காகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல்.

† அஜ மாமிசம்=ஆட் டிறைச்சி.

‡ திருக்கு=குற்றம்.

களுள் ஆசாரியரைக் கோபித்தவர் ஒருவருமில்லை. ஆதலா லிப்பொழுது உமக்குண்டான கோபத்தைத் தணிப்பீராக" என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அரச னும் கோபம் நீங்கிச் சாபநீரைத் தன் காலில் விட் டான். உடனே அவன் பாதம் கருநிறமாய்விட்டது. அதனால் அவனுக்கு அதுமுதற் * கன்மாட பாதன் எனப் பெயராயிற்று. அப்பொழுது குருசாபத்தால் ராக்ஷதரூபமும் வந்துவிட, அரசன் அரணியம்சென்று அங்குள்ள மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று காலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கும்பொழு தொருநாள், † நவ மாய் விவாகம் செய்துகொண்ட ஒரு ருஷிபுத்திரன் தனது பத்தினியோடு, ராக்ஷத னிருப்பதை யறியாத வனாய், அவ்வரணிய மார்க்கமாய் வந்தான். அரக்கன் அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மானைக்கண்ட புலி போல அவன்மேற் பாய்ந்து, அவனைப் பிடித்துக் கொல்லத் தொடங்கினன். அதை அவன் மனைவி பார்த்துப் பயந்து, நிலைகலங்கி, கைகளை நெரித்துக் கொண்டு, கண்ணீர்விட்டு, 'ராஜனே! சாபத்தால் உனக்கிந்த உருவம் வந்ததேயன்றி நீ ராக்ஷத குலத் திற் பிறந்தவனல்லை. கொல்லுவ துன் குணமன்று, பிறருயிரைக் காப்பதே உன் குணமாகும். என் புருஷ னிறந்தால் நானும் இறப்பேன். ஆதலால் நீ எனக் கிப்பொழுது மாங்கல்யபிக்ஷை தரவேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டாள். ராக்ஷதன் அவள் சொன்ன தைச் சிறிதுங் கவனியாமல், ருஷிபுத்திரனைக்கொன்று மாமிசத்தைத்தின்று எலும்புகளையெல்லாங் கழித்துத்

---

* கன்மாட பாதன்=கறுத்த பாதமுடையவன்.

† நவமாய்=புதிதாய்.

துப்பிவிட்டான். அவள் ஒன்றுஞ் செய்யக் கூடாதவ ளாய் எலும்புகளைச் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போய்க் காட்டுத்தீயிற்போட்டு, அக்கினிதேவனை வணங்கி, 'என் புருஷனைக் கொன்ற பாதகன் சாபம் நீங்கி, நகரஞ் சேர்ந்து, தன் மனைவியைத் தழுவும் பொழுது உயிர்மாண்டுபோகக்கடவன்' என்று சபித்து விட்டுத் தானும் அந்தத் தீயில் விழுந் திறந்து போனாள்.

பின்பு பன்னிரண்டு வருஷமுஞ் செல்லவே, அரச னுக்குச் சாபம் நீங்கி, ராக்ஷதரூபமாறி பழைய நல் லுருவம் வந்தது. உடனே அவன் தன் நகரஞ்சேர்ந்து, மனைவியிடத்திற் கலவியின்பம் அநுபவிக்க வேண்டி, மிகுந்த விருப்பத்தோடு அந்தப்புரஞ்சென்று அவளை ஆலிங்கனஞ் செய்ய யத்தனிக்கையில், அந்தப் பதி விரதை, ருஷிபுத்திரன் மனைவி யிட்டசாபத்தைச் சொல்லிச் 'சம்யோகித்தால் இறப்பாய்' என்று தடுக்க, அரசன், பொற்பாத்திரத்தில் அன்ன மிடப்பெற்றும் உண்ணுதற் குபயோகமான உறுப்புக்க ளில்லாமற் போன பசியாளனைப் போல் துன்பமடைந்து, இடைந்து நின்று, 'பெண்ணின்பத்தை அநுபவிக்கப் பெற்றவர்களே புத்திரபாக்கியம் முதலிய எல்லாப் பாக்கியங்களையும் பெறுவார்கள். பெண்ணின்பத்தை அநுபவிக்கப் பெறாதவர்கள் புத்திர பாக்கியத்தை யிழந்து அதனால் இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் இழப்பார்கள். உலகமெல்லாம் வந்து தன்னை வணங் கும்படி அரசுசெய்தாலும் புத்திரரில்லாத வாழ்வு வாழ் வன்று. இனி வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்வதே தகுதி' என்று நினைத்து, நகரத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போய் அருந் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தான்.

களுள் ஆசாரியரைக் கோபித்தவர் ஒருவருமில்லை. ஆதலா லிப்பொழுது உமக்குண்டான கோபத்தைத் தணிப்பீராக" என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அரச னுங் கோபம் நீங்கிச் சாபநீரைத் தன் காலில் விட் டான். உடனே அவன் பாதம் கருநிறமாய்விட்டது. அதனால் அவனுக்கு அதுமுதற் * கன்மாட பாதன் எனப் பெயராயிற்று. அப்பொழுது குருசாபத்தால் ராக்ஷதரூபமும் வந்துவிட, அரசன் ஆரணியம்சென்று அங்குள்ள மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று காலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கும்பொழு தொருநாள், † நவ மாய் விவாகம் செய்துகொண்ட ஒரு ருஷிபுத்திரன் தனது பத்தினியோடு, ராக்ஷத னிருப்பதை யறியாத வனாய், அவ்வாரணிய மார்க்கமாய் வந்தான். அரக்கன் அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மானைக்கண்ட புலி போல அவன்மேற் பாய்ந்து, அவனைப் பிடித்துக் கொல்லத் தொடங்கினான். அதை அவன் மனைவி பார்த்துப் பயந்து, நிலைகலங்கி, கைகளை நெரித்துக் கொண்டு, கண்ணீர்விட்டு, 'ராஜனே! சாபத்தால் உனக்கிந்த உருவம் வந்ததேயன்றி நீ ராக்ஷத குலத் திற் பிறந்தவனல்லை. கொல்லுவ துன் குணமன்று, பிறருயிரைக் காப்பதே உன் குணமாகும். என் புருஷ னிறந்தால் நானும் இறப்பேன். ஆதலால் நீ எனக் கிப்பொழுது மாங்கல்யபிக்ஷை தரவேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டாள். ராக்ஷதன் அவள் சொன்ன தைச் சிறிதும் கவனியாமல், ருஷிபுத்திரனைக்கொன்று மாமிசத்தைத்தின்று எலும்புகளையெல்லாங் கழித்துத்

* கன்மாட பாதன்=கறுத்த பாதமுடையவன்.

† நவமாய்=புதிதாய்.

துப்பிவிட்டான். அவள் ஒன்றுஞ் செய்யக் கூடாதவ ளாய் எலும்புகளைச் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போய்க் காட்டுத்தீயிற்போட்டு, அக்கினிதேவனை வணங்கி, 'என் புருஷனைக் கொன்ற பாதகன் சாபம் நீங்கி, நகரஞ் சேர்ந்து, தன் மனைவியைத் தழுவும் பொழுது உயிர்மாண்டுபோகக்கடவன்' என்று சபித்து விட்டுத் தானும் அந்தத் தீயில் விழுந் திறந்து போனாள்.

பின்பு பன்னிரண்டு வருஷமுஞ் செல்லவே, அரச னுக்குச் சாபம் நீங்கி, ராக்ஷதரூபமாறி பழைய நல் லுருவம் வந்தது. உடனே அவன் தன் நகரஞ்சேர்ந்து, மனைவியிடத்திற் கலவியின்பம் அநுபவிக்க வேண்டி, மிகுந்த விருப்பத்தோடு அந்தப்புரஞ்சென்று அவளை ஆலிங்கனஞ் செய்ய யத்தனிக்கையில், அந்தப் பதி விரதை, ருஷிபுத்திரன் மனைவி யிட்டசாபத்தைச் சொல்லிச் 'சம்யோகித்தால் இறப்பாய்' என்று தடுக்க, அரசன், பொற்பாத்திரத்தில் அன்ன மிடப்பெற்றும் உண்ணுதற் குபயோகமான உறுப்புக்க ளில்லாமற் போன பசியாளனைப் போல் துன்பமடைந்து, இடைந்து நின்று, 'பெண்ணின்பத்தை அநுபவிக்கப் பெற்றவர்களே புத்திரபாக்கியம் முதலிய எல்லாப் பாக்கியங்களையும் பெறுவார்கள். பெண்ணின்பத்தை அநுபவிக்கப் பெறாதவர்கள் புத்திர பாக்கியத்தை யிழந்து அதனால் இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் இழப்பார்கள். உலகமெல்லாம் வந்து தன்னை வணங் கும்படி அரசுசெய்தாலும் புத்திரரில்லாத வாழ்வு வாழ் வன்று. இனி வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்வதே தகுதி' என்று நினைத்து, நகரத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போய் அருந் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சொல்லியருள, இராவணன் அதை எடுத்துக்கொண்டு வழிநடந்தான். தேவர்களிதையறிந்து, இராவணன் தங்களுக்குத் துன்பஞ்செய்கிறவனுனதாற் பயந்து, விநாயகரிடத்திற் சென்று முறையிட்டு, இலிங்கம் இலங்கைபோய்ச் சேராதபடிக்குச் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அருள் கூர்ந்து, இராவணனுடைய வயிற்றில் நீர் நிறையச் செய்யும்படி வருணனுக்குக் கட்டளையிட அவன் அப்படியே செய்தான். பின்பு தாமொரு பிராமண ரூபங்கொண்டு இராவணன் முன்பாக வந்தார். அவன், 'பிராமணரே! நான் ஜலஸ்பரிசஞ் செய்துவருகிறேன்; அதுவரையில் இந்தச் சிவலிங்கத்தை வைத்திரும்,' என்று சொல்ல, பிராமணர், 'நான் இதைத் தாங்கும் சக்தியுள்ளவனல்லன். ஆதலால் நான் மூன்றுதரம் அழைப்பேன். அதற்குள் நீ வாராவிடில் இதைப் பூமி யில் வைத்துவிடுவேன்' என்று சொன்னார். இராவணன் சம்மதித்துச்சிவலிங்கத்தைவிநாயகர்கையிற்கொடுத்து விட்டு, அப்புறம் போனான். உடனே விநாயகமூர்த்தி இராவணனை மூன்றுதரம் அழைத்து, அவன் வாரா மையாற் சிவலிங்கத்தைப் பூமியில் வைத்துவிட்டார். பின்பு இராவணன் ஓடிவந்து, சிவலிங்கம் பூமியினிடத்தி லிருப்பதைக்கண்டு, அதை யெடுக்க, அது எடுக்கக் கூடாததாயிருந்ததனாலே இது, 'மஹாபல லிங்கம்' என்றான். சிவநேசத்திற் பழுதில்லாத இராவணன் அப்படிச் சொன்னபடியால் அந்த இலிங்கத்துக்கு 'மஹாபல லிங்கம்' என்றே பெயராயிற்று. இரா வணன் திரும்பவும் அந்த இலிங்கத்தைத் தன்பலங் கொண்டமட்டும் எடுக்க, அது வாராமற் பசுவின் காது போற் குழைந்து நீண்டது. அக் காரணத்தால் அந்த

ஸ்தலத்துக்குக் 'கோ கர்ணம்' என்று பெயராயிற்று. இராவணன் அதுகண்டு, விநாயகமூர்த்தியைக் குட்டினுன். உடனே அவர் கோபித்தெழுந்து விசுவரூபங் கொண்டு துதிக்கையினுல் இராவணனைப் பிடித்துப் பந்துபோல் எடுத்தெறிந்து பிடித்தார். அப்பொழுது அவன் துன்புற்று, 'ஸ்வாமீ! நான் தெரியாமற் செய்த பிழையைத் தேவரீர் பொறுத்தருளல் வேண்டும்' என்று பலதரம் பிரார்த்திக்க, விநாயகமூர்த்தி கோபந் தணிந்து, அவனைப் பூமியில் விட்டு, 'இராவணு, நீ செய்த குற்றத்துக்காக உன் இருபது கைகளினுலும் பத்துத் தலைகளிலுங் குட்டிக்கொள்' என்று சொன்னுர். உடனே இராவணன் தலைகள் சிவக்கக் குட்டிக் கொண்டு, குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாட, விநாயக மூர்த்தி சந்தோஷப்பட்டு, 'இன்றுமுதல் உன்னைப் போல் எம்மிடத்தில் அன்பாய்க் குட்டிக் கொள்ளுபவர்களிடத்தில் நாம் மகிழ்ச்சி அடைவோம்' என்று சொல்லியருளி மின்னலைப்போல் மறைந்துவிட்டார். இராவணனும் இலங்கைக்குச் சென்றுன்.

அரசனே! இவ்வாறு விநாயக மூர்த்தியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மஹாபலலிங்கேசுரர் வீற்றிருந்தருளும் கோகர்ணமானது சிவலோகம்போல் எக்காலமும் தேவர்களால் நிறைந்திருக்கும். இம்மகத்துவமுள்ள க்ஷேத்திரத்துக்கு நாம் மஹா சிவராத்திரிக்குப் போயிருந்து நம் பெருமானுகிய மஹாபல லிங்கேசுரரைப் பூஜித்துவிட்டு இன்றையதினம் ஜநக ராஜன் செய்யும் யாகத்தினிமித்தம் மிதிலைக்கு வந்தோம். வரும் வழியில் ஓ ரதிசயங் கண்டோம். அதையுங் கேள்" என்று சொல்வாராயினுர்.

உ

சிவமயம்.

மூன்றாவது

சிவராத்திரி மகிமை.

1. கன்மாடபாதராஜன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

ராஜனே! நாம் வனத்தில் வரும்பொழுது இளைப்பினால் ஒரு தடாகத்தில் நீர் அருந்தி, அதன் கரையிலிருக்கும் ஆலமர நிழலில் தங்கியிருந்தோம். அப்பொழுது மிகு கோரரூபமான ஒரு நீசக்கிழவி பலவித நோயால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு அவ் வழியில் வந்து, வெய்யில் சகிக்கலாற்றாது, துவண்டு விழுந்து இறந்தாள். அக்ஷணமே ஆகாயத்தி லிருந்து சொர்ண விமானம் ஒன்று இழிந்தது. அதனோடு அநேகம் கணநாதர்கள் வந்தார்கள். நாம் அவர்களைக் கண்டு வணங்கி, 'நீவிர் இவ்விடம் வந்தகாரணம் என்?' என்று கேட்டோம். அவர்கள் 'இந்த நீசஸ்திரீயை இவ்விமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு வரும்படிப் பரம சிவன் கட்டளையிட் டனுப்பினார், அதனால் வந்தோம்' என்றார்கள். 'ஒரு விதத்திலும் விசேஷமில்லாதவளா யிருக்கும் இவளைச் சிவலோகத்துக்குக் கொண்டுபோக நீங்கள் எப்படிச் சம்மதித்து வந்தீர்கள்?' என்று கேட்டோம். கணநாதர்கள், "முனிசிரேஷ்டரே! இவள் சரித்திரத்தைக் கேட்கில் ஆச்சரிய முண்டாகும். இவள் சேகயநாட்டுப் பிராமணஸ்திரீ. இவள் புருஷனோடு சிறிதுகாலம் வாழ்ந்திருந்து, பின்பு அவ னிறக்கவே காமஞ் சகிக்கலாற்றாதவளாய்க் கற்புநீங்கிச்

சோரப் புணர்ச்சி செய்துவந்தாள். அதனுற் கருப்ப முண்டாயிற்று. சுற்றத்தார் கண்டு இவளைத் தங்கள் ஊரினின்றுந் தூரத்திவிட்டார்கள். அப்பொழுது அழுது கொண்டு, காட்டிற்போக, அங்கே, துர்நடத்தையுள்ள ஒரு வேளாளன் கண்டு இவளைத் தன் வீட்டிற் கொண்டு போய் வைத்துக்கொண்டான். இவள் அவனுடன் மதுவுண்டு, மாமிசம் புசித்துக் கூடிக்குலாவிக் குழந் தைகளையும் பெற்றுள். இப்படி யிருக்கும்பொழு தொருநாள் அவ்வேளாளன் அயலூருக்குச் சென் றுன். வீட்டில் வேறொருவரு மில்லாமையால் இவள் தன்னிஷ்டப்படி மதுவுண்டு மாமிசமுந் தின்ன இச்சை கொண்டு, அந்த வீட்டின் ஒரு புறத்திலிருக்குந் தொழுவத்திற் புகுந்து கள்ளுண்ட வெறியால் அறி வழிந்து, வெள்ளா டிதுவென்றும் பசுவின் இளங்கன் றிதுவென்றும் தெரியாமல் ஒரு பசுவின் கன்றின் தலையைப் பிடித்து அரிந்து வந்து, சமைப்பதற்காகத் தீபவெளிச்சத்திற் கொண்டுபோய்த் திருத்தப் போம் பொழுது பசுவின் கன்றெனஅறிந்து, 'சிவசிவ! மஹா பாவஞ் செய்தேனே' என்று சோர்வடைந்து, இரண்டு நாழிகை வரையில் ஒன்றுந் தோன்றுமற் சும்மா விருந்தாள். பின்பு விதிவலியினுல் மாமிசந் தின்னும் இச்சை முதிரவே, அப்பசுவின் கன்றின் மாமிசத் தையே சமைத்து, உண்டு, உதவாத எலும்பு முதலிய வற்றைத் தெருவிற் கொண்டுவ.்து போட்டு, 'ஐயோ! பசுவின் இளங்கன்றைப் புலி வந்துகொன்று தின்று விட்டுப்போயிற்றே' என்று கூச்சலிட்டாள். பொழுது விடிந்தவுடனே ஊருக்குப் போயிருந்த கணவன் வந்தான். அவனுடன் பசுவின் கன்று இறந்த செய்தி யைச் சொன்னுள். அவன் அதைக்கேட்டுச் சிறிது

கோம் வருத்தப்பட்டுப் பின்பு முன்போல் அவளுடன் கூடியிருந்தான். சிலகாலஞ் சென்றபின் இவள் இறந்தாள். இயமதூதர்கள் வந்து இவள் உயிரை வலிந்து கொண்டுபோய் இயமனெதிரில் விட்டார்கள். இயமன், 'நீ நாகத்தில் விழத்தக்கவளல்லே. ஆனுற் புலைச்சியாய்ப் பூலோகத்திற் பிறக்கக்கடவை' என்று சொல்ல, அப்படியே வந்து பிறந்தாள். இவளைப் பெற்றவர்கள் சிறிது காலத்திற்குப் பின் இறந்துவிட்டார்கள். அதனுல் இவள் ஆதரவற்றவளாய்ப் பசியினுலும், பலவித வியாதிகளினுலும் மிக மெலிவுற்றுப் புலேயர்சேரியில் இரந்துண்டு காலங்கழித்து வருகையில், மூப்புப்பருவமும் வந்துவிட்டது. இந்த ஸ்திதியில், சிவராத்திரிக்குக் கோகன்னத்துக்குப் போகின்ற கூட்டத்தாருடன் போய், அந்த க்ஷேத்திரத்தின் திருவீதியைச் சேர்ந்து ஓரிடத்தி லிருந்துகொண்டு, கொடிய பசியினுல் மிக வருந்தி, 'கண்ணில்லாதவளாகிய எனக்கு அன்னமிடுங்கள்' என்று கூவினுள். அதைக்கேட்ட இறுமாப்புள்ள ஒருவன் தன் கையிலிருந்த வில்வபத்திரத்தை, 'இதோ சோறு' என்று அவள் கையிற் கொடுத்தான். இவள் அது சோறல்லவென்று தெரிந்துகொண்டு பக்கத்தில் எறிய, அது அங்கிருந்த தொரு சிவலிங்கத்தின்மேல் விழுந்தது. அன்று முழுதும் ஆகாரமில்லாமலும், இரவிற் பனியாகிய நீரில் நனேந்து நித்திரையில்லாமலும் இருந்த இவள் வில்வம் எறிந்தது பரமசிவனுக்குச் சிவராத்திரி பூஜையின் அருச்சனேபோலாயிற்று. பொழுது விடிந்தபின் ஒரு நீச ஸ்திரீயின் தோளே ஆதரவாகப் பற்றிக்கொண்டு, தளர்ந்த நடையோடு வந்து, இங்கே விழுந் திறந்தாள். சர்வ பரி

பூரண பரங்கருணைத் தடங்கட லாகிய சிவபெருமான், ‘இவளை இப்பொழுது நாம் கைதூக்கி விடாவிடில் இவளுக்கு உய்வேகிடையாது’ என்று திருவுளம்பற்றி, இவள் அறியாது செய்த அவ் வர்ச்சனையையே அன்பர்கள் விதிப்படி அறிந்து செய்யும் சிவார்ச்சனையாகக் கொண்டு இவளை யழைத்துவரும்படி எங்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தருளினர். இவள் முன் ஜன்மத்தில் ஐயமிட்டுப் புசித்தறியாள். அதனு லிந்த ஜன்மத்திற் பசியால் வருந்தினுள். கள்ளுண்டு பல பாவஞ்செய்தமையாற் கண்ணிழந்தாள். பசுவின் கன்றின் தசையைத் தின்றமையால் நீசஸ்திரீயாய்ப் பிறந்தாள். கற்புநிலை கடந்த தோஷத்தினுற் குஷ்டம் முதலிய நோய்க ளுண்டாகித் தன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ள விரும்புகிறவர்கள் ஒருவருமில்லாமல் வருந்தினுள். இவ்வித பாவங்கள் செய்திருந்தும் சிவாநுக்கிரகத்தாற் சிவராத்திரியிற் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு வில்வார்ச்சனை செய்த பெரும் புண்ணியத்தைப் பெற்று அழியாத மோக்ஷத்தை அடைவாளாயினுள்’’ என்று சொல்லி, அவளுயிரை ஒரு திவ்யதேகத்திற் சேர்த்துப் பொன் விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்ச் சிவலோகத்திலே பரமேஸ்வரரும் பார்வதி தேவியாரும் மகிழும்படி விடுத்தார்கள்.

ஆதலால், அரசனே! நீயும் கோகன்னத்துக்குச் சென்று சிவராத்திரியில் நித்திரை நீங்கியிருந்து, மஹாபல லிங்கேசுரரை வில்வத்தினுல் அர்ச்சனை செய்தால், உன்னுடைய துன்பம் நீங்கும் என்று கோதமர் சொல்லி ராஜனுக்கு விடைகொடுத்துத் தாம் மிதிலைக்குச் சென்றூர். கன்மாடபாதராஜன் அவர் கட்டளையின்படியே கோகன்னத்துக்குச் சென்று, சிவராத்திரி

யிற் கிரமப்படி விரதமநுஷ்டித்து, மஹாபலலிங்கேசுர ருக்கு வில்வார்ச்சனை செய்தான். அப்பெரும் புண் ணியத்தினல், ருஷிபுத்திரனைக்கொன்ற பாவமும் முன் ஜன்மங்களிற்செய்த தீவினைகளும் நீங்கிப் பரிசுத்த னகி இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

---

2. விமரிசன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

அதுவன்றியும், விமரிசன் என்றொரு வேடராஜன் இருந்தான். அவன் சகலஜாதி ஸ்திரீகளையும் புணரும் கொடுங்காம முடையவனயினும், சதுர்த்தசிதோறும், 'சங்கர வாழ்க, சம்பு வாழ்க, சதாசிவ வாழ்க,' என்று சிவநாமங்களைப் பலவாறு சொல்லிப் பரமசிவனைப் பூஜை செய்வான். பூஜை முடிவில், மனமுருகி, வாக்குத் தழு தழுப்ப, தேகம் புளகித்துக் கூத்தாடித் துதிப்பான். கீதம் பாடுவான். பின்பு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்துடன் பணிவான். அவனுடைய சிவநேசம் இவ்வளவென்று சொல்வதரிது. ஒருநாள் அவன் மனைவியாகிய குமுதவதி யென்பவள் அவனிடத்தில் வந்து, 'என் நாயகரே! பரமசிவனுடைய பூஜையைக் கிரமமாகச் செய்கின்ற நீர், மாமிசங்களைப் புசிக்கின்றீர். முறைமையில்லாமற் பல ஸ்திரீகளையும் புணருகின்றீர். இப்படிப் பாவமான கிருத்தியங்களைச் செய்வதற்குக் காரணம் என்னை?' என்று கேட்க, வேடராஜன் சொல்லுகிறன்:—

'பெண்ணே! நான் பூர்வஞ்செய்த தவப்பயனல் திரிகாலமும் அறிவேன். முன் ஜன்மத்தில் நானெரு நாயாய்ப்பிறந்து பம்பை என்னும் நகரத்தில் வாசமா யிருந்தேன். ஒருநாள், அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள சிவா லயத்திற் சென்று, பலிச்சோற்றைத் தின்னப்

போனேன். அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்கள் என்னை அடித்துத் துரத்தினார்கள். நான் பயந்து குரைத்துக் கொண்டு, ஆலயத்தை வலமாகச் சுற்றிக்கொண் டோடினேன். ஓடும்பொழுது வழிதெரியாமல் திகைத்துப் பலிபீடத்தினருகில் நின்று சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தேன். அன்று சிவராத்திரியாத லால், அங்கு நடக்கும் அருமையான தீபாராதனை முதலியவற்றையுங் கண்டேன். உடனே ஒருவன் என்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தான். பாணம் பட்டமாத்திரத்தில் இறந்தேன். இறக்குஞ் சமயத்தில் தீபவொளியோடு பரமசிவனைத் தரிசித்தபடியாலும், அவர் ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணமாய் வந்ததனாலும், திரிகால வுணர்ச்சியோடு அரசனாய்ப் பிறந்து பெரு வாழ்வடைந்தேன். சதுர்த்தசியாகிய சிவராத்திரி தரிசன பலத்தினால், நாயாயிருந்த எனக்கும் ராஜ போகங் கிடைத்தபடியால், எந்தச் சதுர்த்தசியிலும் சிவராத்திரி போலவே விசேஷமாகப் பூஜைசெய்து வருகின்றேன். கைலாசபதியைத் தோத்திரஞ் செய் வதனாற் சகல பாபங்களும் ஒழிந்துபோம். ஆதலால் நீயும் அவருடைய திருவடித் தாமரைகளில் அருச்சனை செய்யக் கடவை' என்று சொன்னான்.

குமுதவதி அதைக்கேட்டு, 'நாயகரே! நீர் திரி காலமும் அறிவீரானால் நான் முற்பிறப்பில் எப்படி யிருந்தேன் சொல்லும்' என்றாள். வேடராஜன், 'பெண்ணே! நீ முற்பிறப்பில் மல்லிகார்ச்சுனேஸ்வர ருடைய கோயிற் புறுவா யிருந்தாய். ஒருநாள் நீ இரைக்காக மாமிசத் துண்டொன்றை யெடுத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது, ஒரு பருந்து அதைப் பிடுங்கிக்கொள்ள நினைத்து, உன்னைத் தொடர்ந்தது.

நீ பயந்து அந்தக் கோயிலைப் பிரதக்ஷிணமாகப் பறந்து ஓடிப்போய், துவஜஸ்தம்பத்தின் பக்கத்தில் மறைந்திருந்தாய். பருந்து விடாமற்றொடர்ந்து வந்து உன்னைக் கொன்று, மாமிசத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. நீ, சிவசந்நிதிக்கு நேராக விழுந்திறந்தாய். அதனாலும், முன்னே பிரதக்ஷிணம் செய்ததனாலும் ராஜபுத்திரியாய்ப் பிறந்து ராஜனான என்னை விவாகஞ் செய்துகொண்டாய்' என்று சொல்ல, அவள் 'முற்பிறப்பும் இப்பிறப்புந் தெரிந்தன. இனிமேலெப்படிப் பிறப்போம்?' என்று கேட்டாள். அதற்கு வேடராஜன் சொல்லுகிறான் :—

'பெண்ணே! இனி வரும் பிறப்பில் நான் சிந்து தேசத்திற் பிறந்து எல்லா அரசர்களும் என்னை வணங்கும்படி அரசாட்சி செய்வேன்; நீ தஞ்சயன் என்னும் அரசன் புத்திரியாய்ப் பிறந்து எனக்கே மனைவியாவாய்; மூன்றும் பிறப்பில் நான் சவுராட்டிர நாட்டிற் பிறந்து அத்தேச முழுதும் ஆள்வேன்; நீ, கலிங்க ராஜன் புததிரியாய்ப் பிறந்து என் மனைவியாவாய்; நான்காம் பிறப்பிற் காந்தார தேசத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்வேன்; நீ, மகததேசாதிபதி மகளாய்ப் பிறந்து எனக்கு மனைவியாகி மிகுந்த செல்வத்தோடு வாழ்ந்திருப்பாய்; ஐந்தாம் பிறப்பில் அவந்திதேசத்தை ஆளும் அரசனாவேன்; நீ, தசாருகராஜன் மகளாய்ப் பிறந்து எனக்கு மனைவியாவாய்; ஆறும் பிறப்பில் அஸ்திநாபுரிக்கு அரசனாகப் பிறப்பேன்; நீ, யயாதி ராஜன் மகளாய்ப் பிறந்து என் மனைவியாய் வாழ்வாய்; ஏழாம்பிறப்பில் நான் பாண்டியராஜன் புத்திரனாய்ப் பிறந்து, அழகிலும், ஆண்மையிலும் சிறந்தவனாகிப் பதுமவண்ணன் என்னும் பெயர்பெற்றுவளரு

வேன்; நீ, விதேக நாட்டரசன் புத்திரியாகி, வசுமதி யென்னும் பெயர்பெற்று, மகா சௌந்தரியவதியாய் வளருவை; அப்பொழுது உன் பிதா மந்திரிகளை யழைத்து, 'நம்முடைய புத்திரிக்கு மங்கைப் பருவம் வந்தது; ஆதலாற் சுயம்வர மண்டபம் ஏற்படுத்தி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்குங் கலியாண ஓலை யெழுதியனுப்புங்கள்' என்று சொல்லுவார்; அவர்கள் அப்படியே கலியாண மண்டபம் அலங்காரஞ்செய்து கலியாண ஓலை யனுப்புவார்கள்; அதைப் பார்த்த வுடன், ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் தங்கள் தங்கள் தேரிலேறிக்கொண்டு, காடு, நாடு, கான்யாறு முதலியவற்றைக் கடந்து விதேக நாட்டைச் சேர்ந்து, கலியாண மண்டபத்தில் வந்து கூடுவார்கள்; நானும் வந்து சேர்வேன்; அப்பொழுது நீ பூமாலையை யெடுத்து என் புஜத்திற் சூட்டுவை; அதை மற்ற அரசர்கள் கண்டு, மனம் வெம்பி எல்லாரும் ஒருங்கு சேர்ந்து என்னை எதிர்ப்பார்கள்; நான் அவர்களுடன் பெரும்போர் செய்து வென்று, உன்னைத் தேரி லேற்றிக்கொண்டு மதுரைக்கு வந்துசேருவேன்; பின்பு பரமசிவனுடைய அநுக்கிரகத்தினால் நமக்கொரு புத் திரன் பிறப்பான்; அவன் வல்லவ னானவுடனே, இராச்சியத்தை அவனிடத் தொப்பித்துவிட்டு நாமிரு வரும் பொதியமலைக்குச் சென்று தவஞ்செய்துகொண் டிருப்போம்; இருக்குங்கால் அகஸ்தியமுநிவர் வந்து அநுக்கிரகஞ் செய்வார்; அதனால் நாம் ஞானவந்த ராய் மோக்ஷமடைந்து பேரின்பமுற்றிருப்போம்; சிவராத்திரியிற் பரமசிவனைத் தரிசித்த பலத்தினாற் பிறப்புக்களை யெல்லாம் அறிந்து சொல்லுந் திறத்தைப் பெற்றேன்; ஆதலாற் பிராணநாயகியே!' நீயும் சிவ

ராத்திரிதோறும் பரமசிவனைப் பூசித்துப் பிறவியை நீக்கிக்கொள்' என்றான்.

குமுதவதி அங்ஙனமே பூசித்துவந்தாள். எழு பிறப்பும் முடிந்தவுடன், வேடராஜனும் அவன் மனைவியும் ஒரே தினத்தில் தேகவியோகமாய்ப், பரமசிவனுடைய திருவடி நீழலைச் சேர்ந்து பேரின்ப முற்றிருந்தார்கள்.

கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னா
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிகள்
அண்ணல்பொலங் கழனினைக்கும் நெஞ்சமே நெஞ்சம்
அரனடிக்கீழ் அடிமைபுகும் அடிமையே அடிமை.

உ

சிவமயம்.

நான்காவது

சநிப்பிரதோஷ மகிமை

சநிப்பிரதோஷத்திற் சந்திரசேநன் பூஜைசெய்த அத்தியாயம்.

முநிவர்களே! சநிப்பிரதோஷ மகிமையைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். உச்சீனி பட்டணத்திலே சந்திரசேநன் என்னும் அரசன் ஒருவ னிருந்தான். அவன் அந்நகரத்தில் வீற்றிருக்கும் மாகாளேஸ்வர ஸ்வாமியை மிகுந்த பத்தியோடு பூஜைசெய்து வருபவன். ஒருநாள் மாணிபத்திரர் என்னும் சிவகண நாதர் அவனிடத்துக்கு வந்து, 'ராஜனே! சிவபூஜையிற் சிறந்த பத்தியையுடைய உன்னட்பை விரும்பிவந்தேன்' என்று சொல்ல, இருவரும் சிநேகமானார்கள். சிலநாள் சென்ற பின், சிவகணநாதர் அரசனிடத்துக் கண்ட அன்பினுக்காக அகமகிழ்ந்து உயர்ந்த சிந்தா மணியென்னும் ஓர் இரத்தினத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தருள, அதை அவன் ஆபரணமாக்கித் தன் மார்பி லணிந்துகொண்டான். அம்மணியின் பெருமை யைக் கேள்விப்பட்ட வேற்றரசர்கள், அதன்மே லாசைகொண்டு, சிலர் சிநேகத்தினால் அது தமக்கு வேண்டுமென்றும், சிலர் அதனைத் தராவிடிற் போர் செய்து வென்று பெற்றுக்கொள்வோமென்றுந், தூதர்களால் தெரிவித்தார்கள். சந்திரசேநன் அவை களைக்கேட்டு, 'என் புஜபலமும் நான் பெற்றவரங்களும்

ஒழிந்த பின்னரேயன்றி அதற்குமுன் இந்தச் சிந்தா மணியைத் தருவேனல்லேன்' என்று சொல்லியனுப் பினன். தூதர்கள்போய் இந்தச் சமாசாரத்தை அவ் வரசர்களிடத்திற் சொல்லவே, அவர்கள் கோபங் கொண்டு, திரண்டசேனேயோடும் வந்து உச்சீனி பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சந்திர சேநன் சிறிதும் அஞ்சாதவனாய்ச் சந்தனம், புஷ்பம், ஆபரணம், தூபதீபம், திருமஞ்சனம், முதலிய பூஜாதிர வியங்களுடன் ஆலயத்திற் சென்று, மாகாளேஸ்வரரை விதிப்படிப் பூஜைசெய்து, அவருடைய திருவடிகளைத் தியாநித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயத்தில் ஓர் இடைப்பிள்ளை ஸ்வாமியை வணங்க அவ்வாலயத்துக்குப்போய் ராஜன் செய்ததை யெல்லாம் பார்த்திருந்து வீட்டுக்குவந்து, மறுநாள், தானும் அப்படியே பூஜைசெய்ய நினைத்து, பூஜா திரவியங்கள் எல்லாந் தனக்குக் கிடையாமையால், மணலையும் பச்சிலைகளையும் எடுத்து, 'இது மாலை, இது சந்தனம், இது தூபம், இது தீபம், இது திருமஞ்சனம், இஃது ஆபரணம், இஃது அன்னம், இது வஸ்திரம், என்று இப்படி யேற்படுத்திக்கொண்டு, அவைகளால் மிகுந்த அன்போடு பூஜைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் தாய் வந்து, 'அப்பா மகனே! போஜனம் செய்ய வா' என்றழைக்க, அவன் எழுந் திராமற் சிவநிஷ்டையிலேயே யிருந்தான். அவள் அது விளையாட்டென்று நினைத்துக் கோபித்து அவனை யடித்து சிவலிங்கமாக வைத்துப் பூஜைசெய்து அவன் கொண்டிருந்த கருங்கல்லை யெடுத்தெறிந்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போனாள். சிறுவன், 'ஐயோ! என் ஸ்வாமியை யெடுத்தெறிந்து விட்டாளே' என்று

யிருந்த வருத்தமுற்று அழுது, தனக்கு நேரிட்ட துயரஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இரண்டு நாழிகை வரையில் மூர்ச்சையா யிருந்தான். பின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து, கண்ணைத் திறந்துபார்க்கத் தன்வீடுமுழுதும் நவரத்தின கஜிதமாகவும், தாயார் எடுத்து எறிந்துவிட்ட கல் இரத்தினமயமான சிவலிங்கமாகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கக்கண்டு பேராநந்தங்கொண்டு, 'அருந் தவஞ் செய்தவர்களுக்கும் கிடையாத இந்த நன்மை ஏழையாகிய எனக்குக் கிடைத்தது, நான் பரம சிவனைப் பூஜித்தபலனே? அன்றேல், அவருடைய திருவிளையாட்டோ? அல்லது, என் குலத்தார் செய்த புண்ணியமோ?' என்று அதிசயித்துத் தன் தாய் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி யநுக்கிரகித்த கடவுளுடைய பெருங்கருணைத் திறத்தைப் பலவாறு புகழ்ந்துநின்றான்.

வீட்டிற்போய் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த தாயார், நித்திரை நீங்கியெழுந்து பார்க்கும்பொழுது, தன் வீடெல்லாம் பொன்மயமா யிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியங் கொண்டு, 'நல்ல புத்திரனைப் பெற்றேன்' என்று மனங்களித்து, 'இந்த விருத்தாந்தத்தை ராஜனுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்' என்று அரண்மனைக்குப் போய் அரசனைக் கண்டு நடந்தவைகளை யெல்லாஞ் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அரசன் மந்திரி பிரதானிக ளோடு ஆயர்சேரிக்கு வந்து அங்கே பொன்மயமாய் விளங்குகிற வீட்டையும், திவ்ய ஸ்வரூபத்தோடு பரம சிவன் வீற்றிருக்கின்ற ஆலயத்தையுங்கண்டு பிரதக்ஷி ணஞ்செய்து, சந்நிதியிற்போய்த் தொழுது, 'அரிபிர மாதிகட்கும் அரிய பரமசிவன், அடியார்செய்யும் அன் புக்காகத் திருவுளமிரங்கித் திருக்கோயில் கொண்

டமர்ந்தார்' என்று ஆநந்தித்து, அந்த இடைப்பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டான். இவ்வதிசயங்களைக்கண்ட அந்நகரத்தாரெல்லோரும் ஆநந்த கோஷஞ் செய்தது சமுத்திர கோஷம்போலிருந்தது. அப்பொழுது சூரியனும் உதயமானான்.

நடந்தவைகளை யெல்லாம் போர்செய்ய வந்த அரசர்கள் கேட்டு, 'இது ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே' என்று நடுக்கமுற்றுச் 'சந்திரசேந மகாராஜன் பரம சிவனுடைய மெய்யன்பனா யிருக்கின்றான். இதையறியாமல் அவனை அவமதித்து அவன்மேற் போர்செய்ய வந்தோமே' யென்று தங்களைத் தாங்களே வெறுத்துக்கொண்டு, சேனைகளை யெல்லாம் தத்தம் இடங்களுக் கனுப்பிவிடடுத் தாங்கள் உச்சினிப்பட்டணத்திற் போய்ச் சந்திரசேந மகாராஜனைக்கண்டு வணங்கி, 'ராஜனே! உம்முடைய சிநேகம் எங்களுக் கெப்பொழுது மிருக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சந்திரசேனன் அதுகேட்டு, 'அரசர்களே! உங்களுடைய சிநேகமும் எனக்கு அப்படியேயிருக்கவேண்டும் என நானும் விரும்புகிறேன்' என்றான். இவ்வாறு சமாதானமான பின்பு, சந்திரசேன மகாராஜனும் மறுதேசத் தரசர்களும் ஒன்று சேர்ந்து மாகாளேஶ்வரரை வணங்கி, அப்பால் இடைப்பிள்ளை செய்த பூசைக்காக மகிழ்ந்து வீற்றிருக்குஞ் சிவலிங்கப் பெருமானையும் பணிந்து, தங்களெதிரில் நின்று வணங்கிய அந்தப் பிள்ளையைத் தழுவி உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி, 'இவ்வுலகத்திலிருக்கும் ஆயர் குலத்துக்கெல்லாம் நீயே யிறைவனாயிருக்கக் கடவை' என்று வாழ்த்தினார்கள்.

அச்சமயத்தில் ஸ்ரீராமதூத ராகிய ஆஞ்சநேயர் அவ்விடம் வந்தார். சந்திரசேநன் அவரைக் கண்டு

மகிழ்ந்து சேவித்து உபசாரஞ் செய்துநிற்க, அவர் அந்த இடைப்பிள்ளையைத் தம் மார்பிலணைத்துக் கொண்டு, 'அரசர்களே! கேளுங்கள். உலகிய லறியாத இச்சிறுவன் செய்த ஆராதனைக்குத் திருவுளமகிழ்ந்து பரமசிவன் தரிசநந் தந்தருளியதைக் கண்டீர்களே. இது சந்திரசேந மகாராஜன் சநிப்பிரதோஷத்திற் பரமசிவனைப் பூசித்ததைப் பார்த்திருந்து, அதுபோற் செய்யவேண்டும் என்னும் அன்பினாற் செய்த பூஜையின் பலனாகும். சநிப்பிரதோஷ பூஜையைக் கண்டவர்கள் பெறும்பேறு அவ்வள விலடங்குவதோ? இச்சிறுவனுடைய சந்ததியாய்வரும் எட்டாந் தலைமுறையில் மகாவிஷ்ணு அவதாரஞ்செய்வார். அவரை வளர்க்க நந்தன் என்னும் ஆயர்கோனொருவன் இந்தக் குலம்விளங்கத் தோன்றுவான். இன்று முதல் இப்புத்திரனை ஸ்ரீதரன் என்று பெயரிட் டழையுங்கள்' என்று சொல்லி, அப்பொழுதே அப்புத்திரனுக்குச் சிவபூசையின் கிரமத்தையும் உபதேசித்தருளிப் போனார். அரசர்களும் தத்தம் நகரங்களுக்குச் சென்றார்கள். சந்திரசேந மகாராஜனும் ஸ்ரீதரனும் உச்சினிப் பட்டணத்தில் நெடுங்காலம் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைப் பூசித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சந்தியாதநன் பூஜைசெய்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரணிய முநிவர்கள் சூதமுநிவரை நோக்கி, 'முன்னஞ் சொல்லிய பிரதோஷகாலமும், அதன் கிரமமும், பூசிப்பவர்கள் பெறும்பேறும், தெளிவாகச் சொல்லியருளல் வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கச் சூதமுநிவர் சொல்லுகின்றார் :—

பதின்மூன்றாந் திதியாகிய திரயோதசியின் மாலைப் பொழுதே பிரதோஷகாலமாம். அது பரமசிவனுக்கு மிகவும் விருப்பமுள்ள காலம். அக்காலத்திற் பரம சிவனைப் பூசியாது பிரமா, விஷ்ணு முதலிய தேவர் களைப் பூசிப்பவர்கள் நரகத்தில் வீழ்வார்கள். பரம சிவனைப் பூசிக்கின்ற பரிசுத்தர்கள் பூலோகத்தில் எல்லா இன்பங்களையும் அநுபவித்து மோக்ஷமாகிய பெரும்பேறும் பெறுவர்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்த மாக நடந்த சரித்திரம் ஒன்று சொல்லுகிறோம்:—

விதர்ப்பதேசத்திலே சத்தியாதநன் என்னும் அரசன் அரசாட்சி செய்கையில், அவனுடைய பகை வர்கள் படையெடுத்துவந்து, நகரத்தை வளைத்துக் கொண்டார்கள். சத்தியாதநன் சேனுசமேதனுய்ச் சென்று அவர்களை யெதிர்த்துப் போர்செய்து தான் அப்போரில் மடிந்துபோனன். ஜயம் பெற்ற அரசர்கள் நகரத்தைக் கொள்ளையிடும்படித் தங்கள் சேனை களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அப்பொழுது இராக் காலமும் வந்துவிட்டது. கொள்ளை யடிக்கும்படி சேனை கள் பட்டணத்திற் புகுந்த செய்தியைச் சத்தியாதநன் மனைவியாகிய சதி என்பவள் கேள்வியுற்று வயிற்றி லடித்துக்கொண்டழுது அந்த இராத்திரியிலே தனி யாய் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மேற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றாள். பூரண கருப்பமுள்ளவளாதலால் மிக வருத்தத்தோடு தள்ளாடிக் கொண்டுபோய்க் காட்டுக்குள்ளிருந்த ஒரு தடாகதீரத்தில் தங்கிப், பிள்ளையைப் பெற்றுக் கரையில் வைத்துவிட்டு, நீருண்ணும் பொருட்டு ஒரு பக்கத்தி லிறங்கினுள். அத் தருணத்தில், ஒரு முதலை வந்து அவளைப்பற்றி விழுங்கி விட்டது.

கரையின்மேல் குழந்தை அழுதுகொண்டிருக்க, அச்சமயத்தில் உமையென்னும் பெயருடைய ஒரு பிராமணஸ்திரீ அவ்வழியே வந்தாள். அவளுக்கு ஒரு வயதுள்ள குழந்தையொன்றிருந்தது, அதனுடன் வந்தவள் அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையைப் பார்த்துச் 'சூரியனைப்போல் தேஜசு பொருந்திய இந்தக்குழந்தை ராஜகுமாரனு யிருக்கவேண்டும். அல்லது பிராமணப் பிள்ளையா யிருக்கவேண்டும். இதைப்பெற்றவள் எவளோ? எங்கேயிருக்கின்றாளோ? நாபிக் கொடிகூட இன்னம் அறுக்கவில்லையே! மத்தியில் என்ன சம்பவித்ததோ தெரியவில்லை. நம்முடைய குழந்தையோடுகூட இதையும் வளர்த்து வருவோமென்றாலோ மேற்சொன்ன இரண்டு வருணமு மல்லாமல் அன்னியகுலத்துப் பிள்ளையாயிருந்தால் அதை வளர்ப்பது நங்குலத்துக்குத் தகாதே' யென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அக்காலையில் அங்கே வந்த ஒரு ருஷி தம்முடைய ஞானதிருஷ்டியினால் நடந்தவைகளை யறிந்துகொண்டு, பிராமண ஸ்திரீயைப் பார்த்து, 'அம்மா! நீ யிந்த ராஜபுத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் வளர்த்தால் உன்குலமும் இவ்வுலகமும் ஈடேறும்' என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டு அந்த அம்மாள் சந்தோஷமாய் அந்தப் பிள்ளையை யெடுத்துக் கொண்டுபோய், ஏகசக்கிரம் என்னும் நகரத்தை யடைந்து, அங்கே பிக்ஷையெடுத்துச் சீவனஞ்செய்துகொண்டு, இரண்டு பிள்ளைகளையும் வளர்த்துவந்தாள். அவர்களுக்கு உபநயனஞ்செய்யத் தக்க பருவம்வர, அந்நகரவாசிகளாகிய தக்கோர்களைக் கொண்டு, அதுவுஞ் செய்வித்து, அரியவேதங்களையும் ஓதுவித்தாள். அப்பால் அந்தப்பிள்ளைகளே பிராமணர்

வீடுகள்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷை வாங்கிக்கொண்டு வந்து அதனைத் தாயுந் தாங்களுமாக உண்டு, மற்றப் பிராமணப் பிள்ளைகளோடு நான்குவேதங்களையும் அத்தியயனஞ் செய்து வந்தார்கள். இவ்வகையாகப் பிராமணீகத்திலும் ஆயுதப் பயிற்சியிலும் வல்லவர்களாய்த் தாயுடன் சிவாலயத்திற்கும் நாள்தோறுஞ் சென்று, வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து வந்தார்கள்.

இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் சாண்டில்லியரென்னும் முனிவர், அவர்கள் தாயிடத்தில்வந்து, 'அம்மா! பரமசிவனுடைய திருவிளையாடலை பிரம விஷ்ணுக்களும் அறியார்கள். உன்புத்திரர் இருவரில் இளையவன் உனக்குப் புத்திரனாய் வந்தது மிகு அதிசயம்' என்று சொல்ல, உமையம்மை அவரை வணங்கி, 'ஐயா பெரியோரே! இவன் வரலாற்றை யெனக்கு விளங்கச்சொல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். முனிவர், அவனுடைய தகப்பனாகிய சத்தியாதநன் பகைவரால் யுத்தகளத்தில் இறந்ததும், தாய் காட்டிற் சென்று பிள்ளை பெற்று, நீரருந்தப் போன விடத்தில் முதலையால் விழுங்கப்பட்டதும், பின்பு நடந்ததுஞ் சொல்ல, உமையம்மை கேட்டு அதிக ஆச்சரியங்கொண்டு, 'ஐயரே! சகல போகங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த அந்த அரசனுக்கு இவ்வகையான விபத்துக்கள் வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ?' என்ன, முனிவர் சொல்லுகிறார்:—

'அம்மா! இவன் பிதா முற்பிறப்பிற் பாண்டிய ராஜனாயிருந்து மதுராபுரியில் அரசுசெய்து வந்தான். அந்நகரத்திலிருக்குந் திருவாலவாயென்னுந் திருக்கோயிலுக்குப்பிரதோஷகாலந்தோறுஞ் சென்று பூஜை

செய்து வருவான். அப்படி ஒரு பிரதோஷதினத்திற் பூஜை செய்துகொண் டிருக்கும் பொழுது, சோழ ராஜன் முதலாகிய பலதேசத்து அரசர்கள் தன் மேற் படையெடுத்து வந்தார்களென்று தூதர்கள் ஓடிவந்து சொல்லக்கேட்டு, மிகுந்த கோபங்கொண்டு, பூஜை செய்வதை விட்டு, வெளியே வந்து, சேனைகளைக் கூட்டிவரும்படித் திட்டஞ்செய்தான். அதற்கு முன்பே பகைவர்வந்த செய்தியை மந்திரி யுணர்ந்து, இளைத நம தாசனுக்குத் தெரிவித்தாற் சிவபூஜைக்கு விக்கிநம் வருமே என்று அஞ்சி, தானே சென்று போர்செய்து எதிரிகளைச் செயித்துச் சோழனைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்து பாண்டியன் முன்னே விட்டான். பாண்டியன் சிறிதும் இரக்கமின்றிச் சோழனைத் தன் வாளால் துணித்துப்போட்டு, வெற்றியடைந்த இறுமாப்பினாற் குறையாகவிட்ட சிவபூஜையையும் நினையாமல், அன்றிரவு ஷடு ரச பதார்த்தங்களோடும் புசித்துச் சுகித்திருந்தான். அந்தக் குற்றத்தால், இந்தப்பிறப்பிற் பூரணாயுசுடனிருந்து போகங்களை யநுபவியாமற் பாதி வயதிலேதானே பகைவருடைய ஆயுதத்தாற் போர்க்களத்தில் மடிந்தான். இந்தப் பிள்ளை அந்நாளிலும் அப்பாண்டியனுடைய புத்திரனா யிருந்தான். இருந்தும், தகப்பன் முற்றுவியாது விட்ட குறைப்பூஜையினால் தங்களுக்குக் குறைவுவந்து சம்ப விக்குமே யென்பதை யெண்ணாமல் தகப்பனுடன் தானும் உண்டு இனபுற்றிருந்தான். அதனாலிவர்களுக்கு இப்பிறப்பில் இத்தன்மையாகிய வறுமைத்துயரம் சம்பவித்தது. இவன் தாயும் அந்தப்பாண்டிய ராசன் மனைவியாயிருந்து அவனுடைய மற்றை மனைவியர்களை விஷமிட்டுக் கொன்றாள். அந்தப்பாவத்தால் இவனைப்

பெற்றவுடனே முதலைக் கிரையானுள். முற்பிறப்பிற் பரமசிவனுடைய பூசையை முற்றச்செய்யாத கீழ் மக்களே இப்பிறப்பில் தரித்திராய்ப் பிறந்து பிக்ஷை யெடுத்துழல்பவர்கள். அப்பரமசிவனை நாடோறுந் தியானஞ்செய்து குறைவில்லாமல் அருச்சிப்பவர்களே சகல போகங்களையும் பெற்று வாழ்வார்கள். சிவ பூஜையே உண்மையான மோக்ஷ இன்பந்தரும் என்று வேதாகமங்கள் முறையிடுகின்றன. பிரதோஷ பூஜைக்கு இவ்வளவு மகத்துவமுண்டானதற்குக் காரணம் என்ன வென்றாற் பிரதோஷகாலந்தோறும், கைலாசகிரியிலே, பரமேஸ்வரர் பார்வதிதேவியார் கண்டுகளிக்கவும், விஷ்ணு குடமுழா முழக்கவும், தம்புரு நாரதர்கள் இசை பாடவும், திருமகளும் கலைமகளும் மகாவீணை வாசிக்கவும், சதுர்முகப்பிரமன் கைத்தாளம்போடவும், தேவர்களெல்லாந் துதிசெய்பவும், பலகோடி சூரியர்களை யொத்துவிளங்குந் திருமேனியோடு ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளுவர். அக்காலத்திலே விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லோரும் பரமசிவனுடைய சதாநந்த நிருத்தத்திற்குரிய பணியாளராய்ச் செல்ல வேண்டி யிருத்தலால், அப்பொழுது தங்களை ஒருவரும் பூசிக்கக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டுப், பரம சிவனுக்குச்செய்யப்படும் பூஜையையே, தங்களுக்குஞ் செய்யப்படுவதாக எண்ணி மகிழ்ச்சியடைவார்கள். இது வேதாகமாதி சாஸ்திரங்களின் துணிபு.

அதுநிற்க, உன் மூத்தபிள்ளை முற்பிறப்பிற் பிராமண குலத்திற் பிறந்த மிகுந்த செல்வமுடையவனு யிருந்தான். அப்படியிருந்தும், அதைக்கொண்டு சுகித்திராமல், எவர்க ளென்னதானங் கொடுத்தாலும் அவைகளை யெல்லாம் ஏற்றுச் சீவனம் செய்வான்.

தான் யாசகருக்கு ஒன்றுங் கொடான். அந்தப் பாவங்களால் இப்பிறப்பில் வறுமையடைந்தான். இனி இவர்க ளிருவரும் சநிப்பிரதோஷத்திற் பரமசிவனைப் பூசிப்பார்களானால் இவர்கள் படுகிற வறுமைத் துன்பங்கள் சூரியனைக்கண்ட இருள்போல் நீங்கிவிடும்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு உமையம்மை மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து 'ஸ்வாமீ! பரமசிவனைப் பூசிக்கும் கிரமங்களை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கச், சாண்டில்லிய முனிவர் கிருபை கூர்ந்து சொல்லுவா ராயினர்:—

பிரதோஷதினத்திற் பரிசுத்தமாகிய நீரில் ஸ்நாநஞ் செய்து, பகற்பொழுதில் உணவொழித்து, மாலைப் பொழுது வருகிறகாலத்திற் சித்திரச் செவ்வாடையினால் விதானித்துப் பந்தலிட்டு, அதிலிருந்துகொண்டு, வேத சிவாகம விதிப்படி, ஐம்புலன்களையும் அடக்கிப், பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துப் பரமசிவனையும் அவருடைய இடப்பாகத்திற் பார்வதி தேவியாரையும் எழுந்தருளப்பண்ணித், தூபதீபமுதலிய எல்லா உபசாரங்களோடுங் குறைவுபடாமல் ஆராதிப்பவர் யாவராயினுந் துன்பம் நீங்கிச் சுகமுறுவார்கள். இவ்விதமாய் இவ்விரண்டு பிள்ளைகளும் பூஜைசெய்வார்களானால் மூத்தவனுடைய தரித்திரம் தொலைந்து போம்; இளையவன் ஏகசக்கிராதிபதி யாவன்' எனச் சொல்லியருள, இதைக் கேட்டவுடனே அந்தப் பிள்ளைக ளெழுந்து வணங்கி, 'ஸ்வாமீ! தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தால் அடியேங்கள் உய்ந்தோம்' என்று கூற, முனிவர் அகமகிழ்ந்து அவர்களை ஆசீர்வதித்துச், சிவபெருமானுடைய மூலமந்திரத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தருளினர். அவ் வுபதேசத்தைப் பெற்ற

அவ்விருவரும் முநிவருடைய திருவடிகளைத் தொழுது நிற்க, அவர் பிராமணப்பிள்ளைக்குச் 'சுசிவிரதன்' என்றும், ராஜகுமாரனுக்குத் 'தருமகுத்தன்' என்றும், பெயரிட்டு, மகிழ்ச்சியோடு விடைகொடுத்தனுப்பினர். பிள்ளைகள் இருவரும் தாயும் முநிவரிடத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு வீடு சேர்ந்து, அவர் சொல்லிய வண்ணமே பிரதோஷ காலந்தோறும் பரமசிவனைப் பூசித்து வந்தார்கள்.

இப்படி நாலுமாதஞ் சென்றபின்பு ஒருநாள் பிராமணப்பிள்ளை ஸ்நானஞ் செய்ய ஆற்றுக்குப் போனன். அங்கே ஒரு குடத்தில் திரவியமிருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து 'பரமசிவனைப் பிரதோஷகாலத்திற் பூசித்த பலன் இதுவாகும்' என்று அவரது திருவருளைப் புகழ்ந்து, அதை யெடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து தாயுடன் சொன்னன். தாயார் அதுகேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து 'புத்திரர்களே! நீங்களிருவரும் இந்தத் திரவியத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, ராஜகுமாரன் 'தாயே! இது பரமசிவன் என் தமையனுக் கருளிச் செய்ததாதலால் அவருக்கே உரியதாம். அந்தக் கடவுள் எனக்கும் கிருபைசெய்வார்; நீ வருந்தாதே' என்று வணங்கிக் கூறினன். அதற்கு அவள் சம்மதித்து அவ்விரண்டு புத்திரர்களோடும் சௌக்கியமாய்க் காலங் கழித்து வந்தாள். ராஜகுமாரனும் மிகுந்த பத்தியுடன் பரமசிவனைப் பூசைசெய்து வந்தான்.

இங்ஙனம் ஒரு வருஷஞ் செல்லுகையில் வேனிற் காலம் வந்தது. அப்பொழுது பூங்காவனங்க ளெல்லாம் விதம் விதமாகப் புஷ்பித்துத் தேனைச் சொரிந்

தன. இளந்தென்றல் மகரந்தப் பொடிகளை யெங்கும் வீசிற்று. கிளிகள் குயில்கள் முதலிய பக்ஷி சாலங்களெல்லாம் இனிய இசைபாடிக் களிப்படைந்தன. வண்டுகள் மலர்த்தேனையுண்டு ரீங்காரஞ் செய்தன. ஸ்திரீகளும் ஆடவர்களும் தங்கள் மாளிகைகளை விட்டுச் சோலைகளிற் சென்று அங்குள்ள தடாகங்களில் நீர்விளையாடல், போதுகொய்தல், முதலிய விளையாட்டியற்றி யின்புற்றிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் ஒருநாள் ராஜகுமாரனும் பிராமணப் பிள்ளையும் வேடிக்கையாக ஒரு சோலையிற் சென்று அங்குள்ள விநோதங்களைப் பார்த்திருந்தார்கள். அத்தருணத்தில் ராஜகுமாரன் தனியாய் வேறொரு சோலையிற் சென்று, அங்கே தோழிமாருடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அதி சுந்தரமான ஒரு கன்னிகையைக் கண்டு மயங்கிநின்றான். அவளும் அவனுடைய அழகைப் பார்த்து மோகங்கொண்டு, தோழிமார்களை மலர் பறித்து வரும்படி யனுப்பிவிட்டு, ராஜகுமாரனிடத்து வந்து, அவன் வரலாறுகளை ஆவலோடு வினவ, அவன் தன் தகப்பனாகிய சத்தியாதநராஜன் அரசாண்டு கொண்டிருந்ததும், பகைவர்களால் யுத்தகளத்தில் மாண்டதும், தன் தாயார் காட்டிற் சென்று அவ்விடத்தில் தன்னைப்பெற்று வைத்துவிட்டு நீர் பருகப் போன சமயத்தில் முதலைக் கிரையானதும், பின்பு உமையென்னும் பிராமணஸ்திரீ தன்னை யெடுத்துக் கொண்டுபோய் வளர்த்ததும், சாண்டில்லிய முநிவர் வந்து அநுக்கிரகஞ் செய்ததும், அதுமுதற் பரமசிவனை நெறியோடு வழிபட்டு வருவதும், ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் விவரமா யெடுத்தோதிப், 'பெண்ணே! நான் செய்த அப்பூஜாபலந்தான் உன்

னைக் காணும்படிக் கூட்டுவித்தது, உன் வரலாறுகளைச் சொல்' என்று கேட்டான். அவள், 'அரசனே! கயிலாயகிரிக்குத் தென்புறத்திற் சேடி யென்றொரு நகரமுண்டு. அதில் வாழுங் காந்தருவர்களுக்கு அரச னாகிய திரிமிஷன் என்பவன் என் பிதா. தாரணி யென்பவள் என் அன்னை. என் பெயர் அஞ்சுமதி. மலர்கள் கொய்ய இந்தச் சோலைக்கு வந்தேன். உம்மைப் பார்க்கவே கூடவிருந்த தோழிமார்களை அப்புற மனுப்பிவிட்டுத் தனியாய் உம்மிடம் வந்தேன். உம்முடைய வடிவழகைக்கண்டு அளவில்லாத மோகங் கொண்டேன். சங்கித வித்தையில் நான் மிகவும் தேர்ந்தவள். ஞான திருஷ்டியினாலே எல்லாருடைய கருத்தையும் அறிந்துகொள்வேன். இப்பொழுது என்னிடத்தில் உமக்கிச்சை யுண்டென்பதையுந் தெரிந்து கொண்டேன். வேத சாஸ்திரங்களிற் சொல்லி யிருக்கப்பட்ட எண்வகை விவாகத்திற் காந்தர்வ விவாகமே எங்களுக் கியல்பா யிருப்பது. ஆதலால், எனக்குண்டாகிய ஒருதலைக் காமத்தின்மட் டாகாமல் நீரும் என்னிடத்தில் மோகங்கொண்டது ஊழ்வினையினால் உண்டான காரிய மாகும்' என்று சொல்லித் தா னணிந்திருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றி அவனுக்குத் தரித்தாள். அவன் மகிழ்ந்து, 'பெண் ணரசியே! அரசாட்சியை யிழந்து வறியனா யுழன்று கொண்டிருக்கிற எனக்கு நீ உன்பிதாவின் அநுமதி யின்றி முத்துமாலையைத் தரித்தது தகுதியா?' என்ன, அவள் 'ராஜகுமாரரே! நீர் சொன்ன வார்த்தை நன்றா யிருக்கின்றது. நான் உம்முடைய அடிய ளல்லளோ? உம்முடைய எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறும்படிச் செய்கின்றேன். நீர் நாளை இவ்விடத்துக்கு வாரும்'

என்று சொல்லிவிட்டுத் தோழிமார்களுடன் தன் இருப்பிடம் போயினாள்.

ராஜகுமாரன் நடந்தவைகளைத் தன் தமையனுக்குச் சொல்லி, இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்து, தாயைக் கண்டு அவளுடனும் இந்தச்சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்லிப் பரமசிவனை ஆராதித்துப்போற்றி, 'அருள் செய்ய வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டு, மறுநாள், காந்தர்வ ஸ்திரீ வரச்சொன்ன சோலையினிடத்துத் தமையனுடன் சென்று, அங்கே காந்தர்வ ராசனையும் அவன் குமாரத்தியையுங் கண்டான். காந்தர்வ ராசன் இருவரையுந் தழுவித் தன்னருகி லிருத்தி, 'அரசனே! தேவர் பெருமானாகிய பரமசிவனை வணங்குவதற்கு நேற்று கைலாயகிரிக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே கைலாசபதியானவர் திருவுளமகிழ்ந்து உன் வரலாற்றையும், அவரிடத்தில் உனக்குண்டாயிருக்கும் பத்தியையும், உன்னிடத்தி லவர் வைத்திருக்குங் கிருபையையும், அவரைப் பூசித்த பலத்தினாலே உன்பிதாவின் இராச்சியத்தை நீ மறுபடியும் பெறப் போகிறதையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி, உனக்குத் துணைசெய்யும்படிக்கு எனக்குக் கட்டளையுமிட்டருளினார். அவர் திருவாக்கைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து என் நகரம் வந்து சேர்ந்தேன். அப்பொழுது என் புத்திரியாகிய இவள் வந்து உன் மரபு முதலியவற்றைச் சொன்னாள். அது கேட்டு மகிழ்ந்து உன்னைக் காணும்பொருட்டு இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். பரமசிவனுடைய கிருபையைப் பெற்றவர்களுக்குக் கிடையாத பொருளும் உண்டோ? இந்தக் கன்னிகையை உனக்கு மனைவியாகக் கொடுத்தேன்' என்று சொல்லித் தன் கரத்திலிருந்த நீரை

அவன் காத்தில் விட்டுத் தத்தஞ்செய்து, ஆடையா பாணம், யானை சேனை, முதலிய எல்லா வரிசைகளுங் கொடுத்துத் தன்மகளை மருமகனேடு கூட்டி அனுப்பி விட்டுத் தான் விமானமேற்கொண்டு வெள்ளியங்கிரிக் குச் சென்முன். பின்பு, ராஜகுமாரன் சேனைகள் சூழ்ந்துவர மனைவி, தாய், தமையன் முதலியோ ரோடுஞ் சென்று தன் குலத்தார்க் குரியதாகிய விதர்ப்பதேசத்தை யடைந்து, அங்கிருந்த பகை மன்னர்களைப் போர்க்கு வரும்படியாகவும், வராவிடில் தனக்கு வணங்கிவிடும்படி யாகவுந் தூதரைக்கொண்டு தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட அரசர்கள் உடல் குலுங்க நகைத்துக் கண்கள் சிவக்கக் கோபங்கொண்டு, 'இச்சிறுவன் ஒருவனே எங்களை எதிர்க்கவல்லவன்' என்றிகழ்ந்து, தத்தஞ் சேனைகளுடன் யுத்தகளத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். தருமகுத்தன் என்னும் ராஜ குமாரனும் தன்சேனையோடு அங்குவரவே, இருதிறத் தாருடைய சேனைகளும் கைகலந்து கொடும்போர் செய்தன. அந்தச் சண்டையிற் பகைமன்னர்க ளுடைய சேனைகளெல்லாம் பட்டு மடிந்து மலைபோற் குவியத் தருமகுத்தன், ஆதியில் தன்பிதாவைக்கொன்ற பகைவனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று ஜயபேரிகை முழக்கினன். அப்பொழுது மந்திரி பிரதானி முத லானவர்களும் வந்து வணங்கினர்கள். தருமகுத்தன் அவர்களுடன் தன்னகரத்திற் பிரவேசித்துக் குடிக ளெல்லாங்கூடி வாழ்த்தப், பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொண்டு, பிரதோஷ பூஜையின் பலத்தாற் சகல வைபவங்களோடும் அரசாட்சிசெய்துவாழ்ந்திருந்தான்.

சிவமயம்.

ஐந்தாவது

சோமவாரவிரத மகிமை.

நைமிசாரணிய வாசிகளே! சநிப்பிரதோஷ மகிமையை ஒருவாறு சொன்னோம்; இனிச் சொல்வதையுங் கருத்தாய்க் கேளுங்கள்:—

பிறவித்துன்பம் நீங்கி, அழியாத முத்தியின்பம் அடைய வேண்டினோர், சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரண அகண்டாகார சிவதத்துவத்தின் நிலைமையைச் சற்குரு கடாக்ஷத்தினா லுணர்ந்து சுத்தநிலையில் நிற்றல் வேண்டும். அது கூடாதாயின், மண், பெண், பொன் ஆசைகளைத் துறந்து மனதைப் பஞ்சேந்திரியங்களிற் செல்லவொட்டாது நிறுத்தி, வேதாகம விதிப்படி சிவ பூஜை செய்தல்வேண்டும். அப்படிக்கன்றி, விஷயாதிகளுடன் கூடினுஞ் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை யிடைவிடாது சிந்தித்திருக்கும் அன்பர்கள் இம்மை மறுமை யின்பங்களை யநுபவித்து அப்பால் முத்தி யடைவார்கள்.

இம்மை யின்பங்களாகிய போகாதிகளின் இச்சை யொழியாதவர்கள் முத்தி யடையவேண்டுமானால் அது சிவபூசையினாலன்றி வேறுவிதத்தாற் கூடாது.

சிவபூஜையிலும், வேதசிவாகமங்களில் விதித்த சோமவாரபூஜையே அதிகமாம். சோமவார பூஜை யாவது, திங்கட்கிழமைதோறும் நித்திய கர்மாநுட்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபவாசமா யிருந்து

அஸ்தமனவேளையிற் பரமசிவனைப் பார்வதி தேவி யாருடன் எழுந்தருளப்பண்ணி அவருக்குச் சிவாகம விதி தவறாமற்செய்யும் பூஜையாம். இந்தப்பூஜை காளையர்கள், கன்னிகைகள், இல்லறம்பூண்ட புருஷர் கள், ஸ்திரீகள், சுமங்கலிகள், அமங்கலிகள் ஆகிய யாவரும் செய்தற்குரியது. அன்போடு இச்சோமவார பூஜையைச் செய்பவர்கள் துன்பம் நீங்கி இஷ்டகாமிய சித்திகளை யடைவார்கள். இப்பூஜை புரிந்து பேறு பெற்றோர்களுடைய சரித்திரம் அநந்தமுள. அவற்றுள் சீமந்தினி பூஜைபுரிந்த கதையைச் சொல்லுகிறோம் :—

ஆரியவர்த்த நாட்டிலே சித்திரவர்மன் என்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவன் தனக்குப் புத்திரர்க ளிருந்தும், புத்திரியில்லாமையால் வருந்தித் தவஞ் செய்ய ஒரு புத்திரியும் பிறந்தாள். அதுகண்டு அரசன் ஆநந்தங்கொண்டு அவளுக்குச் சீமந்தினி யென்று பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து வந்தான். ஒருநாள் அரசன் சோதிடசாஸ்திரத்தில் வல்ல பண்டிதர்களை வரவழைத்துத் தன் மகளுக்குச் சாதகம் எழுதும் படிச்சொல்ல, அவர்களி லொருவன், கிரகநிலைகளை ஆராய்ந்து பார்த்து, 'அரசனே! உன்மகள் பதினாயிரம் வருஷம் கணவனோடு வாழ்ந்திருப்பாள்' என்றான். அரசன் அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து அவனுக்கு மிகுந்த திரவியங்களைக் கொடுத்தனுப்பிச் சந்தோஷமாக விருக்கையில், மற்றொரு ஜோசியன், 'மன்னனே! உன் புத்திரி பதினாலாம் வருஷத்தில் மாங்கலியம் இழப்பாள்' என்று சொன்னான். சொல்லவே, அரசன் மூர்ச்சையடைந்து ஆசனத்தின்மேல் விழுந்து, இரண்டு நாழிகை சோர்ந்திருந்து, பின்பு ஒருவாறு

தெளிந்து, ஜோசியர்களை யனுப்பி விட்டு, ஊழ்வலி எப்படி நடக்குமோ பார்ப்போமென் றிருந்தான்.

அப்பால் ராஜகுமாரத்திக்கு மங்கைப்பருவம் வர, அவளுடைய தோழியர்கள் அவளிடத்திற்கு வந்து, 'அம்ம! நீ பதினாலாம் வருடத்தில் மாங்கலியம் இழந்து விடுவா யென்று சோதிடர்கள் உன் பிதாவுக்குச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்' என்றார்கள். அவள் அதைக் கேட்டுத் துக்கித்து, யர்க்கிய வர்க்கமுநிவர் பத்தினி யாகிய மயித்திரை யென்பவ ளிருக்கும் பன்ன சாலைக்குப்போய், அம்மாதைத் தொழுது, தனக்கு நேரிடப்போகிற துயர் நிலையைச் சொல்லித் 'தாயே! இது நீங்குமா றுன் றருளிச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அந்த அம்மாள், 'ராஜ கன்னிகையே! சோமவாரத்திற் பரிசுத்தமாகிய நீரில் ஸ்நானஞ் செய்து, உணவொழித்து, ஒருவருடனும் பேசாமல், மலர்களை ஆய்ந்துகொண்டு வந்து, பரமசிவனையும் பார்வதி தேவியாரையும் விதிப்படி பூஜைசெய்து, விரதம் அநுஷ்டித்தால் உன் துன்பம் நீங்கிவிடும், இது நிச்சயம்' என்று சொல்ல, சீமந்தநி விடை பெற்றுத் தன் மாளிகையைச் சேர்ந்து, சோமவார விரதத்தைக் கிரமப்படி யநுஷ்டித்து வந்தாள்.

அந்நாளில் அரசன் அவளை நளச்சக்கிரவர்த்திக்குப் பேரனாகிய சந்திராங்கதன் என்பவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்க அவனுடன் கூடிச் சுகித்திருந்தாள்.

இங்ஙன மிருக்கையில், ஒருநாள் சந்திராங்கதன் தன் தோழர்களோடும் யமுனை யாற்றங் கரைக்குச் சென்று, விதிவசத்தால் அங்கிருந்த தோணியிலேறி, அதை ஆற்றிலே விரைவாய்ச் செலுத்தினான். அவ்விரை

வினுலும், தோணியிற் சனங்கள் நெருங்கினதனுலும், அலைகள் மோதினதனுலுந் தோணி கவிழ்ந்து, அதிலிருந்தவர்களெல்லாரும் ஆற்றில் விழுந்து முதலைகளுக் கிரையானுர்கள். சந்திராங்கதன் மட்டும் முன் ஜன்மங்களிற் செய்திருந்த பூஜாபலத்தால் தப்பி, ஒரு பிலத்தின் வழியாய்ச் சென்று, நாகலோகத்திலிருக்கும் ஒரு நதிக்கரையைச் சேர்ந்தான். அந்த நதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த நாககன்னியர்கள் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, அவனை அழைத்துப்போய்த் தங்களரசன் முன்னே விட்டார்கள். சந்திராங்கதன் நாகராசனைக்கண்டு தொழுது நிற்க, நாகராசன் அவனுடைய வரலாறுகளை விசாரித்தான். சந்திராங்கதன் தான்பிறந்து வளர்ந்ததும், சீமந்தினியை விவாகஞ் செய்ததும், தோழரோடு தோணியேறி யாற்றிற்சென்றதும், தோணிகவிழ்ந்ததும், தான் மாத்திரம் தப்பிவந்ததும் ஆகிய இவையெல்லாம் விவரமாய்ச் சொன்னுன். நாகராசன் கேட்டு ஆச்சரிய முற்று 'அரசனே! நீங்கள் தொழுங்கடவுள் யாவர்?' என்று வினவ, சந்திராங்கதன் சொல்லுகின்றுன்:—

'யாவனெருவ னெவ்வுயிரும் எல்லா வுலகங் களுமுடையான்
யாவனெருவன் கடவுளருக் கெல்லாம் இறைமை
பூண்டுள்ளான்
யாவனெருவன் திரிபுரமும் எரியக் கனகச் சிலைகுனித்தான்
யாவனெருவன் விடநுகர்ந்தா னவனே யெங்கட்
கிறையோனே.'

'ஆரணந் தனக்கு முன்னை யாரண மாகி மன்னும்
காரணங் களுக்கு முன்னைக் காரண மாகித் தோன்றும்
பூரண வொளிகட் கெல்லாம் பூரண வொளியாய் நின்று
நாரண ஞணர்கி லாத நாதன்யா முணரு நாதன்.'

'கங்கையை முடியிற் சூடிக் கவுரியைப் பாகம் வைத்துப்
பொங்கர வங்கள் தம்மைப் புரிகுழை யணிந்து பாதச்
செங்கம லத்தை வேதச் சிரத்தினி விருத்தித் தேவர்
அங்கைகள் கூப்ப நின்ற அவனெமை யளிக்குந் தேவே.'

'சகல ஆன்மாக்களையும், சகலலோகங்களையும் தமக்கு உடைமைப் பொருளாகப் பெற்றுத் தாம் உடையவரா யிருப்பவர் எவரோ, தேவர்களுக் கெல்லாந் தேவராய், மகாதேவரென்னும் பெயர் பெற்றவர் எவரோ, திரிபுரங்களும் வெந்து நீறாய்விழும் படிப் பொன்மலையாகிய மகமேருவை வில்லாக வளைத்துப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தவர் எவரோ, அமரர்களெல்லாரும் அஞ்சியோடும்படி அதிபயங்கர மாய் வந்த ஆலகால விஷத்தை அருந்தி, அவர் களுடைய அச்சந் தவிர்த்தருளிய ஆபத்சகாயர் எவரோ, அவரே எங்கள் தெய்வம்.

'வேதங்களுக்கெல்லாம் மூல வேதமாகியும், காரணங்களுக்கெல்லாம் அநாதி காரணமாகியும், சோம சூரிய அக்கினி என்று நிறைந்த வொளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியைக்கொடுக்கும் பூரணவொளியாயும் இருந்து, விஷ்ணுவினாலும் அறியப்படாத ஸ்வாமி எவரோ, அவரே நாங்கள் தியானஞ்செய்யும் ஸ்வாமி.

'கங்கையைத் தமது திருமுடியில் தரித்து, பார்வதி தேவியாரைத் தம்முடைய இடப்பாகத்தில் வைத்துச் சர்ப்பங்களைக் குண்டலங்களாகத் தமது திருச்செவிகளில் அணிந்து, தமது திருவடித்தாமரை களை வேதசிரசுகளின்மேல் வைத்து, சகலதேவர்களுங் கைகூப்பி நின்று தம்மைத் தொழும்படி வீற்றிருந் தருளும் பெருமான் எவரோ அவரே எங்களை ரக்ஷிக்கும் பெருமான்.'

என்று சொல்லக்கேட்டு, நாகராஜன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, 'ராசகுமாரனே! நீ சிறியவனு யிருந்தும் பரமசிவனுடைய பெருமைகளை மிகவும் தெளிவாகச் சொன்னாய். நான் உனக்குச் சொல்லுவ தொன்றுண்டு. அஃதென்னவெனில், என்னுடெல்லாம் மாணிக்க மயமா யுள்ளது. இங்குள்ள நாகமகளிரோ ஆரம்பா ஸ்திரிகளை யொத்தவர்கள். ஜலமோ அமிர்தம் போன்றது. சோலைகள் கற்பகச்சோலைகளேயாகும். இங்கிருப்பவர்களை நரையுந் திரையும் பொருந்தா. இயமதூதரும் இவ்விடத்திற்கு வாரார்கள். ஆதலால் நீ இங்கேதானே யிருத்தல்வேண்டும்' என்றான். ராஜகுமாரன், 'ஐயா! நீர் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். என் பிதாவுக்கு நான் ஒரே புத்திரன். என் மனைவியும் சிறியவள். இதுவுமல்லாமல், ஆற்றில் தோணி கவிழ்ந்த தனால் நான் இறந்தேனென்று நினைத்து அவர்கள் எப்படி விசனப்படுகிறார்களோ அறியேன். ஆதலால் நான் என் ஊருக்குப்போகவே வேண்டும். உத்தரவு கொடுப்பீர்' என்று கேட்க, நாகராஜன் சம்மதித்து, ராஜகுமாரனுக்கு வஸ்திராபரணமுதலிய வெகுமதி செய்து, அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டுபோக ஒரு ராக்ஷதனையும், ராஜகுமாரனுக்குத் துணையாகவேறொரு நாகராஜனையுங் கூட்டி, எழுகடலையும் ஒரு நிமிஷத்திற் கடந்துபோம்படியான வேகத்தையுடைய ஒரு குதிரை யையுங் கொடுத்து ஏறிச்செல்லும்படி யனுப்பினான். ராஜகுமாரன் வணங்கி விடைபெற்றுக் குதிரையை விரைவாகச் செலுத்திக் கொண்டுவந்து, யமுனை யாற்றங் கரையைச் சேர்ந்தான். இதுநிற்க.

சந்திராங்கதன் தோழர்களுடன் ஏறிச்செலுத் திய தோணி கவிழ்ந்துபோன செய்தியை அவன்

மாமனாகிய சித்திரவர்மனும். அவன் புத்திரர்களுங் கேள்விப்பட்டு, அலறிக்கொண்டு ஆற்றங்கரைக்கோடி வந்து பார்க்கும்பொழுது ஒருவரையுங்காணாமையால், எல்லோரும் ஆற்றில் அமிழ்ந்து இறந்தார்களென்று துணிந்து அழுது புலம்பினார்கள். சீமந்தநிக்கும் இந்தச் செய்தி எட்டினவுடனே, அவள் புரண்டு புரண்டழுது, 'தீயில்விழுந்து நானும் இறந்தாலன்றி என் துயரந் தீராது' என்றாள். அப்பொழுது, அவள் தகப்பன் வந்து பலவாறு தேற்ற, ஒருவாறு தெளிந்து, 'இனிப் பரமசிவனைப் பூசைசெய்து கொண்டிருப்பதே கடமை' என்று துணிந்திருந்தாள்.

இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் சந்திராங்கதனுடைய தகப்பனாகிய இந்திரசேநனும், தாயார் முதலானவர்களும், நிடததேசத்தா ரெல்லோருங் கேட்டு, மிகுந்த துயரம் அடைந்தார்கள். பகைமன்னர்கள் இதுதான் நல்லசமயம் என்று படையெடுத்து வந்து போர்செய்து இந்திரசேநனையும் அவன் மனைவியையும் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலடைத்துவிட்டு நாட்டைத் தங்கள் வசப்படுத்தி ஆண்டுவந்தார்கள்.

முன்னே நாகலோகஞ்சென்று திரும்பி யமுனையாற்றங்கரையைச் சேர்ந்த சந்திராங்கதன் அங்கே குதிரையின்மே லிருந்தபடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, அவன் மனைவியாகிய சீமந்தநி தோழிமாருடன் நீராடுதற்பொருட்டு யமுனையாற்றங் கரைக்குவந்து, ராஜகுமாரனைக் கண்டு மயங்கிநிற்க, அவன் சீமந்தநியைப் பார்த்து, 'நீ யார்? உன் புருஷன் யாவன்? இப்பொழுது நீ கைம்பெண்ணாக விருக்கும் காரணம் என்னை? என்று வினவ, சீமந்தநி நாணித் தலையிறங்கி நின்றாள். தோழிகளி லொருத்தி

நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொன்னாள். பின்பு சிமந்தநி அரசனை நோக்கி, 'மன்னனே! எனக்கு நேரிட்ட துன்பம் முதலானவை யெல்லாம் ஒன்றும் வழுவாமற் கேட்டீர். நீர் என்னை யறிவீரோ? நானும்மைக் கனவிற் கண்டேன். நீர் யார்? ஒளியாமற் சொல்லும்' என்று கேட்க, சந்திராங்கதன் மாதே! நான் மனிதனல்லன். தேவர்களி லொருவன். இவ்வுலகமெல்லாம் ஒருநொடியிற் சுற்றிவருவேன்' என்று சொல்லி, அவள் கையைப்பற்றித் தன்னருகில் வரும்படி யழைத்து 'உன் கணவன் வேறோ ருலகத்தி லிருக்கிறான். அவனுக்கு நான் பிராண சிநேகன். இரண்டு நாளைக்குள்ளே அவன் வந்து உன் துக்கத்தைத் தீர்ப்பான். இந்தச்செய்தியை யுனக்குச் சொல்லுவதற்காகவே வந்தேன். நான் சொல்வதை உண்மையாக நம்பு. இதை யாருடனுஞ் சொல்லாதே. இனி நான் என் தேசத்துக்குப்போய் என் தாய் தந்தையரைப் பார்க்கவேண்டும்' என்று சொல்லி விட்டுக் குதிரையை வேகமாய்ச் செலுத்திக்கொண்டு போனான்.

பின்பு சிமந்தநி, 'இவன் சொன்னதெல்லாம் மாயையோ! அன்றேல் நம்முடைய மனத்திலிருக்கும் மயக்கமோ! அல்லது சொப்பனமோ! இன்னதென்று நிச்சயிக்கக் கூடவில்லையே' என்று நினைத்துத் தோழிமார்களைப் பார்த்து, 'என்மனம் என்கணவனிடத் தன்றி மற்றொருவரிடத்திலும் பொருந்தாது. இப்பொழுது நடந்ததையெல்லாம் யோசித்தால் இங்கு வந்து போன மகாபுருஷன் என் புருஷனே யாகும். மயித்திரையம்மாள் சொன்னபடி சோமவாரத்திற் பரமசிவனைப் பூசித்து வருகின்றேனே, அந்தப் பலன்

தான் கைகூடிவந்தது போலும். இதுவுமன்றி, முன்னம் ஒருசோதிடன், 'உன்குமாரத்தி பதினுயிரம் வருஷம் கணவனுடன் வாழ்ந்திருப்பாள்' என்று என் பிதாவுடன் சொன்னசொல்தான் உண்மையாயிற்றோ? நற்சகுனங்களும் உண்டாகின்றனவே. சிவன்செயலெப்படியிருக்குமோ?' என்று சொல்லி வருந்தினுள். தோழிமார்கள் அவளைத்தேற்றி ஸ்நானஞ்செய்வித்து அரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

குதிரை யேறிச்சென்ற சந்திராங்கதன், நிடத நாட்டைச் சேர்ந்து, சோலையி லிறங்கி, இளைப்பாறின பின்பு, தன்னுடன் கூடவந்த நாககுமாரனை அழைத்து, "நீ போய், யமுனை யாற்றில் விழுந்த நான் பாதாள லோகஞ்சென்றதும் அங்கு நாகராசனுல் வரம்பெற்றதும், இப்பொழுது இங்குவந்திருப்பதுமாகிய இவைகளையெல்லாம் என்னுடைய பகைவர்களுக்குத் தெரிவித்து, 'நீங்கள் என்பிதா முதலானவர்களையுஞ் சிறைவிடுவித்து என்தேசத்தை எனக்கே விட்டுவிடுவீர்களாயின் உயிர் தப்புவீர்கள். இல்லாவிடின், உங்களை மண்ணுலகத்தினின்றும் விண்ணுலகத்துக் கனுப்பவருகிறேன்' என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லிவா" எனக்கட்டளையிட்டனுப்பினுன். அவன்போய் இதையெல்லாஞ் சொல்லவே, பகைமன்னர்கள் பயந்து, இந்திரசேநன் முதலானவர்களைச் சிறைநீக்கிவிட்டுத் தத்தம் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இந்திரசேநன் தன் மகன்வந்த செய்தியைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, புத்திரனை அழைத்து வரும்படி மந்திரிமார்களை யனுப்பினுன். அழைக்கப் போன மந்திரிமார்களுடன் சந்திராங்கதன் வந்து தன் பிதாவின் பாதத்திற் பணிந்தான். இந்திரசேநன்

தன்மகனை யெடுத்து, மார்போடணைத்து, 'என் னையனே! ஆற்றில்விழுந்த நீ எப்படியானயோ வென்று ஏங்கியிருந்தோமே. சிவகிருபையினல் தப்பிப் பிழைத்து வந்தாயா? என்றுசொல்லி முத்த மிட்டுக், கரையற்ற களிப்பின்பெருக்கில் மூழ்கினன். பின்பு சந்திராங்கதன் தாயாரைக்கண்டு அவளுடைய துக்கத்தைநீக்கி அளவிறந்த சந்தோஷத்தை யுண் டாக்கினன். சந்திராங்கதன் வந்துசேர்ந்த செய்தி யைக் கேட்டுப் பெற்றோரேயன்றி மற்றோரும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். இந்திரசேநன் தன்மகனை நோக்கி, 'அப்பா! நீ நதியில் விழுந்தபின்பு நடந்ததை யெல்லாஞ் சொல்' என்றுகேட்க, சகலமும் விவரமாகச் சொல்லி, நாகராஜன் தனக்கு வெகுமதிசெய்த பொருள் களையெல்லாம் பிதாவின் முன்னே வைக்கப் பிதா அவைகளைப் பார்த்து அகமகிழ்ந்து அப்பொழுதே திருமுகமெழுதித் தூதர்கையிற் கொடுத்து, 'நீங்கள் சித்திரவன்மராஜ னிடத்திற்குப்போய், என் குமாரன் வந்த செய்தியைச் சொல்லி துக்கநிவர்த்தி செய்யுங் கள்' என் றனுப்பினன். அவர்கள் அந்தத் திருமுகத் தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவே, சித்திரவன்மன் வாங்கிப்படித்துத் தன் மருமகன் பிழைத்து வந்த செய்தியைக் கண்டு பேரானந்தங்கொண்டு, தன்மகளை வரவழைத்து, 'அம்மா! நீ பரமசிவனைப் பூசித்தபலத் தினல் உன் கணவன் பிழைத்துவந்தான்' என்று சொல்ல, அவள் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கினள். பின்பு சித்திரவன்மன் தன் மகளுக்கு மங்கலதீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்வித்து, விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங் கள் அணிவித்து, சகல வைபவங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு நிடத நாட்டுக்குச் சென்றான். இங்ஙனம்

சித்திரவன்மன் வருவதை இந்திரசேநன் அறிந்து மந்திரிபிரதானிக ளுடன் எதிர்கொண்டுவந்து, தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போனன். அப்பொழுது சந்திராங்கதன் வந்து தன் மாமனு ராகிய சித்திர வன்மன் பாதத்திற்பணிய சித்திரவன்மன் தனது மரு மகனை யெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டு, 'நீ உயிர்பிழைத்து வந்தது இந்தச் சீமந்தநி உயிரும் எங்களுயிரும் பிழைத்து வாழும்படிக்கே அன்றி வேறன்று' என்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்தான்.

அதன்பிறகு சோதிடர்களை வரவழைத்துச் சுப முகூர்த்தம் ஒன்று நியமித்து, அந்தத்தினத்தில் சீமந் தநியைச் சந்திராங்கதனுக்கு மறுமணஞ் செய்வித் தார்கள். அது நிறைவேறினவுடன், சித்திரவன்மன் தன்னகரம்போய்ச் சேர்ந்தான். சந்திராங்கதன் சீமந் தநியுடன் இன்பமநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நாளில், அவன்பிதா, உலக இன்பங்களில் வெறுப் படைந்தவனுய் மகனுக்கு முடிசூட்டி, இராச்சியத்தை அவன்வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு, வனத்திற்சென்று தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். சந்திராங்கதன் செங்கோல் தவருமல் நீதிசெலுத்தி அரசாட்சிசெய்து எட்டுப் புத்திரர்களையும் ஒரு புத்திரியையும் உடையவனுய்ப் பதினுயிரம் வருஷம் குறைவில்லாமல் வாழ்ந்திருந் தான்.

சீமந்தநி பாவனை பெற்ற அத்தியாயம்.

வைதர்ப்ப நாட்டில் வசித்திருந்த வேதமித்திரன், சார்ச்சுதன் என்னும் இரண்டு பிராமணர்களுக்குச் சுமேதா, சாமவான் என்று இரண்டு புத்திரர்களிருந்

தார்கள். அவர்களிருவரும் வேதாகம புராணசாஸ் திரங்களை யெல்லாங் கற்றுணர்ந்து வல்லவர்களான தைப் பிதாக்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, 'புத்திரர்களே! நீங்கள் நம் அரசனிடத்திற் சென்று உங்கள் கல்வித் திறத்தைக் காட்டி வியப்பித்துப் பரிசுபெற்று வந்து விவாகஞ் செய்துகொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் அங்ஙனமே சென்று பிரசங்கிக்க, அரசன் அவர்களை மெச்சி, 'உங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்றான். பிராமணப்பிள்ளைகள், 'அரசனே! நாங்கள் விவாகஞ் செய்துகொள்ள உத்தேசித்து உம்மிடம் வந்தோம். ஆதலா லதற்குப் போதுமான திரவியம் கொடுக்க வேண்டும்' என்ன, அரசன் நகைத்து, 'பிராமணர் களே! நிடததேசத்தரசன் மனைவியாகிய சீமந்தநி யென்பவள் சோமவாரந்தோறும் பரமசிவனையும் பார்வதிதேவியாரையும் பூஜைசெய்து வருகின்றாள். அதுவன்றியும், அத்தினத்திற் பிராமணர்களைப் பத்தினி சகிதராய் வரவழைத்து அவர்களைப் பார்வதிபரமேஸ்வர ராகப் பாவித்து அருச்சனைசெய்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களையுங் கொடுத்துவருகிறாள். ஆதலால் உங்களி லொருவன் பெண்வேடந்தரித்துப் புருஷனும் ஸ்திரீயுமாக அவளிடஞ் சென்றால், வேண்டும் பொருள்பெற்று வரலாம். அப்படியே போய்ப் பெற்றுவந்து விவாகஞ் செய்துகொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னான். பிராமணப்பிள்ளைகள், 'ஐயையோ! வேத சாஸ்திரமறிந்த நாங்க ளிந்த வஞ்சகஞ் செய்யலாமோ? இது தகாத காரியமாயிற்றே' என்ன, அரசன் கோபங் கொண்டு, 'நான் சொன்னபடி செய்யீர்களாயின் உங் களுக்குத் தகுந்த சிக்ஷை செய்விப்பேன்' என்று

பயமுறுத்தினான். அதனவர்கள், 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். அரசன் சந்தோஷப்பட்டு அலங்காரஞ் செய்யுந்தொழிலில் வல்லவர்களை யழைப்பித்து, 'இந்தச் சாமவானுக்குப் பெண் வேடந் தரியுங்கள்' என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அவனை அரம்பையைப்போல் அழகுள்ள ஸ்திரீயாகச் சிங்காரித்துக் கண்டவர்கள் மயங்கும்படிச் செய்தார்கள். அரசன் பார்த்து, 'நன்றாயிருக்கிறது. போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லியனுப்பினான்.

அவர்களிருவரும் சீமந்தனி யிடத்துக்குத் தத்தம் பத்தினிகளோடுஞ் செல்லுகின்ற பிராமணர்களோடு கலந்துபோய் அரண்மனையைச் சேர, சீமந்தனி கண்டுமகிழ்ந்து, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய், மற்றப் பிராமணர்களுடன் ஆசனத்தி லிருத்தினாள். பின்பு சகல பிராமணர்களையும் அவரவர்கள் பத்தினிமாருடன் பூசைசெய்து வரும்பொழுது, இவர்களிடத்திலும் வந்து இவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து, இவ் விருவரும் ஆண்மக்கள் என் றறிந்து, சற்று வருத்தப்பட்டு, வேடத்துக்கேனும் பூசிக்க வேண்டியதே நமது கடமையென்று, அவர்களைப் பரமசிவனும் பார்வதி தேவியுமாகப் பாவித்துக் கிரமப்படி பூஜைசெய்து, வஸ்திராபரணாதிகளும் திரவியமும் வேண்டிய மட்டுங் கொடுத்தனுப்பினாள்.

சீமந்தனி சோமவாரதினத்திற் பார்வதியும் பரமேஸ்வரனுமாகப் பாவித்துப் பூசித்த பலத்தினாலே, பெண்வேடம் பூண்ட சாமவான் உண்மையிற் பெண்ணேயாய்க் காமமீறித் தன்னோடு வந்த சுமேதாவைத் தன்னை யணையும்படி வருந்திக் கேட்டான்.

சுமேதா, 'இதென்ன புதைய லெடுக்கப் போன இடத்திற் பூதம் புறப்பட்டாற்போலாயிற்றே!' என்று திடுக்கிட்டுச் சந்தேகமுற்று நிற்க, பெண்ணுரு வடைந்த சாமவான் தன் அவயவக்குறிகளைக் காட்டிச் சந்தேகந் தீர்த்துத் தன்னைப் புணரும்படி மிக நிர்ப்பந்தஞ் செய்தான். சுமேதா, 'இது தகாத காரியம்' என்று பலவிதங்களா லெடுத்துக்காட்டி யும், சாமவான் கேளாமல், அவனை வலிதிற்புணர்ந்து தன்காமத்தை நீக்கிக்கொண்டான். சுமேதா வருத் தத்தோடும் அவனை அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தன் ஊர்சேர்ந்து தகப்பனிடத்தில், அரசன் கட்டளைப்படி தாங்கள் வேடமாறிச் சென்றதும், சீமந்தினி தங்களை ஸ்திரீபுருஷராகப் பாவித்துப் பூஜை செய்ததும், அதனுற் சாமவான் பெண்ணுய்விட்டது மாகிய எல்லாச் செய்தியையுஞ் சொல்லி முறையிட்டு அழுதான். அதை அவன் சாமவானுடைய தகப்ப னிடத்திற் சொல்ல, அவன் மிகுந்தகோபங்கொண்டு, உடனே அரசனிடத்திற் சென்று, நடந்தவைகளைச் சொல்லி, 'அரசனே! மன்னவர்களிடத்தில் யாசகர்கள் பொருளை விரும்பிவரிற் கொடுக்க விருப்பமிருந்தாற் கொடுக்கவேண்டும். இல்லையாயின்! யாதேனுமோர் காரணங்காட்டி யனுப்பிவிடவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் உலோபகுணத்தினுலுங் கபடத்தினுலும், இரப்பவர்களைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குதல் மன்னவர் களுக்கு முறைமையா? என் புத்திரனுக்கு இப்படிக் கொத்த தீமையை உண்டாக்கி யென்னை நரகத்துக் காளாக்கினையே, இந்தக் கோரத்தைப் பார்த்துப் புலம்பிக்கொண்டு இனி நானும் என்மனைவியும் உயிரோ டிரோம். உலகத்தா ரெல்லோரும் உன்னை நிந்திக்கும்

படி உன் முன்பாகவே இறந்து பழிவாங்குகிறேம்' என்ருன்.

இப்படிப் பிராமணன் சொல்லியவார்த்தை அக்கினியிற் காய்ச்சிய நாராசம்போல அரசனுடைய செவியிற் புகுந்து வருத்த, அவன் தியக்கமும் நடுக்கமு முற்று, முனிவர்கள் கூட்டத்திற்சென்று நடந்த செய்தியைச் சொல்லி, 'இப்பொழு திந்தப் பிராமணப் பிள்ளையின் பெண்வடிவு நீங்க யான்செய்யவேண்டியது யாது?' என்றுகேட்க, அப்பொழு தங்கிருந்த பாரத்து வாச முனிவர், 'அரசனே! நீ பார்வதிதேவியாரைத் தியானித்தால் இந்தப் பாவந் தொலைந்துபோம்' என்று சொல்லி, உமாதேவியின் பீஜாக்ஷரத்தையும் உபதேசித்தருளினர். அரசன் உடனே உமாதேவி யாருடைய சந்நிதிக்குச் சென்று ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி மூன்றுநாள் வேதாகம நியமப்படியே பூஜை செய்தான். தேவி திருவுளமகிழ்ந்து மூன்ருநா ளிரவில் தரிசனங்கொடுத்தருள, அரசன் பேரானந்தங்கொண்டு பலவாறு புகழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, 'தாயே! என் துயரம் தீருமாறு அருள்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். தேவி, 'நீ விரும்பியது என்னை?' என்றுகேட்க, அரசன், 'அன்னையே, இப்பொழுது இந்தப் பிராமணப்பிள்ளை பெண்ணுருவம் நீங்கி முன்போல் ஆணுருவெய்தும்படிக்குக் கிருபைசெய்ய வேண்டும்' என்ருன். பார்வதிதேவியார், 'அரசனே! கோடிவருஷந் தவஞ்செய்தாலும் என் அன்பர்கள் நினைத்த பாவனையை யொழிக்க எம்மிறைவாலு மாகாது. ஆதலால் வேறே வரங்கள் கேள்-தருகிறேம்' என்றருளிச்செய்ய, 'இந்தப் பிராமணன் புத்திரனின்றி வருந்தாவண்ணம், இவன் மனைவியிடத்து வேறோர்

புத்திர னுண்டாகும்படியேனும் அருள்செய்ய வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, அம்பாள் அப்படியே அநுக்கிரகித்து, பெண்ணுருவடைந்த பிராமணப்பிள்ளைக்குச் சாமவதியென்று பெயரிட்டு, அவளைச் சுமேதாவுக்கே விவாகஞ் செய்விக்கும்படித் திருவாய்மலர்ந்தருளித் திருக்கோயிலுக் கெழுந்தருளினர்.

அரசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து மகாதேவியின் கட்டளைப்படியே சாமவதிக்குஞ் சுமேதாவுக்குங் கலியாணஞ் செய்வித்து, நீதிதவறாமற் செங்கோல் செலுத்தி வாழ்ந்திருந்தான். பெண்ணுருவான தம் புத்திரனைக் குறித்துத் துன்பமடைந்த பிராமணனும் அவன் மனைவியும் தங்கள் துயரந்தீர வேறொரு புத்திரனைப் பெற்று, அவன் கல்விகேள்விகளில் வல்லவனா யிருக்கக்கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தார்கள்.

சிவமயம்.

ஆறுவது

சிவயோகிமகிமை.

அவந்திதேசத்திலே மந்தரன் என்றொருபிராமண னிருந்தான். அவனுக்கு மிகுந்த திரவியமிருந்தமையால், அவன் அச்செல்வச் செருக்கினால், நித்திய கர்மாநுஷ்டான செபதபங்க ளாகிய தன்குலத்துக்குரிய கருமங்களை யெல்லாம் விட்டு, அற்பபுத்தி யெய்தி, காமவெள்ளத்தில் மூழ்கினவனாய் இழிகுல ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்தும், மதுமாமிசங்களைப் புசித்தும், யாவருந் தூஷிக்கும்படி நடந்துவருகிற நாளில், ஒருநாள் மகா தபசியாகிய விடபர் என்னும் ஒரு சிவயோகி அவன் வீட்டுக்கு வந்தார். வரவே, மந்தரனும், அவனுடைய காமக்கிழத்தியர்களில் அவனுக்கு அதிவிருப்ப முள்ளவளாகிய பிங்கலை யென்பவளும், எதிர்சென்றுவணங்கி அவரை உபசரித்து, அழைத்துவந்து, ஆசனத்திருத்திப், பாலும் பழமுங் கொடுத்து, அன்றிரா முழுதும் அவருடையபாதங்களை வருடிக்கொண்டிருந்தார்கள். உதயகாலத்திற் சிவயோகியா ரெழுந்து போய்விட்டார்.

மந்தரனும் பிங்கலையும் முன்போற் கூடிக்குலாவிச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து முன்னும் பின்னுமாக இறந்து போனார்கள். அவர்களிற் பிராமணன் தசானன நகரத்தை யாளும் வச்சிரவாகு மஹாராஜாவின் மனைவியாகிய சுமதியென்பவளுடைய வயிற்றிற் கருவாய்ப் பொருந்தினான். அரசனுடைய மற்றமனைவியர்கள்

அதுகண்டு பொறாமை கொண்டு, அவளைக் கொல்ல நினைத்து ஆகாரத்தில் விஷத்தைக் கலந்து கொடுப்பித்தார்கள். அவள் அதை அறியாமல் வாங்கி உண்ணவே அவ்விஷவேகம் வயிற்றிற்சென்று நெருப்புப்போற் பற்றியெரிய அவளுருவங் கரிந்து, உடல் முழுதும் பலவித பிணிக ளுண்டாயின. இப்படிக்கெல்லாஞ் சம்பவித்தும், ஆயுள் பலத்தால், இறவாமல், பரமசிவனுடைய கிருபையினால் ஒரு புத்திரனையும் பெற்றாள்.

உள்ளும் புறம்பும் விஷத்தின் கொடுமை தாக்கப் பெற்ற அவ் வரசியும், அவள் வயிற்றில் அதன் தேகத்தி லூறிய சிசுவும், சகிக்கக்கூடாத பெருந்துன்பத்தினால் எந்நேரமும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அரசன் துயரமடைந்து வைத்தியர்களை யழைப்பித்து அவர்கள் படுந் துன்பநோய்க்குப் பரிகாரஞ்செய்யும் படி உத்திரவுசெய்ய, அவர்கள் தங்களாற் கூடிய சிகிச்சைகள் செய்தும் பிணி நீங்காமல் அதிகப்பட்டதால், ‘இது எங்களால் தீருகிற வியாதியன்று’ என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். இளைய மனைவியரிடத்து அன்பு மிகுந்த அரசன் மூத்த மனைவியும் புத்திரனும் படுகிற வேதனையைக்கண்டு வெறுப்புள்ளவனாய், ‘இவர்கள் மகாபாபிகள். நரகசேஷத்தை யநுபவிக்கப் பிறந்து நம்மிடம் சேர்ந்தார்கள். நோயால் இவர்கள் இறப்பதுமில்லை. நோய் நீங்கிச் சுகப்படுவதுமில்லை. இவர்களழுகையால் நித்திரையுங் கெட்டுப்போகிறது. ஆதலால் இவர்க ளிருவரையுங் காட்டிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும்படி திட்டஞ் செய்வதே கருமம்’ என்று துணிந்து அவ்வாறே தேர்ப் பாகனுக்கு ஆஞ்ஞாபிக்க, அவன் அவர்களைத் தேர்மே

லேற்றிக் கொண்டுபோய் நிர்மாநுஷியமான நடுக்காட்டில் விட்டுவந்தான்.

சுமதியம்மை அந்த கொடுங்காட்டில் வழிதெரியாமற் பசி, நோய், வெயில் முதலியவற்றால் ஆற்றொணாத் துயரமடைந்து, தன் கணவன் செய்த கொடுமையை நினைந்துநினைந் தழுவாள்; விதியை வெறுப்பாள்; நொந்து சோர்வாள்; மிகுந்த நோயால் வருந்தியழுகின்ற பிள்ளைக்குப் பாலூட்டுவாள்; இப்படிச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு பஞ்சினு மிருதுவாகிய தன் பாதத்தில் உதிரம் பெருகும்படி நடந்து காட்டைக் கடந்து சென்று ஒரு நகரத்தை யடைந்தாள். அந் நகரத்தில் அளவற்ற திரவியங்களைப் படைத்துள்ள பதுமாகரன் என்னும் பிரபல வர்த்தகன் ஒருவ னிருந்தான். அவன் வீட்டிற் பணிவிடை செய்யுந் தோழியர்கள் அநேகருண்டு. அவர்களி லொருத்தி சுமதியம்மையைக் கண்டு 'அம்மா! நீ ராஜஸ்திரீபோ லிருக்கின்றாய். நீ உன் புத்திரனோடு ஏழைகளைப்போற் சோர்வடைந்து இந்த வீதியில் வந்து பாதவித்தற்குக் காரணம் என்னே?" என்று கேட்டாள். சுமதி, அழுதுகொண்டு 'அம்மா! என் விதியை யென்னென்று சொல்வேன்? என் சக்களத்திமார் செய்த வஞ்சனையால், இந்தக்கோலத்தோடு இங்கே வரலானேன்! என்று சொல்ல, அந்தத் தோழி ஓடிப்போய் தன் எஜமானுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் தர்ம சிந்தை யுடையவ னாதலால் மனமிரங்கி வந்து பார்த்து, ராஜஸ்திரீயையும் பிள்ளையையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஒரு பிராமணன் வீட்டி லிருத்தி வைத்தியர்களை யழைப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்கொடுத்து, 'இந்த அம்மாள் என் தாய். இந்தப்பிள்ளை என் சகோதரன், இவர்களுடைய

ஷநோய் முறியும்படி தக்க ஔஷதாதிகள் கொடுத்துச் சௌக்கியப்படுத்துங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஔஷதாதி பிரயோகங்களெல்லாம் செய்து பார்த்தும் ஒன்றினாலும் தீராமல் நோய் அதிகப்பட்டுப் பிள்ளை யிறந்துவிட்டது. அது கண்டு சுமதி இடி விழுந்த சர்ப்பம்போல் பூமியில் விழுந்து புரண்டு, அலறி தீராத் துக்க மடைந்தாள். அப்பொழுது வர்த்தகனும் அயலிலுள்ள மற்றவர்களும் வந்து பலவாறு தேற்றியும் சுமதி துயரம் நீங்கிலள்.

அந்தச்சமயத்தில் திரிகாலமு முணர்ந்த விடபர் என்னுஞ் சிவயோகியார் அவ்விடம் வந்தார். பதுமாகரன் அவருடைய பாதங்களில் வணங்கி, 'ஸ்வாமீ! இந்த அம்மாளுடைய துயரத்தைத் தீர்த்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவயோகியார் சுமதியை நோக்கி, 'அம்மா! நீயே னிப்படி வருந்த வேண்டும்? பூமியிற் பிறந்தவர்களில் இறவாதவர் யார்? தோன்றி அழிவதில் மின்னலும், சரீரமும், செல்வமும் சரி. இவன் உன் வயிற்றிற் பிறக்கும்பொழுது உன்னைக் கேட்டுவந்து பிறந்தானா? இல்லையே, இப்பொழுதும் சொல்லாமற் போய்விட்டான். கூட்டிற் பக்ஷிவந்து தங்குவதுபோலச் சரீரத்தில் ஆத்மா வந்து பொருந்துகிறது. அப் பக்ஷி கூட்டைவிட்டுப் பறந்து விடுவது போல, ஆத்மா சரீரத்திலிருந்து பிரிந்துவிடுகிறது. இதைக்குறித்து அழுகிறதிற் பயனில்லை. யாராவது அழுது, இறந்தவர்களை மறுபடி பிழைப்பித்துக் கொண்டார்களா? விழித்திருக்கிறவன் நித்திரைகொள்வது போற் பிறந்திருக்கிறவன் இறந்துபோகிறான். இதைக் குறித்து அழவேண்டாம்' என்று பலவாறு தேற்றினார். சுமதி, என்ன சொல்லித் தேற்றியும்

சிறிதுந் துயர்நீங்காதவளாய், எழுந்துநின்று, 'முநிவரே! என் புத்திரனுடன் நானும் இறந்தாலன்றி என் துயரந் தீராது. இறக்குஞ் சமயத்தில், மகாதபசி யாகிய தேவரீருடைய கிருபாநோக்கமுங் கிடைத்தது. இனி யாதொரு தீவினையும் என்னை வருத்தா தென் பதிற் சந்தேகமில்லை' என்று சொல்லி உயிர்விடத் துணிந்தாள். சிவயோகியார் அதுகண்டு, 'இறந்த இப்பிள்ளை யார்' என்று தமது ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி, முற்பிறப்பில் தமக்கு உபசாரஞ்செய்த பிராமணனென் றுணர்ந்து, அவன்மீதுவைத்த அன்பினு லும் அவனை யெழுப்பிவிடில் அவனைப் புத்திரனுகப் பெற்ற இவளும் துன்பநீங்கி உயிர்தரிப்பாள் என்பது பற்றியும், காருண்ணியத்தினுற் சிவபெருமானைத் தியானித்துத் திருநீற்றை யெடுத்து அவன் நெற்றியில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தையும் அவன் காதில் உபதேசித்தார். உடனே இறந்தபிள்ளை நித்திரை நீங்கினவன்போல் எழுந்தான். தாயார் புத்திரனைத் தழுவிக்கொண்டு பெருங்களிப்படைந்தாள்.

பின்பு சிவயோகியார் திருநீ றெடுத்து அந்தப் பிள்ளையினுடைய சரீரத்திலும் தாயாருடைய சரீரத்தி லுந்தரித்தார். உடனே அவர்கள் நோயெல்லாந் தீர்ந்து பொன்னிறமடைந்தார்கள். வர்த்தகன் முதலானவர்கள் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு களிப்படைந்து, பரமசிவனைத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சுமதியம்மை, சிவயோகி யாரைத் துதிசெய்து, 'ஸ்வாமி! இறந்த என் புத்திரனை எழுப்பி, யாவராலும் நீக்குதற்கரிய எங்கள் நோயை யும் வருத்தத்தையும் தீர்த்த தேவரீருடைய பெருங் கருணைக்கு எளியேம் என்ன கைம்மா றளிக்க வல்லேம்? தேவரீர் திருவடிகளே அடியேங்களுக் காதரவு' என்று

சொல்லிப்புத்திரனுடன் அவருடையபாதத்தில்விழ்ந்து பணிந்தாள். சிவயோகியார் அவர்களிருவரையும் தம்முடைய திருக்கைகளா லெடுத்து ஆசிர்வாதஞ்செய்து இராசகுமாரனுக்குப் 'பத்திராயு' என்று பெயரிட்டு, 'இவன் இந்த வர்த்தகன் வீட்டிலேயே வளர்ந்து, சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்து பரமசிவனுடைய கிருபையாற் கெடாத செல்வமும் நல்ல அரசாட்சியும் பெற்று, தேவர்களைப்போல் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கக் கடவன்' என் றருளிச்செய்து, பின்னும் அந்தப் புத்திரனுக்கு வரத்தக்கவைகளை யெல்லாம் அவன் தாயுடனே சொல்லிவிட்டுத் தாம் வேறோ ரிடத்துக்குச் சென்றார்.

பத்திராயுவுக்கு அரசிய லளித்த அத்தியாயம்.

சிவயோகியாருக்கு ஓரிராத்திரி முழுதும் பாதம் வருடிக்கொண்டிருந்த பிங்கலை யென்னுங் கணிகை மாது, அந்தச் சிவபுண்ணிய பலத்தினாலே, சந்திராங்கதராஜன் மனைவியாகிய சீமந்தநியின் வயிற்றிற் புத்திரியாய்ப் பிறந்து, கீர்த்திமாலினி யென்னும் பெயர் பெற்றுத் திருமகள்போற் செல்வமாக வளர்ந்து வந்தாள்.

பத்திராயுவும் வணிகேசனுடைய புத்திரனாகிய சுநதன் என்பவனும் வேதசாஸ்திரம், ராஜநீதி, ஆயுதப் பயிற்சி, முதலியவற்றை யெல்லாங் கற்று வல்லவர்களாய், இணைபிரியாம லிருந்தார்கள். வணிகேசன் அவ்விருவருக்கும் உபநயனஞ் செய்வித்தான். பிள்ளைகளுக்குப் பதினாறுவய தாயிற்று.

அப்பொழுது விடபர் என்னும் சிவயோகியார் மறுபடியும் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். சுமதியம்மையும் பத்திராயுவுங்கண்டு அவர்பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி, மலர்தூவி அருச்சித்து, பால், பழம் முதலிய வைத்து ஆராதனைசெய்து, அமுதுகொள்ளச் செய்தார்கள். முனிவர் அவர்களை ஆசிர்வதித்து, க்ஷேமங்களை விசாரித்து, ராஜகுமாரனைப் பார்த்து, 'அப்பா! நீ அறுபத்துநாலு கலைகளையுங் கற்றுக் கொண்டனையா? ஆசாரியரைக் கடவுளாகப் பாவனை செய்து அவர்மனம் சந்தோஷிக்கும்படிச் செய்தனையா? எம்மையும் எப்பொழுதாவது நினைத்திருப்பாயா?' என்று கேட்டார். சுமதி அவரைவணங்கி நின்று, 'ஸ்வாமீ! இறந்த என்மகனுக்கு உயிரளித்த கிருபாநிதியாகிய உம்மையும் நாங்கள் மறந்திருப்போமோ? உமதருளாற் பிழைத்திருக்கும் என் புத்திரனைச் சிக்ஷிக்கிக்கொண்டு ராஜநீதியை யறிவித்து, ஞானேபதேசமுஞ் செய்தருளவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

சிவயோகியார் சந்தோஷித்துப் பத்திராயுவைப் பார்த்து, 'ராஜகுமாரனே! கேள். செங்கோல் கோணினால் எங்குங் கோணும். ஆதலால் நீதிதவறாமல் உலகாளவேண்டும். மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலெண்ணிப் பாதுகாக்கவேண்டும். பெரியோரிடத்திற் குற்றஞ்செய்ய லாகாது. பொய்சொல்ல லாகாது. தகுந்த மந்திரி, பிரதானி, பெரியோர், இவர்களைத் துணையாகக் கொள்ளல்வேண்டும். குடிகள் நடுங்கும்படித் தீங்குசெய்ய லாகாது. வேடரைப்போல் வேட்டைத்தொழில் செய்ய லாகாது. சூதாடல், மதுபானஞ்செய்தல், இவைகளை நினைக்கவுங்கூடாது.

நன்றி மறத்தலாகாது. யுத்தத்தில் தன்னுயிரைப் பெரிதாக எண்ணக்கூடாது. காலையிலெழுந்து ஸ்நானஞ் செய்து பரமசிவனைப் பணியவேண்டும். சிவனடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கவேண்டும். வீண் நேரம் போக்காமல் உலகத்துக்கு நன்மையுண்டாக்கத் தக்க நல்லவழிகளை யோசிக்கவேண்டும். இப்படிக் கிரமமாக அரசாட்சிசெய்யும் அரசர்கள், இம்மையிற் சகலபோகங்களையு மநுபவித்து, மறுமையிலும் விண்ணுலகத்தில் தேவராகிச் சிறப்புற்று வாழ்வார்கள். ஆதலால் நீயும் இங்ஙனமே நடந்து பரமசிவனுடைய கிருபையாற் பூலோக முழுவதும் ஆளக்கடவை' என்று அருளிச்செய்து, சகல பாவங்களையும் நீக்கத் தக்க சிவகவசத்தையும் உரைத்தருளினர்.

சிவகவசம் உரைத்த அத்தியாயம்.

சிவகவசம்.

பங்கயத் தவிசின் மேவி யிருந்துடற் பற்று நீக்கி
அங்குநற் பூத சுத்தி யடைவுடன் செய்க பின்னர்
கங்கையைத் தரித்த சென்னிக் கற்பகத் தருவைச் செம்பொற்
கொங்கைவெற் பனைய பச்சைக் கொடியொடு முளத்தில்
வைத்தே. (௧)

அகிலநா யகனாய் ஞான ஆனந்த ரூபி யாகித்
தகடரு மறுவாய் வெற்பின் தோற்றமா யுயிரை யெல்லாந்
தகவுடன் அவனி யாகித் தரிப்பவன் எம்மை யிந்த
மகிதல மதனிற் றீமை மருவிடா தருளிற் காக்க. (௨)

நுரைபுன லுருவங் கொண்டு சூழ்தொறும் பயன்க ணல்கித்
தரையிடை யுயிர்கள் யாவுந் தளர்ந்திடா வண்ணங் காப்போன்
நிரைநிரை முகில்க ளீண்டி நெடுவரை முகட்டிற் பெய்ய
விரைபுன லதனுள் வீழ்ந்து விளிந்திடா தெம்மைக் காக்க. (௩)

கடையுகந் தன்னி லெல்லா வுலகமுங் கடவுட் டீயால்
அடலைசெய் தமலே தாளம் அறைதர நடிக்கு மீசன்
இடைநெறி வளைதா பத்தில் எறிதரு சூறைக் காற்றிற்
றடைபடா தெம்மை யிந்தத் தடங்கட லுலகிற் காக்க. (௪)

தூயகண் மூன்றி னோடு சுடரும்பொன் வதன நான்கும்
பாயுமான் மழுவி னோடும் பகர்வர தாப யங்கள்
மேயதிண் புயங்க ணான்கும் மிளிருமின் னனைய தேசும்
ஆயதற் புருட னெம்மைக் குணதிசை யதனிற் காக்க. (௫)

மான்மழுச் சூலந் தோட்டி வனைதரு நயன மாலை
கூன்மலி யங்கு சந்தீத் தமருகங் கொண்ட செங்கை
நான்முக முக்க ணீல நள்ளிருள் வருணங் கொண்டே
ஆன்வரும் அகோர மூர்த்தி தென்றிசை யதனிற் காக்க. (௬)

தீவண்மறி யக்க மாலை செங்கையோ ரிரண்டுந் தாங்க
அவிர்தரு மிரண்டு செங்கை வரதத்தோ டபயந் தாங்கக்
கவினிறை வதன நான்குங் கண்ணொரு மூன்றுங் காட்டுந்
தவளமா மேனிச் சத்யோ சாதன்மேற் றிசையிற் காக்க. (௭)

கறைகெழு மழுவு மானும் அபயமுங் கண்ணி ணுமம்
அறைதருந் தொடையுஞ் செய்ய அங்கைக ணான்கு மேந்திப்
பொறைகொணான் முகத்து முக்கட் பொன்னிற மேனி யோடு
மறைபுகழ் வாம தேவன் வடதிசை யதனிற் காக்க. (௮)

அங்குசங் கபாலஞ் சூலம் அணிவர தாப யங்கள்
சங்குமான் பாச மக்கம் தமருகங் காங்க ளேந்தித்
திங்களிற் றவள மேனி திருமுக மைந்தும் பெற்ற
எங்களீ சான தேவன் இருவிசும் பெங்குங் காக்க. (௯)

சந்திர மௌலி சென்னி தனிநுதற் கண்ண னெற்றி
மைந்துறு பகன்கண் தொட்டோன் வரிவிழி யகில நாதன்
கொந்துணர் நாசி வேதங் கூறுவோன் செவி கபாலி
அந்தில்செங் கபோலந் தூய ஐம்முகன் வதன முற்றும். (௧௦)

வளமறை பயிலு நாவன் நாமணி நீல கண்டன்
களமடு பிநாக பாணி கையிணை தரும வாகு
கிளர்புயந் தக்கன் யாகங் கெடுத்தவன் மார்புறுய
வொளிதரு மேரு வில்லி யுதரமன் மதனைக் காய்ந்தோன்.(கக)

இடையிப முகத்தோன் தாதை உந்திநம் மீசன் மன்னும்
புடைவளர் அரைகு பேர மித்திரன் பொருவில் வாமம்
படர்சக நிசன் சானுப் பாய்தரு மிடப கேது
மிடைநெறிக் கிணைக்கா லேய்ந்த விமலன்செம் பாதங் காக்க.()

வருபகல் முதல்யா மத்து மகேசன்பின் னிரண்டாம் யாமம்
பொருவறு வாம தேவன் புகன்றிடு மூன்றும் யாமம்
செருமலி மழுவா ளங்கைத் த்ரியம்பக னாலாம் யாமம்
பெருவலி யிடப வூர்தி பிணியற இனிது காக்க. (கங)

கங்குலின் முதல் யாமத்துக் கலைமதி முடித்தோன் காக்க
தங்கிய இரண்டாம் யாமஞ் சானவி தரித்தோன் காக்க
பொங்கிய மூன்றும் யாமம் புரிசடை அண்ணல் காக்க
பங்கமில் நாலாம் யாமம் கௌரிதன் பதியே காக்க. (கச)

அனைத்துள கால மெல்லாம் அந்தகற் கடிந்தோ னுள்ளும்
தனிப்பெரு முதலா யுள்ள சங்கரன் புறமுந் தாணு
வனப்புறு நடுவுந் தூய பசுபதி மற்று மெங்கும்
நினைத்திடற் கரிய தொன்மைச் சதாசிவ நிமலன் காக்க.(கடு)

நிற்புழி புவன நாதன் ஏகுழி நிமல மேனி
பொற்புறு மாதி நாதன் இருப்புழிப் பொருவி லாத
அற்புத வேத வேத்யன் அருந்துயர் கொள்ளு மாங்கட்
டற்பர சிவன் விழிக்கிற் சாமள ருத்ரன் காக்க. (கசு)

மலைமுதற் றுருக்கந் தன்னிற் புராரிகாத் திடுக மன்னுஞ்
சிலைவலி வேட ரூபன் செறிந்தகா னகத்திற் காக்க
கொலையமர் கற்பத் தண்ட கோடிகள் குலுங்க நக்குப்
பலபட டிக்கும் வீர பத்திரன் முழுதுங் காக்க. (கஎ)

பல்லுளைப் புரவித் திண்டேர் படுமதக் களிறு பாய்மா
வில்லுடைப் பதாதி தொக்கு மிடைந்திடு மெண்ணில் கோடி
கொல்லியன் மாலை வைவேற் குறுகலர் குறுகுங் காலை
வல்லியோர் பங்கன் செங்கை மழுப்படை துணித்துக் காக்க.

தத்துநீர்ப் புணரி யாடைத் தரணியைச் சுமந்து மானப்
பத்தலை நெடிய பாந்தள் பஃறலை யனைத்துந் தேய்ந்து
முத்தலை படைத்த தொக்கு மூரிவெங் கனல்கொள் சூலம்
பொய்த்தொழிற் கள்வர் தம்மைப் பொருதழித் தினிது காக்க.

முடங்குளை முதலா வுள்ள முழுவலிக் கொடிய மாக்கள்
அடங்கலும் பிநாகங் கொல்க என்றிவை யனைத்து முள்ளந்
திடம்பட நினைந்து பாவந் தெறுஞ்சிவ கவசந் தன்னை
உடன்படத் தரிப்பை யானல் உலம்பொரு குவவுத் தோளாய்!

வேறு.

பஞ்சபா தகங்கள்போம் பகைகள் மாய்ந்திடும்
அஞ்சலின் மறலியும் அஞ்சி ஆட்செயும்
வஞ்சநோ யொழிந்திடும் வறுமை தீர்ந்திடும்
தஞ்சமென் றிதனைநீ தரித்தல் வேண்டுமால். (உக)

சிவகவசத் தாற்பரியம்.

* "பத்மாசனத்திலிருந்து சரீரப் பற்றினை யொழித்து பூதசுத்திசெய்து, பரமசிவனையும் பார்வதி தேவியாரையும் மனத்திருத்தி, 'ஞானநந்த சொரூபி யாகிய உலகநாயகராய், யானை முதல் எறும்பீறாக உள்ள, பிராணிகளை யெல்லாம் பூமியாயிருந்து தாங்கு கின்ற கடவுள், இப்பூமியில் தீங்கு நேரிடாவண்ணம் எம்மைக் காக்கக்கடவர். ஜலரூபங்கொண்டு பயிர்க டோறும் பயன்கொடுத்து, உயிர்களெல்லாந் தளர்ச்சி

---

* பத்மாசனமாவது இரண்டு தொடைமேலும் இரண்டு உள்ளங் கால்களையும் மாறித்தோன்ற வைத்தல்.

படையாதபடி காக்குங் கடவுள் ஜலத்தில்விழுந் திறவாத வண்ணம் எம்மைக்காக்கக்கடவர். கடையுகத் தில் ஊழித்தீயால் எல்லாவுலகத்தையுஞ் சாம்பலாகச் செய்து, பார்வதிதேவியார் தாளம்போட நடனஞ் செய்யுங்கடவுள், வழிகளிலே வருத்துந் தீவெப்பத்தி னின்றும் சூறைக்காற்றினின்றும் எம்மைக் காக்கக் கடவர். திரிநேத்திரங்களும், நான்கு திருமுகங்களும், மானும், மழுவும், † வரதமும், அபயமும் பொருந்திய நான்கு புயங்களும், மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்குந் திருமேனியும் உடைய தற்புருட மூர்த்தியானவர் எம்மைக் கிழக்குத் திசையில் காக்கக்கடவர். மான், மழு, சூலம், அங்குசம், உருத்திராக்ஷ மாலை, தீ, தமரு கம் என்னும் இவைகளைத்தாங்கிய கைகளும், நான்கு திருமுகங்களும், திரிநேத்திரங்களும் நீலம்போற் செறிந்த இருள் நிறமுங்கொண்டு, இடபவாகனத்தி லேறிவருகின்ற அகோரமூர்த்தியானவர் எம்மைத் தெற்குத் திசையில் காக்கக்கடவர். மான், உருத்தி ராக்ஷமாலை - அபயம் - வரதம் - இவைகளைத் தாங்கிய நான்கு திருக்கரங்களும், நான்கு திருமுகங்களும், திரி நேத்திரங்களும், வெண்மைநிற முள்ள திருமேனியும் உடைய சத்தியோசாத மூர்த்தியானவர் எம்மை மேற்குத் திசையில் காக்கக்கடவர். மான், மழு அபயம், உருத்திராக்ஷமாலை இவைகள் பொருந்திய நான்கு திருக்கரங்களையும், மும்மூன்று கண்களையுடைய நான்கு திருமுகங்களையும், பொன்னிறமான திரு மேனியையும் உடைய வாமதேவ மூர்த்தியானவர் எம்மை வடக்குத்திசையிற் காக்கக்கடவர். அங்குசம்,

---

† வரதம்=வரங்கள் கொடுத்தல்.
அபயம்=அஞ்சேல் என்றுதரித்தல்.

கபாலம், சூலம், வரதம், அபயம், சங்கு, மான், பாசம், உருத்திராக்ஷம், தமருகம், என்னும் இவைகள் பொருந்திய பத்துத் திருக்கரங்களையும், ஐந்து திருமுகங்களையும், சந்திரனைப்போல் வெண்மையான திருமேனியையும் உடைய ஈசானமூர்த்தியானவர் எம்மை ஆகாயமெங்குங் காக்கக்கடவர். சந்திரசேகர மூர்த்தியானவர் சிரசையும், நெற்றிக் கண்ணையுடைய பாலலோசனமூர்த்தி நெற்றியையும், பகன் என்னும் சூரியனுடைய கண்ணைப் பறித்த மூர்த்தி கண்களையும், விசுவநாதர் நாசியையும், வேதமருளிச் செய்த மூர்த்தி காதுகளையும், கபாலி யென்பவர் கபோலத்தையும், பஞ்சாநநமூர்த்தி முகத்தையும், வேதங்களைப் பயில்கின்ற நாவையுடைய மூர்த்தி நாவையும், நீலகண்டமூர்த்தி கழுத்தினையும், பிநாகபாணி கைகளையும் தருமவாகு புயங்களையும், தக்கன் யாகத்தை யழித்த மூர்த்தி மார்பினையும், மேருவில்லி யென்னு மூர்த்தி வயிற்றினையும், காமதகனமூர்த்தி இடையினையும், கணபதியின் பிதாவாகிய மூர்த்தி நாபியினையும், ஈசனுனவர் அரையினையும், குபேரனுடைய தோழராகிய மூர்த்தி தொடையினையும், ஜகதீசன் முழங்காலையும், இடபகேதுவானவர் கணைக்காலையும், விமலமூர்த்தி பாதத்தையுங் காக்கக்கடவர்கள். பகல் முதற்சாமத்தில் மகேசுரமூர்த்தியும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் வாமதேவரும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் மழுவாயுத மேந்திய திரியம்பகரும், நாலாஞ்சாமத்தில் இடபவாகன மூர்த்தியுங், காக்கக்கடவர்கள். இரவு முதற்சாமத்தில் கலாதர மூர்த்தியும், இரண்டாஞ் சாமத்தில் கங்காதர மூர்த்தியும, மூன்றாஞ் சாமத்தில் ஜடாமகுட மூர்த்தியும், நாலாஞ் சாமத்தில் உமாபதியும் காக்கக்கடவர்கள்.

எல்லாக் காலங்களிலும் காலசங்கார மூர்த்தியும், உட் புறத்திற் சங்காரமூர்த்தியும், வெளிப்புறத்தில் ஸ்தாணு மூர்த்தியும், நடுப்புறத்திற் பசுபதியும், மற்ற இட மெங்கும் சதாசிவ மூர்த்தியும் காக்கக்கடவர்கள். நிற்கு மிடத்துப் புவனநாதரும், நடக்குமிடத்துப் பிரமதாதி நாதரும், இருக்குமிடத்து வேதவேத்தியரும், நித்திரை செய்யுமிடத்துத் தற்பரசிவனும், விழிக்கும் பொழுது சாமள ருத்திரனும் காக்கக்கடவர்கள். மலை முதலாகிய துருக்கங்களிற் புராரியும், காட்டினிடத்தில் வேடரூபமூர்த்தியும், மற்ற எல்லா இடங்களிலும் வீர பத்திரரும் காக்கக்கடவர்கள். ரத கஜ துரக பதாதிக ளுடன் பகைவர் போருக்கு வருங்காலத்திற் பார்வதி பாகர் திருக்கரத்தி லிருக்கும் மழுவாயுதங் காக்கக் கடவது. மஹாவலி பொருந்திய மூத்தலைச்சூலமானது திருடர்களினின்றும் எம்மைக் காக்கக்கடவது. சிங்கம் முதலிய கொடிய மிருகங்களை யெல்லாம் பிநாகம் என்னும் வில் கொல்லக்கடவது' என்று சொல்லித் தியானித்து, சிவகவசமாகிய விபூதியைத் தரித்துக் கொண்டாற் பஞ்சமாபாதகங்களும் நீங்கிப்போம்; பகைகள் ஒழிந்துவிடும்; ஒருவருக்கும் பயப்படாத இயமனும் உனக்குப் பயந்து பணிவிடை செய்வான்; கொடிய வியாதிகளெல்லாந்தீரும்; தரித்திரந் தொலை யும். ஆதலால் இதுவே நமக் காதாரமென்று நீ திரு நீற்றைத் தரித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

என் றிந்தப் பிரகாரம் சிவகவசத்தின் தன்மையை யருளிச் செய்து, பின்னுஞ் சிவயோகியார் ராஜகுமார னிடத்தில் வைத்த கிருபையால் அவனுக்கு யுத்த களத்திற் பகைவர்களை வென்று ஜயங்கொடுக்கத் தக்க ஒரு மந்திரவாளும், சங்கமும், பன்னீராயிர யானை

பலமுங் கொடுத்து, விபூதியை அவன் சரீரத்தில் தரித்து, 'நீ நெடுங்காலம் வாழக்கடவை' என்றாசீர் வதித்துப் போயினர்.

சிவயோகிமகிமை தொடர்ச்சி.

முன்னே விஷவேகநோயால் வருந்தின பத்திராயுவையும் அவன்தாயையுங் காட்டிற் கனுப்பிவிட்டு இராச்சியபாரஞ் செய்துவந்த வச்சிரவாகு என்னும் அரசன்மேல், அவனுடைய பகைவனாகிய மகததேசாதிபதி படையெடுத்துவந்து தசானன நகரத்தை வளைத்துக்கொண்டான். வச்சிரவாகு தன்சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப்போர்செய்துஎதிரிசேனைகளை முறியடித்தான். மகததேசாதிபதி தன்சேனைகள் சின்னபின்னப்பட்டுப்போனதைக்கண்டுமிகவெகுண்டு வச்சிரவாகுவின்மேல் திரும்பவே, அவ்விருவருக்கும் பெரும்போர் உண்டாயிற்று. அதன் திறத்தைக்கண்டு தேவர்களும் மெச்சினார்கள். அப்பொழுது மகததேசாதிபதியின் புத்திரர்கள் வந்துபுகுந்து வச்சிரவாகுவின் சேனைகளையெல்லாம் அதோகதியா யடித்து மடித்து வச்சிரவாகுவைப் பிடித்துக்கட்டித் தங்கள் தகப்பனுடைய தேர்த்தட்டிற் போட்டுக்கொண்டு, 'ஒருநாளுந் தீராதபகையை யின்றொழித்துவிட்டோம்' என்று தங்கள் புஜபலத்தை வியந்து, ஜய பேரிகை முழக்கி, அந்நகரத்தி லுள்ள பொருள்களை யெல்லாங் கவர்ந்து கொண்டு, நகரத்தை அக்கினிக் கிரையாக்கி விட்டுத் தங்கள் தேசநோக்கிச் சென்றார்கள்.

இதைக் கண்டுவந்த வழிப்போக்கர்கள், 'மகத தேசத்தரசன் வந்து வச்சிரவாகுவென்னும் அரச

னுடன் போர்செய்து வென்று, அவனைக்கட்டிக் கொண்டு தன்னகரத்துக்குப் போகின்றான். அந்த அரசன் புலம்புகிறதைப் பார்த்தாற் பரிதாபமாக விருக்கிறது' என்று தங்களுக்குட் பேசிக்கொண்டு போன வார்த்தை பத்திராயுவின் காதில் நாராசம் போற் புகுந்தமாத்திரத்திற் பத்திராயுவுக்குக் கோபம் மூண்டு, 'எங்களுக்குத் திறைசெலுத்தி ஏவல்செய்து வந்தமகததேசத்தான் இப்பொழுது இவ்வளவு வலிமை பெற்றானல்லவா? இனிச் சிங்கத்தைச் சிறிய முயற் குட்டியும் வெல்லாநிற்கு மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் நான் இப்பொழுதே சென்று அவன் சேனைகளை யெல்லாம் என் வாளுக் கிரையாக்குகிறேன். அப்படிச் செய்யேனாகிற் சிவபெருமானுடைய அடியார்க் கடியனல்ல னாகக்கடவேன்' என்று சபதஞ் செய்துகொண்டுவணிகேசன்மகனாகியதன்தோழனோடு சென்று, வழிப்போக்கர் சொன்னபடியே போகின்ற எதிரி சேனையைக்கண்டு, சிவயோகியார் கொடுத்த வாளாயுதத்தை உறையிலிருந் தெடுத்துக் கொண்டு, யானைகளையும், குதிரைகளையும், எதிர்த்த வீரர் களையும், அவர்களாயுதங்களையும், கண்டதுண்டமாகத் துண்டித்துத் தள்ளினான். தப்பிப்பிழைத்தவர்கள் ஓடிப்போய்விட்டார்கள். ஜயங்கொண்ட பத்திராயு, மகததேசத் தரசனையும் அவன் புத்திரர்களையுஞ் சிறைபிடுவித்துத் தன்பிதாவைச் சிறைமீட்டான். சிறைநீங்கின வச்சிரவாகு, பத்திராயுவைப் பார்த்து, 'என்குலத்தார்செய்த தவப்பயன்வந்து உதவினது போல் எனக்கு நேரிட்ட இழிவையும் இடரையும் நீக்கிய புண்ணியபுருஷனே! நீ செய்த பேருதவிக்கு நானென்ன கைம்மா றளிக்கப்போகின்றேன்? நீயார்?

உன் ஊர் எது? நீ யிங்குவந்த காரணமென்னை? விவரமாகச் சொல்' என்று கேட்டான். அதற்கு அவன் 'என்பெயர் பத்திராயு. என் துணைவனுகிய இந்தச் சுநதன் என்பவனுடைய பிதா என்னை ஆதரித்து வருகின்றார். மற்ற சங்கதிகளைப் பின்னிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நான் மறுபடியும் வருகிற வரையில் இந்தப்பகை மன்னர் சிறையை விடுவிக்க வேண்டாம்' என்று சொல்லிப், பின்பு சேனதிபதி முதலானவர்களை யழைத்து, 'நம்முடைய அரசனேடு நகரத்துக்குச் செல்லுங்கள்' என் றுஞ்ஞாபித்துவிட்டுத் தோழனேடுந் தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். தாயார் கண்டு, 'பிள்ளைகளே! நடந்த செய்தி யென்னை'? என்று கேட்கப், பத்திராயு 'அம்மா! மகததேசத் தாசனை வென்று சிறைப்படுத்தி என் பிதாவைச் சிறை மீட்டோம்' என்று சொன்னுன். அதைக் கேட்டுத் தாயானவள் தன் துயா நீங்கிப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தாள். வணிகேசனும் பத்திராயுவினுடைய செய்கையை மெச்சினுன். வச்சிரவாகு தன்னகரஞ் சேர்ந்து சுகமாயரசுசெய்துகொண்டு வந்தான்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் விடபர் என்னுஞ் சிவயோகியார் நிடததேசத்தாசன் அரண்மனைக்குப் போனுர். நிடததேசத்தாசனும் அவன் மனைவியாகிய சிமந்தநியும் அவரைக் கண்டுமகிழ்ந்து, ஆராதனை செய்து வணங்கி, 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் திருவடிகள், வருந்த அடியேங்களிடத்து வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ? என்றுகேட்கச், சிவயோகியார் 'அரசனே! நாம் பெண்பேச வந்தோம். யாருக்கோவெனிற் சொல்லுகிறோம், கேள்: தசானன நாட்டுக்காசனுகிய வச்சிரவாகு, மன வியாகுலத்தினல் தீரா வியாதி

புற்ற தன் மனைவியையும் மைந்தனையுங் காட்டுக் கனுப்பிவிட, அவர்கள் அங்கே திரிந்து வருந்திப் பின்பு ஒரு நகரம்போய்ச் சேர்ந்திருந்தார்கள். அப் பொழு தந்தப் புத்திர னிறந்துவிடத் தாய் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில், தெய்வச்செயலால் நாம் அங்கே போய் அவனைப் பிழைப்பித்து, அவனுக்கு வாளாயுத முதலானவைகளுங் கொடுத் திரக்ஷித்தோம். பின்பு பகைமன்னர் வந்து அவன் பிதாவோடு யுத்தஞ்செய்து வென்று பிதாவைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டுபோன செய்தியை அவன் கேள்விப்பட்டுத் தான்போய் அந்தப் பகைமன்னரை யெதிர்த்துப் போர் செய்து வென்று தன் பிதாவைச் சிறைமீட்டான். இத் தன்மையான அந்தப் புத்திரனுக்கு உன் குமாரத்தியாகிய கீர்த்தி மாலினியைக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று சொன்னார்.

அரசன் அது கேட்டு மனமகிழ்ந்து, 'தேசிகோத் தமரே! தங்களிஷ்டப்படியே என்மகளை அந்த இராச குமாரனுக்கே கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லிச் சிவயோகியாரை ஆசிரமத்துக் கனுப்பிவிட்டு, அந்த இராசகுமாரனை அழைத்துவரும்படித் தன் தள கர்த்தர்களை யனுப்பினான். அவர்கள் போய் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லப், பத்திராயு சந்தோஷமடைந்து தன் தாயாரையும், தங்களை யாதரித்த வணிகேசனை யும், அவன் புத்திரனையுங் கூட அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். சுபமுகூர்த்தத்திலே சந்திராங்கதன் தன் மகளைப் பத்திராயுவுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். அவர்களிருவருங்கூடி யின்பமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் நிடதராசன் பத்திராயுவின் தகப்ப னாகிய வச்சிரவாகுவை வா

வழைக்கக் கருதி அவனுக்கு நிருபம் எழுதித் தூதர்களிடத்திற் கொடுத்தனுப்பினான். வச்சிரவாகு அந்த நிருபத்தைப் பார்த்த உடனே, சதுரங்க சேனைகளோடும் புறப்பட்டு ரத்நகஜிதமான ஒரு தேரிலேறிக்கொண்டு மிகுந்த ஆடம்பரத்தோடு புறப்பட்டு வந்தான். பட்டணத்துக்குச் சமீபத்தில் வருகிற செய்தியை நிடதராசன் கேள்விப்பட்டு, எதிர்கொண்டுபோய்,வச்சிரவாகுவை அழைத்துவந்து,தன்மாளிகையிலிருத்தி உபசரித்தான். வச்சிரவாகு சந்தோஷமடைந்து நிடதராசனை மெச்சிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பத்திராயு வந்து தன் தகப்பன் பாதத்திற் பணிந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்தவுடனே வச்சிரவாகு மிகுந்த மனக்களிப்படைந்து, அவனைத் தன்னருகில் வரவழைத்து, நிடதராசனைப் பார்த்து, 'ஐயா! இந்தப்பிள்ளை மகததேசத் தராசனுடைய இறுமாப்பை யழித்து, என்னைக்காத்து ரக்ஷித்த புண்ணியவான்; இவன் யார்? இவன் வரலாற்றை யெனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, நிடதராசன் நகைத்து, 'அரசனே! இவனை உனக்குத் தெரியாதா? ஆனால் அஃதிருக்கட்டும். நான் ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்:—ஒரு தேசத்திலே ஓ ராச னிருந்தான். அவன் பழிபாவ மென்றெண்ணாமல் தன் மனைவியையும் புத்திரனையும் காட்டுக் கனுப்பிவிட்டான். அவர்களை ஒரு வணிகன் காப்பாற்றி வந்தான். அந்நாளில் புத்திர னிறந்துவிடத் தாய் அழுதுகொண்டிருக்கையில், ஒரு சிவயோகியார் வந்து அவனையெழுப்பி, அவனுக்கு இராசநீதி முதலிய போதித்து, மிகுந்தபலமும், மந்திரவாளுஞ் சங்கமுங்கொடுத்து இரக்ஷித்தார். பின்பு அப்

பிள்ளை, தன் பிதாவைப் பகைவர் சிறைபிடித்துக் கொண்டுபோகிற செய்தி கேள்விப்பட்டு, உடனே சென்றுபகைவரைவென்றுபிதாவைச்சிறைமீட்டான். இதைப்போலொருகதை நீ கேட்டதுண்டோ? நான் சொன்ன. கதைக் குரியவர்களையுங் காண்பிக்கிறேன். அந்தப் புத்திரன் இவன்தான்; பிதா நீதான்; தாய் உன் மனைவிதான்' என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே வச்சிரவாகு மதிமயங்கிக் கீழே விழுந்துவிடப் பத்திராயு ஓடியெடுத்துச் சோகந்தெளிய வுபசரித்து, 'ஐயா! நாங்கள் முன்செய்த தீவினையினாலே துன்பத்தை யநுபவித்தோம். அதற்காகத் தாங்கள் வருந்தவேண்டாம். எழுந்திருங்கள்' என்றுசொல்லித் தேற்ற, வச்சிரவாகு எழுந்து, தன்குற்றந் தன்னைச் சுட்டதினாலே சிறிதுநேரம் ஒன்றுந் தோன்றாம லிருந்து பின்பு ஒருவாறுதெளிந்து, மகனை யணைத்துக் கொண்டு, 'அப்பா! உன்னையும் உன்தாயையுங் காட்டிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடச் செய்த கன்னெஞ்சுடைய பாவியாகிய என்னை, மகததேசத்தான் கொல்லாதபடிக் காத்து, இப்பொழுது உன்னைத் தழுவப்பெறும்படியாகவுங் கிருபை செய்தையே! இரக்கமுந் தருமநெறியு மில்லாத நானும் அரசனா? இனிமேலும் உயிர்தாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? இறப்பதே துணிவு' என் றெழுந்தான். அதைக்கண்டு, நிடததேசாதிபதியும் மந்திரிகளுஞ் சமாதானஞ் சொல்லித் தடுப்ப, வச்சிரவாகு மனத்துயர நீங்கிச், சிறிது நாள் அவ்விடத்திலேயே யிருந்து, பின்பு தன் மனைவி யையும் மகனையும், மருமகளையும், அழைத்துக்கொண்டு தன நகரத்துக்குச் சென்றான். ஜனங்கள் பத்திராயுவைப் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, அவ

னுடைய அருமையும் பெருமையுமான செய்கைகளை யெல்லா மெடுத்துச் சொல்லிப் புகழ்ந்து, பலவித ஆசிகளுங் கூறினார்கள். வச்சிரவாகு நெடுநாள் அரசு செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு மகதராசனைச் சிறை நீக்கித் திரைகட்டிக்கொண் டிருக்கும்படியாகத் திட்டஞ் செய்தனுப்பிவிட்டுத் தான் இவ்வுலகம் நீங்கிச் சுவர்க்கபதவியைப் பெற்றான். அவனுக்குப் பின் பத்திராயு அரசுசெய்துவந்தான்.

சிவயோகி மகிமை தொடர்ச்சி.

பத்திராயு முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

பத்திராயுமகாராஜன் அரசாட்சிசெய்து வருகையில், ஒருநாள் வேட்டையாடக் கருதி, மந்திரிமுதலானவர்கள் சூழ்ந்துவரப், பிரிந்திருக்கலாற்றாத தன் மனைவியுடன் தேரிலேறிக்கொண்டு காட்டுக்குச்சென்றான். வழியிலே சண்பகம், தேவதாரம், சந்தனம், பாதிரி, தேமா, பலா, கோங்கு, விளா, மந்தாரம், முதலிய விருக்ஷங்கள் நெருங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு சோலையைக் கண்டு, அது தளிர்த்துப் பூத்துக் காய் கனிகளுடன் காததூரம் பரிமளம்வீசவும், குயில்கள் கிளிகள் முதலிய பக்ஷிசாலங்கள் கனிகளைக்கோதித் தின்று, தமது இனிய குரல்களாற் கீதம்பாடிக் கொஞ்சிக் குலாவவும், வண்டுகள் தேனையுண்டு ரீங்காரஞ்செய்யவும்பெற்றுப் பார்ப்போர் கண்களையும் மனத்தையும் கவர்ந்து மகா ரமணீயமாக இருந்தமையால், அந்தச் சோலையிலே பத்திராயு இறங்கி யிளைப்பாறிக்கொண் டிருந்தான்.

அப்பொழுது அங்கொரு பிராமணர் தம்முடைய மனைவியோடு வந்து, 'ஓ இராசசிங்கமே! நாங்கள்

உனக் கடைக்கலம். எங்களைக் கொல்லும்பொருட்டு இதோ ஒரு புலி தொடர்ந்து வருகின்றது. அதனை உன் கையம்பினாற் கொன்று எங்களைக்காக்கவேண்டும்' என்று முறையிட்டார். பத்திராயு புலியைக்கொல்ல யத்தனப்படுகைக்குள், அது பிராமண ஸ்திரீயை யடித்துப் பிடித்துக்கொள்ள, அவள் அழுதுகொண்டு 'அரசனே! நான் புலியின்கையில் அகப்பட்டேன். என் உயிரைக் காப்பது உன்பாரம்' என்று சொல்லிச் சிவநாமத்தை உச்சரித்தாள். உடனே அவள் பிராணன் போயது. அரசன், தான் பிரயோகஞ்செய்த பாணம் பூப்போற்சென்று புலியின்மேல்விழ, 'இஃதென்ன மாயம்' என்று திகைத்துநின்றான். புலி பார்ப்பினியை யிழுத்துக்கொண்டு மலைக்குகையை நாடிச்சென்றது. பிராமணர் 'என் மனைவியை யிழந்து விட்டேனே; ஐயோ, பதிவிரதா தருமத்தில் அருந்ததியும் நிகராகாத என் நாயகியே! நீ புலிவாயி லகப்பட்டுச் சாக முன் ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தையோ? என்னுசை மனையாளே! நீ யிறந்ததைக்கண்டும் நான் இறவாமல் இன்னு மிருக்கின்றேனே!' என்றிவ்வாறு புலம்பிப், பின்பு,பத்திராயுவின்மேல் திரும்பிக் கோபங்கொண்டவராய்ப் 'பிராமணர்களுக்குத் துன்பம் வந்துற்ற பொழுது உதவிசெய்யாத ராஜசிரேஷ்டனே! புலிவந்து உன் கண்ணுக் கெதிராக என் மனைவியை அடித்துக் கொன்று எடுத்துக்கொண்டு போகவும், பிடித்த வில்லுங் கையுமாய் நின்றாயே. பன்னீராயிரம் யானைபலம் உனக்குண்டே? அந்தப் பலத்தைப் பகைவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் பயத்தைவாங்கிக் கொண்டையோ? உன்னுயிரைக் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் புலிக்குப் பயந்துநின்ற நீ, இயமதூதர்கள்

'போல் எதிரிகள் வந்து யுத்தஞ்செய்தால் நடுங்காமல் அவர்களை யெதிர்த்துத் துரத்திவிட்டு உன் அரசாட்சியைக் காப்பாற்ற வல்லையோ? பெண்பிறப் பாயும், அதிலும் பிராமண ஸ்திரீயாயும், உன்னிடத்தில் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தவளாயும் உள்ள அவளைக் காக்கவேண்டுமென் றெண்ணுமற் புலிக்கிரையாகக் கொடுத்துவிட்டு உயிரைக் காத்துக்கொண்ட ஏழை அரசனே! பலம் குறைந்தும் இன்னும் ஜீவித்திருந்து உலகாள நினைக்கின்றாயோ? பகைவர்கள் இழிவாய்ப் பேசுவார்களே, அதற்கும் நாணமுறாயோ?' என்று பலபல தூஷண வார்த்தைகளைப் பேசினார்.

இவைகளையெல்லாங் கேட்டுப் பத்திராயு துக்க சாகரத்தில் அழுந்தினவனாய்ப், 'பிராமணருக்கு நேரிட்ட இடரை நீக்காத அரசன் மிருகத்துக்குச் சமானம்' என்று வேதஞ் சொல்வதை நான் ஆதியி லேயே அறிந்திருந்தும், இப்பொழு திவருக்கு நேரிட்ட இடரை நீக்கத் துணியாமல் பயந்து நின்றேன். இனி யெனக்குப் பழிவருமே யல்லது புக ழுண்டாகுமோ? ஆதலால் உயிரை விடுவதே உத்தமம்' என்றெண்ணிப்பிராமணருடைய பாதத்திற் பணிந்து, 'ஐயா! நீர் துன்பப்பட வேண்டாம். நான் செய்த குற்றத்திற்காகத் தீயில் விழுகின்றேன். என் தேசத்தையுந் திரவியத்தையுந் தேவரீருக்கே ஒப்பித் தேன். அவைகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும்' என்று சொன்னான். அதற்குப் பிராமணர், 'அரசனே! மனைவியையும் மற்றெல்லாச் சுகங்களையும் இழந்து வருந்துகிற ஏழைப் பிராமண னாகிய நான் சொல்லத் தக்க தொன் றிருக்கிறது; அஃதென்னவென்றால்: நான் உயிரோ டிருக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணம்

உனக் குண்டாயிருந்தால் உன் பத்தினியாகிய கிர்த்திமாலினியை யெனக்குக் கொடு' என்றார். அதைக் கேட்டவுடனே பத்திராயு வெகு வருத்தப் பட்டு, 'அந்தணரே! தர்மத்துக்கு மாறான இந்த இழிவான வார்த்தையையுஞ் சொல்லலாமோ? அரசர்களா யிருப்பவர்கள் பிராமணர்பொருட்டுத் தங்கள் பிராணனைக் கொடுப்பார்கள்; பொருளைக் கொடுப்பார்கள்; உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்வார் கள்; அவ்வளவேயன்றி இல்லறத்துக்குத் துணையாகிய மனைவியைக் கொடுத்த அரசர்களு முண்டோ? சொல்லும்' எனவே, பிராமணர் கோபங்கொண்டு, 'கொடுங்கோல் மன்னனே! இதனால் எனக்குப் பாவஞ் சம்பவிக்கிறதா யிருந்தாலும் சாந்திசெய்துகொள்ள என்னலாகும்; ஆதலால் உன் மனையாளைக் கொடுத்தாற் கொடு. கொடாவிட்டால் உன்னை நரகத்தில் விழும் படியாகச் சபிப்பேன். என்னசொல்லுகிறாய்?' என்றார். அரசன் அதுகேட்டு மனம் நொந்து, அழுது, பூமியில் விழுந்து, எழுந்து, ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்று, 'ஐயோ! கற்புக் கரசியாகிய இவளைப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தால் வசைவந்து நேரிடுமே; கொடாது மறுத் தாலோ பிராமணர் சபிப்பரே; நான் செய்வதென்னை? பரமசிவனுடைய திருவுளம் யாதோ அறிகிலேன்; கொடுநரகத்தில் விழுந்து துயருறுதல் எளிதான காரியமல்லவே; ஆதலால் மனையாளை மறையவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தீயில் விழுந்து இறப்பதே கருமம்' என்று எண்ணி, 'இச்செய்கையைக் கல்வியில்லாத மாந்தர்கள் கேட்டு இழிவாகப் பேசினாலும் பேசட்டும். தெரிந்த மன்னவர்கள் வியப்பார்களேயன்றி அப் படிப் பேசார்கள்' என்று தனக்குள்ளே தீர்மானஞ்

செய்துகொண்டு, வேதியரை நோக்கி, 'ஸ்வாமீ! இவளை உமக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; உம்முடைய ஊருக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோம்' என்று சொல்லிப், பின்பு மனைவியைப் பார்த்துத், 'தாயே! நீ இந்தப் பிராமண ருடன்போ' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே தீ வளர்ப்பித்துத் தன் துக்கத்தையெல்லாம் அடக்கி, மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, ஸ்நானஞ்செய்து வந்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்தபடியே தீக் குண்டத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக வந்தான்.

அப்பொழுது கிருபைக்கடலாகிய பரமசிவன் காளகண்டம், திரிநேத்திரம், இளம்பிறை தரித்த ஜடாபாரம் முதலிய திருவுருப்பெல்லாந் தோன்றப் பார்வதிதேவியாருடனே இடபவாகனத்தி லேறிக் கொண்டு வந்து, தரிசனங் கொடுத்தருள, மகாதபசிக ளுக்கும் கிடைத்தற்கரிதாகிய அந்த அற்புத காட்சியைப் பத்திராயு என்னும் அரசன் கண்ணும் மனமுங் குளிரக்கண்டு, 'இன்றன்றோ பிறவித் துன்பத்தை யொழித்தேன்' என்று தேவாமிர்த முண்டவனைப்போலப் பெருங்களிப்படைந்து, உலக மெல்லாம் நிறைந்தும் ஒருவராலு மறியப்படாத அச் சிவபிரா னுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான் :—

தேவாதி தேவனாய்ச் சிற்குணனா யற்புதனாய்
மூவா முதலாய் முழுப்பொருளாய் நின்றாயை
காவாய் பிறவிக் கடல்நீந்திக் கையிளைத்தேன்
காவா யெனவேநின் றாண்மலர்த்தாள் பெற்றேனே.

உண்ணா வறையாய் உவட்டாத தெள்ளமுதாய்
மண்ணா மணியாய் மறைப்பொருளாய் நின்றாயை
யெண்ணா லளவுபடாத் துன்பத் திடருழந்தேன்
கண்ணா லுறநோக்கிக் கையாற் றொழுகின்றேன்.

அன்புக்கோ ரன்பாய் அறத்துக்கு நல்லறமாய்
வன்புக்கு வன்பாய் வடிவொருவி நின்றுயை
முன்புக் குணர்விலனுய் மூங்கைத் தொழில்புரிந்தேன்
என்புக் குருக எளிதிற் பணிகின்றேன்.'

'தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதி தேவனுகியும், சிற்குணனுகியும், அற்புதனுகியும், கெடாத முழு முதற் பொருளாகியும் உள்ள கடவுளே! இந்நாள் வரையிற் பிறவிக்கடலை நீந்திக் கரையேற மாட்டாமற் கையிளைத்துப்போன நான் இப்பொழுது உம்முடைய திருவடிகளாகிய மரக்கலத்தைப் பெற்றேன்.

நாவினுற் சுவைபார்த்து உண்ணப்படாத தேனுகியும், உண்ணும் வழியா லுண்போர்க்கு உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத தெள்ளமிர்தமாகியும், மனிதர்கள் அலங்கரித்துக்கொள்ளும் மணிகளைப் போலல்லாத மாணிக்கமாகியும், வேத சிரப் பொருளாகியும் இருக்கின்ற இறைவனே! இந்நாள்வரையில், அளவிடப்படாத துன்பத்தில் வருந்திய நான், இப்பொழுது உம்மைக் கண்ணுரக் கண்டு, கையாரத் தொழுகின்றேன்.

அன்புக்கு அன்பாகியும், அறத்துக்கு அறமாகியும், வன்மைக்கு வன்மையாகியும் நிஷ்கள வடிவாய் நிற்கின்ற நிமலனே! இந்நாள்வரையில் அறிவிழந்து, ஊமைபோலிருந்த நான், இப்பொழுது எலும்பும் நெக்குவிட் டுருகும்படியாக உம்மை எளிதில் வணங்குகின்றேன். ஆதலால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும்'

என்று இவ்வாறு ஸ்தோத்திரஞ் செய்யச் சிவபிரான், அவனை 'எழுந்திரு' என்று தம்முடைய திருக்கரங்களால் எடுத்தருளி, 'அன்பனே! உன்னுடைய

பத்திநிலையை யெல்லோர்க்குந் தெரிவிக்கும்பொருட்டு முன்பு பிராமண வடிவாக வந்தது நாமே; பிராமண ஸ்திரீயாக வந்தது பார்வதிதேவியே; புலியாக வந்தது மாயையே என்றறி. இனி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். நீயும் உன் மனைவியும் எம்மையும் உமையவளையும் பூசித்ததனால் உளமகிழ்ந்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பத்திராயு பெருங்களிப்புற்று, 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் பார்வதிதேவியாருடன் எழுந்தருளிவந்து தரிசனம் தந்தருளும்படியான பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற அடியேன் கேட்கவேண்டிய வரமும் வேறொன் றிருக்கின்றதா ? அடியேனும் என் மனைவியும் என் தாயும், தகப்பனும், எங்களைக் காத்து ரக்ஷித்த வணிகேசனும் அவன் புத்திரனும் ஆகிய நாங்களெல்லாரும் தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சேரும்படி அருள்செய்ய வேண்டும்' என்று பணிந்தான். அப்பொழுது அவன் மனைவியாகிய கீர்த்திமாலினியும், 'ஸ்வாமீ! அடியாளைப் பெற்ற சந்திராங்கதனும் சீமந்தநியுங்கூட உம்முடைய திருவடிகளை யடையும்படிக் கிருபை செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். கைலாசபதி அவர்கள் கேட்ட வரங்களை அருளிச்செய்து மறைந்தருளினார்.

பத்திராயு மனைவியுடன் தேரி லேறிக்கொண்டு தன் நகரஞ் சேர்ந்து, ஏக சக்கிரேஸ்வரனாய்ப் பதினாயிர வருஷம் செங்கோல் செலுத்திப் பின்பு தன் புத்திரனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டுப், பரமசிவ னருளிய வரத்தினால் தன் மனையாளுடன் அரிபிரமாதிகட்கும் அடைதற் கரிதான சிவபதவியைப் பெற்று இன்புற்றிருந்தான்.

ஏழாவது

விபூதி மகிமை

அது நிற்க, இனி விபூதி மான்மியத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள்:—

வாமதேவர் என்றொரு முநிவ ரிருந்தார். அவர் உலக காரியத்தில் வெறுப்பும், உமாபதியாகிய சிவ பெருமானிடத்தில் விருப்பும் உள்ளவர் ; மாசில்லாத குணமும், விபூதியையே பூஷணமாகத் தரித்த திரு மேனியும், பரந்த சடையும், அரையில் மாவுரியும், கையிற் கபாலமும், உடையவர். அவர் உலகத் தாருக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டுப் பிக்ஷை யெடுப்பவர் போலத் தேசமெங்குந் திரிந்து வருகையில் ஒருநாள் அன்றில்வனம் என்னும் ஒரு பெருங் கானகத்தை யடைந்தார். அங்கே வேல்போன்ற பற்களும் அகன்ற வாயும் உள்ளவனும், கரும்பாம்பை அரைக்கச்சாகவும், சர்ப்பங்களைக் கங்கண மாகவுந் தரித்தவனும், அக்கினிமயமாய் வட்டமிட்டுச் சுழன்று கொண்டிருக்குங் கண்களையும், இடிபோன்ற குரலோசையையும், மலைபோன்ற தேகத்தையும் உடையவனுமான ஓ ரிராக்ஷதன் அவரைக் கண்ட வுடனே கொல்ல நினைத்துப், 'போகாதே நில் நில்' என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து அவரைத் தன் கைகளால் தழுவிப் பிடித்து இறுக்கும்பொழுது, அம் முநிவருடைய தோள்களிற் பூசியிருந்த விபூதியானது அவனுடைய சரீரத்திற்பட்டது. அதனாலும், அவர் திருமேனியைப் பரிசித்ததனாலும், இராக்ஷதன் தன்

னுடைய கோர ரூபமும் கொடிய பாவமும் நீங்கி மன் மதனைப்போல் அழகுள்ளவ னானன். உடனே நல் லறிவும் ஞானமும் உதிக்க, அவன் முனிவரை நோக்கி, 'ஐயா! உம்மைப் பரிசித்த மாத்திரத்தில் நான் ராக்ஷதரூபம் நீங்கி நல்லுருவடைந்தேன். உம்முடைய கிருபாநோக்கம் படும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்ற அடியேன் பிறவிப் பிணிநீங்கிப் பரமசிவ னுடைய திருவடியைச் சேரும் வண்ணம் அருள் செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். முனிவர், 'நீ யாவன்? இங்குவந்த காரண மென்னை? ராக்ஷத னாகும்படி என்ன பிழை செய்தாய்?' என்று கேட்டார். அதற்கவன், 'ஸ்வாமீ! உம்முடைய கிருபையைப் பெற்றதனால் எழுபிறப்பும் அறிந்தவ னானேன். என் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: இந்தப் பிறப்புக்கு முன் இருபத் தைந்தாம் பிறப்பில், நான் துச்சயன் என்னும் ராஜனாயிருந்து கொடுங்கோல் செலுத்தினேன். எனக்கு விருப்பமான மாதர்களை யெல்லாம் விவாகஞ்செய்து ஒருநாள் அவர்களைப் புணர்ந்து பின்பு சிறைவைத்து விடுவேன். இவ்வாறு அநேக மாதர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்தேன். சாதிகுலம் பாராமல் எண்ணில்லாத மாதர்களைப் புணர்ந்தும் என் காமந் தணிந்ததில்லை. கடைசியாய் நானாவித நோய் கொண்டு வருந்தி அதனாலேயே இறந்தேன். அப்பொழுது இயமதூதர்கள் வந்து பாசத்தி னால் என்னை இறுக்கிக்கட்டி மிகவும் வருத்தியிழுத்துக் கொண்டுபோய் இயமன் முன்னேவிட, அவன் 'இந்தக் கொடும்பாவியை இந்திரியக் குழம்பு நிறைந்த நரகத்திற் றள்ளுங்கள்' என்றான். அவர்கள் அப்படியே என்னைக் கொண்டுபோய்த் தள்ளி

விட்டார்கள். நான் அந்தக் கோரமான நரகத்தில் முப்பதினுயிரம் வருஷம் துன்புற்றிருந்து, பின்பு அதைவிட்டு நீங்கிக், கோடி ஆண்குறி பொருந்திய பேயாகி, நூறு தேவ வருஷம் காட்டில் திரிந்து இறந்தேன். அதற் கப்பால் புலி, பாம்பு, செந்நாய், பன்றி, பச்சோந்தி, நாய், நரி, முயல், மான், குரங்கு, பருந்து, கிரி, காக்கை, காடி, கோழி, கழுதை, கோட்டான், பூனை, தவளை, ஆமை, மீன், பெருச்சாளி, யானை இவைகளாய்ப் பிறந் திறந்து, இருபத் தைந்தாம் பிறப்பில் இராக்ஷதனு யுதித்து, இவ்வனத்தி லுள்ள மிருகங்களையும் வந்த மனிதர்களையுங் கொன்றுதின்று உழன்றுகொண் டிருக்கையில், அமிர்த மழை பொழியும் மேகம்போன்ற உம்மைக் கண்டேன். கண்ட அளவில் என் துயரம் விண்டேன். கொடிய பாதகனுகிய நான் உம்முடைய தரிசனம் பெற்றதனுல் தேவரூபங் கொண்டேன். இப்படி ஆனதற்கு என்ன புண்ணியஞ் செய்தேனே அறிகிலேன்' என்று தொழுதான். முனிவர் 'அப்பா! நீ ஓடிவந்து எம்மை யிறுக்கிப் பிடித்தபொழுது எம்முடைய சரீரத்திலிருந்த நீறு உன்மேற் பட்டபடியால் உன் பாவந் தொலைந்து உனக்கு ஞானம் உதித்தது. திவ்விய தேகத்தையும் பெற்ருய். பரமசிவனுடைய திருநீற்றின் பெருமையைப் பிரம விட்டுணுக்களும் அறியார்க ளென்ருல், பிறவித் துன்பத்தில் உழலுகின்ற மனிதர்களோ அறிவார்கள்? ஆகிலும் அதன் பெருமையைச் சிறிது சொல்லுகிறேம் கேள்:—

'பாண்டிநாட்டிலே, ஒரு பிராமணன் தன் குலாசாரங்களை முற்றுந் துறந்து, சூதாடியும் திருடியும் பணஞ் சம்பாதித்து வேசைகளுக்குக் கொடுத்துக்

காமப்பித் தேறினவனு யுழன்றுகொண்டிருந்தான். ஒருநாள் அவன் ஒரு நீசஸ்திரீயைச் சோரத் தனமாய்ப் புணர்ந்துகொண்டிருக்கையில் அவ ளுடைய புருஷன் கண்டு, கோபங் கொண்டு, தன் கைவாளால் அவனைக் கொன்று, காலைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய் வேலிக்கப்புறம் எறிந்துவிட்டான். அப்பொழுது சுடலைச் சாம்பல் படிந்த காலோடு ஒருநாய் வந்து அந்தப் பிணத்தின் மேலேறி மாமிசத்தைப் பிடுங்கித்தின்றது. இயம தூதர்கள் இறந்தவனைக் கொண்டுபோய் நரகத்திற் றள்ளப் போனார்கள். அத்தருணத்திற் சிவகணங்கள் வந்து அவர்களைத் தண்டித்துப், பிராமணனை இரத்தின விமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கத்திற் சென்றார்கள். இயமன் அதைக்கண்டு மனக்கொதிப் புள்ளவனாய் எருமைக்கடாவில் ஏறிக் கொண்டுபோய்ச் சிவகணங்களைப் பார்த்து, 'இந்தப் பாவியைப் பரமசிவனுடைய சந்நிதானத்திற் கொண்டு போவது யாது காரணம்?' என்று கேட்க, அவர்கள் 'இவனுடைய பிரேத சரீரத்தில் விபூதிபட்டதனாலே, பரமசிவன் விபூதியின் மகிமையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு இவனைத் தம்மிடத்திற்குக் கொண்டுவரும் படி எங்களுக்குக் கட்டளையிட் டனுப்பினார்; எங்களை விலக்க உன்னாலாகாது' என்று சொல்லிவிட்டுப்பிராமண னைச் சிவலோகங் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். ஆதலால் புத்திபூர்வமாகப் பாதகங்களைச் செய்யும் கொடும்பாவிகளே யானாலும், விபூதியைத் தொட்ட மாத்திரத்திற்புநிதர்களாய்ப்பொன்னுலகடைவார்கள். அத்தன்மையான விபூதியைத் தான் நாம் நம் முடைய தேகமுழுதுந் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறோம்'.

என்று வாமதேவமுனிவர் சொன்னார். அதைக் கேட்டுத் தேவரூபமடைந்த ராக்ஷதன், 'முனிவரே! நான் முன் பிறப்பில் மிலேச்ச தேசத்தில் இராசனு யிருந்தபொழுது ஒரு வேதபிராமணருக்கு விளைநிலந் தானஞ்செய்தேன்; அந்தப் பலத்தால் இருபத்தைந் தாம் பிறப்பில் ஒரு சிவயோகியைத் தரிசித்துப் பாவம் நீங்குவாய் என்று இயமதருமராஜன் அந்நாளிற் சொன்னான். அவ்வண்ணமே இப்பொழுது உம்மைத் தரிசித்துப் புநித னானேன். திருநீறு உண்டாக்குங் காலமும், தரிக்கும் கிரமமும், செபிக்கும் மந்திரமும் அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று தொழுது நிற்க, வாமதேவர் சொல்லுகிறார்.

திரிபுண்டரம் உரைத்த அத்தியாயம்.

மகா சிறப்புப் பொருந்திய மந்தரகிரியில், பிரமா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் வணங்கவும், எண்ணில் லாத முனிவர், வித்தியாதரர், இயக்கர் முதலாகிய சமஸ்தமான பேரும் போற்றித் துதிசெய்யவும், நவ ரத்தினகஜிதமான திவ்விய சிங்காதனத்திற் பரமசிவன் கோடிசூரியரை யொத்த திருமேனிக் காந்தியோடும் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது, ஞான சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் பரமசிவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டுணர்ந்த சநற்குமார மஹாமுனிவர், சிவபிரானைப் பணிந்து, 'எங்க ளையனே! அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, உலகபாசத்தில் அகப்பட் டுழலும் மாநுடர்களும் மோக்ஷ மடையும் படிச் செய்யத்தக்கதாயும், நாடுதற் கெளிதாயும், இரு

வினையையு நீக்கி எல்லா நன்மைகளையும் கொடுக்கத் தக்கதாயும், வேதத்திற் சொல்லப்பட்டதாயும், இருக்கிற சிவதரும மொன்றை அருளிச்செய்ய வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குப் பரம சிவன் திருவுளமகிழ்ந்து, 'அன்பனே! வேதாகமங்க ளெல்லாந் திருநீற்றைத் திரிபுண்டாமாகத் தரிப்பதையே சிவதருமமாகச் சொல்லும்' என் றருளிச்செய்ய, சநற்குமாரமுநிவர், 'ஸ்வாமீ! அந்தத் திருநீறு யாது? திரிபுண்டாம் என்பது என்னை? அதை யெந்த இடத்தில் எந்தக் காலத்தில் எந்த அளவாக எந்தக்கிரமத்தில் எந்தத் தேவதையைத் தியானித்து, எந்த மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தரிக்கவேண்டும்? அப்படித் தரித்தலால் வரும்பலன் யாது? இவைகளை யெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டும்' என்று தொழு தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந் தருளுகின்றார் :—

பசுவின் சாணத்தை ஓமாக்கினியில் தகிப்பதனு லுண்டாகும் சாம்பரே திருநீறு. அதைச் சிரசு, நெற்றி, கழுத்து, தோள், மார்பு, கொப்பூழ், முதுகு, இந்த இடங்களில் முதலில் உத்தூளனமாகப் பூசிப் பின்பு நீரை விட்டுக் குழைத்து மூன்று ரேகைகளாகத் தரிப்பது * திரிபுண்டாமாம். அதுவும், நெற்றியில் தரிக்குமிடத்து நடுவிரல் நீக்கி ‡ அநாமிகை தற்சனிக வாகிய இருவிரலால் முன்பு தரித்துப் பின்பு பெரு விரலால் நடுவே எதிராகத் தரித்தல்வேண்டும்.

---

* திரி புண்டரம்-ஆன்மாக்க ளுடைய மும்மலத்தையும் போக்கும் முக்கீற்றுக் குறி.

‡ அநாமிகை=மோதிரவிரல். தற்சனி=சுட்டுவிரல்.

சிவாகமத்திற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சப் பிரமமும் வேதத்திற் கூடிய ஷடங்கமுமே மந்திரங்களாம். காலங்கள்: காலை, உச்சி, மாலையென்னும் முப்பொழுது மாம். நெற்றியில் தரிக்கின்ற நீளம் புருவத்தின் அளவாம். திரிபுண்டரா மாகிய மூன்று ரேகைகளுக் குள்ளும் ஒவ்வொன்றுக்கும் மத்தியில் ஒரு விர லளவு இடம் விட்டிருக்கவேண்டும்.

உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவன் இவர்களே உரிய தேவதைகள். விபூதியும் நீருமே திரவியங்கள்-இவ் வொழுக்கத்தை ஒரு நாளும் மறவாதிருப்பாயாக. விபூதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரிப்பதனால் வரும் பலனை எவர்களறிந்துசொல்லத் தக்கவர்கள்? மனிதர்க ளுக்கு இதைப்போல் எளிதில் மோக்ஷந் தரத் தக்கது வேறொன்றில்லை. பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார், பிரமசரிய முதலிய நான்கு ஆசிரமத் தார், இழிகுலத்தோர், மாங்கலிய ஸ்திரீகள், கைம் பெண்கள், ஆகிய இவர்களில் எவர்களே யானாலும் திரிபுண்டரம் தரிப்பார்களானால் அவர்கள் பாவபந்தம் நீங்கிச் சுவர்க்கத்திற் சென்று, தேவபோகத்தை யநுபவித்து, அப்பாற் கிடைத்தற்கரிய முத்தியின்ப மடைவார்கள். எவ்வகைப்பட்ட கொடும் பாவத்தைச் செய்பவர்களும் திருநீ றணியப் பெறுவார்க ளானால் அவர்களுடைய தீவினையெல்லாம் சூரியனைக் கண்ட இருள்போ லொழிந்துபோம். கீழ்மக்களே யானாலும், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்த பெருமையாளரைச் சிவனென்றே மதித்துத் தியானிக்கும் அறிவாளர்கள் பிறவியை யொழிப்பார்கள். ஒன்றுமறியாத நிர் மூடனே யானாலும் விபூதியைச் சம்பாதித்து நெற்றி யில் தரிப்பா னானால், அவன் தன்னுடைய பிதிர்கள்

அநேகரை நரகத்தில் விழவொட்டாமற் காத்துச் சிவ லோகத்திற் சேர்ப்பான். பத்தியோடு விபூதியைத் தரிப்பவர்கள் இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் போகங்களையு மநுபவித்துத் தேவ விமானத்தி லேறிச்சென்று பொன்னுலகத்தில் அரம்பா ஸ்திரீகளுடன் வாழ்ந் திருந்து பின்பு சிவசாயுச்சிய மடைவார்கள். விபூதி யின் மகிமை வேதங்களில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. உனக்கு எளிதாகத் தெரியும்படி நாம் மிகவுஞ் சுருக்கிச் சொன்னேம் என்றருளிச் செய்து, பரமசிவன் எழுந்தருளினர். சநற்குமார முநிவரும் பிரமலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார். இத் தன்மையுள்ள விபூதியின் மகத்துவம் எம்மாற் சொல்லி முடியுமோ? இந்த விபூதி பட்டதனலன்றோ அரக்கனு யிருந்த நீ அமரனுனய்' என்று வாமதேவ முநிவர் சொல்லி, விபூதியை யள்ளி, அவனுக்குக் கொடுத்து, மந்திரோபதேசமுஞ் செய்து 'இம்மை மறுமை யின்பங்களைப் பெற்று வாழக்கடவை' என்று ஆசிர்வதிக்க, அவன் அவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவலோக மடைந் தான். முநிவரும் தாம் போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போயினர்.

எட்டாவது

சிவபூஜை மகிமை.

வேடன் சிவபூஜை கடைப்பிடித்த அத்தியாயம்.

விபூதி மகிமையைக்கேட்டு ஆநந்தமடைந்த நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுநிவரை நோக்கி, 'ஸ்வாமீ! வேதங்களின் உண்மையைக் கற்றுணர்ந்த குருவினிடத்தில் உபதேசம் பெற்றோர் சிவபதம் அடைவ ரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவ்வாறு கற்றுணராத குருவினிடத்தில் உபதேசம் பெறுபவர்கள் சிவபதஞ் சேர்வது எப்படி? இதை யருளிச் செய்ய வேண்டும்' என்று கேட்கச் சூதமுநிவர் சொல்லுகின்றார்:—

"சிவதருமக் கிரியையில் விருப்பம் உடையவர் ஆசாரியருடைய அறிவின் சிறுமை பெருமைகளைக் குறிக்கவேண்டுவதே யில்லை. உறுதியாகிய அன்பினாலேயே சிவகதியடையலாம். கல்லினா லாயினும் மண்ணினா லாயினும், மாமுதலியவற்றா லாயினும் அமைக்கப் பெற்ற ஒ ருருவத்தைப் பரமசிவனாகப் பாவித்து, உறுதிமிகுந்த அன்போடு பூசை செய்தால், அந்தக் கிரியையினாலேயே முத்தியடையலாம். ஆசான் சாஸ்திர விசாரணை யில்லாதவனே யானாலும், சிஷன் விவேகமில்லாத கீழ்மகனே யானாலும், மந்திரம் பயனில்லாத சொல்லேயானாலும், அன்பு மாத்திரம் உண்டா யிருந்தாற் சிவபதங் கிடைக்கும். நான்கு வேதங்களையும் ஓதியுணர்ந்த ஞானவா னானாலும், அருமையான யாகங்கள் அநேகம் இயற்றினவ

ஞனுலும், நம் பெருமானுகிய பரமசிவனிடத் தன்பில்லாதவ ஞனல் முத்தியடையான். சந்தேகத் தோடு கருமங்களைச் செய்கிறவர்கள் ஒருபேறும் பெற மாட்டார்கள். பூர்வம் ஒரு வேடன் ஞானமில்லாத ஓ ராசன் வேடிக்கையாகச் சொல்லியவார்த்தையை உண்மை என்று நம்பிப் பரமசிவனைப்பூசித்து முத்திபெற்ற சரித்திரம் ஒன்றுண்டு. அதைச் சொல்லுகிறேம் கேளுங்கள்:—

பாஞ்சால தேசத்தையாண்ட சிங்ககேது என்னும் அரசன் ஒருநாள் வேட்டை யாடக் காட்டுக்குச் சென்றுன். அவனுடன் அநேக வேட்டைக்காரர்கள் வேட்டை நாய்களோடுஞ் சென்றுர்கள். அந்தப் பெரிய அரணியத்தில் அவர்கள் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையிற் சண்டன் என்னும் வேடன் தனித்து மிருகங்களைத் தேடிக்கொண்டு போய்ப், பாழடைந்திருந்த ஒரு கோயிலை யடைந்து, அதனுள் உருவழிந்து விழுந்திருந்த சிவலிங்கத்தைக் கண்டு, ஆசையோடு எடுத்துக் கொண்டுவந்து அரசனுக்குக் காட்டி, 'ஐயா! இந்தச் சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கும் முறைமையைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டான். அரசன் கைதட்டிநகைத்து, வேடிக்கையாக 'வேடனே! சிவலிங்கத்துக்குத் திருமஞ்சன நீரால் அபிஷேகஞ் செய்து, சந்தன புஷ்பந் தரித்துத் தூபதீபங்கொடுத்து சுடலைச்சாம்பல் கொண்டுவந்து எதிரில் வைத்து, துதி செய்து, பாலும் அன்னமும் நிவேதித்து, அன் புடன் ஆடிப்பாடிப் பூஜைசெய்' என்று சொல்ல, வேடன் இஃதெல்லாம் உண்மையென்றே உறுதியாக நம்பிச் சிறிதும் பிசகாமற் பூஜை செய்து வந்தான்.

ஒரு நாள் பூஜைசெய்யத் தொடங்கிப் பூஜா திரவியங்களெல்லாஞ் சரியா யிருக்கின்றனவோ வென்று பார்க்கையிற், சுடலைச்சாம்பல் இல்லாம லிருக்க, உடனே ஓடிப்போய்ச் சுடலைகளையெல்லாந் தேடிப் பார்த்தும் சாம்பல் அகப்படாமையால் மனம் வருந்தி வீட்டுக்கு வந்து, மனைவியை நோக்கி, 'மாதே! நம்மரசன் அன்று சொன்ன முறைமைப்படி இன்று வரையிற் சிவ பூஜையைக் குறைபா டில்லாமற் செய்து வந்தேன். பூஜைத் திரவியங்களில் இப்பொழுது ஒன்றில்லாவிடிற் பூஜைக்கிரமந் தப்பிப்போம். சிவ பூஜைதவறி இந்த நாற்ற உடலை வைத்துக்கொண் டிரேன். இறந்து போவதே திண்ணம்' என்று சொன்னான். மனைவி 'இப்பொழுது நேரிட்ட குறைபாடு யாதோ சொல்லும்' என்னச் சுடலைச் சாம்ப லில்லாமையைத் தெரிவித்தான். வேடிச்சி, 'நாயகரே! இதற்காக நீர் விசனப்படவேண்டாம், நம்முடைய குடிசையைக் கொளுத்திவிட்டு நான் அந்தத்தீயில் விழுந்து இறந்துபோகிறேன். அந்தச் சாம்பலைக் கொண்டு சிவபூஜையைக் குறை பாடில்லாமற் செய்யும்' என்று சொல்ல, வேடன் 'பெண்ணே! நன் மனைவியை வைத்துக்கொண்டு இல்லறம் நடத்த வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். நீயும் மங்கைப்பருவ முள்ளவளும், இதுவரையிற் புத்திர சம்பத் தடையாதவளுமா யிருக்கின்றாய். இன்பம் அநுபவிக்க வேண்டிய இவ்விளமைப் பருவத்தில் நீ தீயில்விழுந்திறத்தல் நீதியா? புத்திர னில்லாமல் நீ இறந்துவிட்டால் என்குலத் தாரையெல்லாம் நரகத்திலிருந்துமீட்பவர் யாவர்? இனி இந்த வேடர்குலத்தையும் யாவர்

காப்பாற்றுவார்?' என்றுவருந்திச்சொன்னான். அதைக் கேட்டு, அவள், 'பிராணேசா! பரமசிவனுடைய திருத்தொண்டை மேற்கொண்டு இறக்கப்பெற்றால் அதைப்பார்க்கிலும் விரும்பத்தக்க மேலானபொருள் என்னிருக்கின்றது? ஆதலால் தடுக்கவேண்டாம்' என்று பிரார்த்திக்க, வேடன் 'அப்படியே செய்' என்று உத்தரவுகொடுத்தான். அவள் போய் ஸ்நாநஞ்செய்துவந்து ஆடையாபரணமுதலிய அணிந்துகொண்டு, கணவனைவணங்கி, வீட்டின் மேல் நெருப்பைப்போட்டுப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி நின்று, பரமசிவனைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, அந்தத் தீயில்விழுந்து சாம்பலானாள். அந்தச் சாம்பலையெடுத்து வேடன் பூஜைசெய்தான். பூஜை முடிந்தவுடனே நிர்மாலியத்தை யெடுத்துக் கொண்டு போக நாடோறும் வருவதுபோல் அன்றைத்தினமும் அவன் மனைவி வந்துநின்றாள். வேடன்கண்டு, 'இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நம்மனைவி தீயில் விழுந் திறந்ததும் அந்தச்சாம்பலை யெடுத்து நாம் பூஜைசெய்ததும் கனவோ! அல்லது நினைவோ! இறந்தவள் எதிரில்வந்து நிற்கின்றாள்! வெந்துபோன வீடும் மறுபடி தோன்றுகின்றது! இஃதென்ன காரணமோ தெரியவில்லை' என்று வியப்புற்று மனைவியைக் கேட்க, அவள் 'என் பிராண நாயகரே! வீட்டில் நெருப்பை வைத்து மூண்டெரிகையில் அதில் விழுந்தது தெரியுமே யன்றி வேறொன்று மறிந்திலேன். இப்பொழுது நித்திரை நீங்கினவள்போல் வந்தேன்' என்றாள். வேடன்கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தான். அப்பொழுது கோடிசூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய தேவவிமானம் ஒன்று ஆகாயத்திலிருந்து இழிந்து

வந்தது. அதில்வந்த சிவகணநாதர்கள், 'வேடனே! உன்னையும் உன்மனையாளையும் இந்த விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு வரும்படி எம் ஐயனாகிய பரமசிவன் எங்களுக்குக் கட்டளையிட் டனுப்பினார். ஆதலால் வருவாய்' என்று அவனையும் அவள் மனைவியையும் விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு பூலோகத்தா ரெல்லாந் தொழ ஆகாயமார்க்கமாய்ச் சென்று, நூறு அஸ்வமேதயாகஞ் செய்தவர்களுக்குங் கிடையாத சிவசொர்க்கத்திற் சேர்த்தார்கள். அங்கே அவர்க ளிருவரும் பேரின்பவாழ்வில் மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஆதலாற் சிவபூசைக்குரியது அன்பினாலுண் டாகும் உறுதிப்பாடேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. வேதத்திற் சொல்வதும் இதுவேயாம்" என்று சூதமுனிவர் சொல்லி யருளினார்.

ஒன்பதாவது

உமாமகேசுரபூஜை மகிமை.

"முனிவர்களே! உமாமகேசுர பூஜையானது தன்னை அநுஷ்டிப்போர் நினைக்கு நன்மைகளை யெல்லாம் தரத்தக்கது. அதன் பெருமையைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் :—

ஆநந்த நாட்டிலே வேதவிரதன் என்றொரு பிராமண னிருந்தான். அவனுக்கு மஹா சௌந்தரிய முள்ள சாரதை யென்றொரு புத்திரி யிருந்தாள். அவள் மங்கைப் பருவ மடைந்தபொழுது, அவ்வூ ராசனுக்குப் பிராண சிநேகனான பதும நாபன் என்னும் பிராமணன் தன் மனைவி யிறந்து விட்டதனாலும், தனக்குத் திரண்ட திரவிய மிருந்ததனாலும், தன் மூப்புப் பருவத்தையும் யோசியாமல் விவாகஞ் செய்துகொள்ள ஆசைகொண்டு, அவளைத் தனக்கு மணம்பேசும்படி சில முதியோரை யனுப்பினான். அவர்கள் சாரதையின் தகப்பனிடத்திற் சென்று தாங்கள் வந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அவன் 'நா மிப்பொழுது ஏழையா யிருக்கின்றோம். பெண் கொடுக்க மாட்டோமென்று சொன்னால் அந்தப் பிராமணன் துஷ்ட னானதாலும், இராசனுடைய பலமிருப்பதனாலும், பலாத்காரமாக நம்முடைய கன்னிகையை விவாகஞ்செய்துகொண்டால் நாமென்ன செய்கிறது' என்று யோசித்துப் பெண்கொடுக்க உடன்பட்டுச் சொல்லியனுப்பினான். கிழப்பிராமணன் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து வந்து சாரதையை வேதவிதிப்படி விவாகஞ் செய்து கொண்டான்.

அன்று சாயங்காலம் அவன் குளத்துக்குப் போய்ச் சந்தியாவந்தன முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையிற் பாம்பு கடித்து இறந்தான். அதைக்கண்ட சுற்றத்தார் 'ஐயோ! விவாகஞ் செய்துகொண்ட மனைவியின் இன்பத்தை ஒரு தினமாகிலும் அநுபவியாமல் இப்படி மாண்டானே' என்று புலம்பி அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்து முடித்தார்கள். சாரதையிறந்த தன் கணவன் கலவியின்ப மநுபவிக்கும் காலங்கடந்த கிழவனாதலின், மிகுந்த துய ரடையாவிடினும் மாங்கலியத்தை யிழந்ததுபற்றி வியாகூலித்தவளாய்த் தன் பிதாவின் கிரகத்தை யடைந்திருந்தாள்.

இவ்வாறு சிலமாதஞ் செல்லுகையில் நெடுங்காலமாயிருப்பவரும், வேதாகம சாஸ்திரங்களில் தெளிந்தவரும், நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்த தவ சிரேஷ்டரு மாகிய நயித்துரு முனிவர் தம்மை யடுத்திருந்த ஒரு ருஷியைச் சாரதையின் வீட்டுக்கு அனுப்பினர். அவர் அங்கு வந்தபொழுது சாரதையின் தாயுந் தகப்பனும் ஏதோ ஒரு காரியத்தைப் பற்றி வெளியே போயிருந்தார்கள். தனியாயிருந்த சாரதை அவரைக்கண்டு, 'நம்முடைய குல தெய்வமே முனிவர் வடிவங்கொண்டு எழுந்தருளியது' என்று மகிழ்ச்சியடைந்து எதிர்சென்று வணங்கி, அவர் பாதங்களை அலம்பி உள்ளழைத்துப்போய் ஆசனத்திருத்தி அவர் மேனியி லுண்டா யிருந்த வியர்வை நீங்க விசிறிப், புனுகு முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த எண்ணெய் தேய்த்துப் பனிநீர் விட்டு ஸ்நானஞ்செய்வித்துப் பரமசிவனை ஆராதிப்பது போல் அவரை உன்னத ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்

செய்து, பூமாலைசூட்டி, சந்தனம்பூசி, தூபதீபாராதனை செய்து, இனிதாகச் சமைத்த அன்னமும் படைத்துப் புசிக்கும்படி பிரார்த்தித்தாள். முனிவர் அன்னம் உண்டு, அவளுடைய பத்திக்காக மிகுந்த களிப்படைந்து, 'மாதே! நீயும் உன்கணவனும் நெடுங்காலம் இன்ப மநுபவித்து நல்ல புத்திரனையும் பெற்று வாழ்ந் திருக்கக் கடவீர்கள்' என்று ஆசீர்வதித்தார். இதைக் கேட்ட சாரதை ஆச்சரியப்பட்டு, 'ஐயோ, முனிவரே! மாங்கலிய மிழந்த எனக்கு நீர் செய்த ஆசீர்வாதம் பட்டுப் போன பயிரிற்பெய்த மழைபோற் பய னில்லாமல் வீணாகிவிட்டதே. முன்ஜன்மத்திற் செய்த தீவினையால் இளமைப் பருவத்திலேயே கைம்பெண் ணாகித் துன்பமநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அடியாள், நீர் அநுக்கிரகஞ்செய்த இன்பங்களை யெங்ஙனம் அடைவேன்' என்று வருத்தப்பட, முனிவர் 'அம்மா! நான் நேத்திர மில்லாதவன்; உன் னிலையை யறியேன்; ஆகிலும் என் வார்த்தை பலித மாகும்படிச் செய்கிறேன். இதை நீ உறுதியாக நம்பு. உமாமகேசுரம் என்றொரு விரத முண்டு. அதை நீ அநுஷ்டித்தால் நினைத்த காரியங்களெல்லாஞ் சித்தி யாகும்' என்றார். 'அதை யநுஷ்டிக்கும் முறை யாதோ?' என்று சாரதை கேட்க, முனிவர் சொல்லு கின்றார்:—

'சித்திரை அல்லது மார்கழிமாதத்திற் பூர்வ பக்ஷத்திற் பொருந்திய சுபதினத்தில், இந்த விரதத்தை ஆரம்பித்து அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, பருவம், அமாவாசை என்னும் நான்கு திதிகளிலும் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்துவந்து பூஜாமண்டபம் அமைத்து, அதைப் பூங்கொத்துக்களாலும் நவரத்தினமாலைக

ளாலும் அலங்கரித்து, அம்மண்டபத்திற் பசும் பொன்னினற் செய்த பார்வதி பரமேஸ்வர விக்கிரகங் களைத் தாபித்துப் பஞ்சகவ்வியத்தாற் சுத்திசெய்து, தேனும் கருப்பஞ்சாறும் முப்பழச்சாறும் கலந்து சாத்தி, பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையும் ஏகாதச ருத்திர மந்திரத்தையும் ஓதி, அபிஷேகஞ்செய்து, பின்பு உடையவரைப் பொற்பீடத்தி லிருத்தி, வேறோர் ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு பிரணவமந்திரஞ் செபித்து, விரலை நாசியினிடத்து வைத்து, மனத்தையொரு வழியில் நிறுத்தி ஸ்வாமியையுந் தேவியையுந் தியானித்துத் துதித்துப் பாத்தியாசமன அர்க்கியங் கொடுத்து, சந்தனமணிந்து, பூமாலைசாத்தி, மலர்களா லருச்சித்துப், பாலன்னம் முதலிய நிவேதித்து, ஓமாக்கினியிற் பசுவின் நெய்யினல் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து, தூபதீபங்காட்டி, நீராஞ்சனஞ்செய்து, அப்பால் பரமசிவனையும் பார்வதிதேவியாரையும் உத்தியாபனஞ்செய்து ஒரு பிராமணனை அவன் மனைவியுடன் வரவழைத்து, அவர்களைப் பரமசிவனும் பார்வதியுமாகப் பாவித்து, அருச்சித்து, அன்னம் அளித்து, சூரியாஸ்தமன மாகும்பொழுது பூசையை நிறைவேற்றி, யாக சேஷத்தைப் புசிக்கவேண்டும். இப்படியே மாதந்தோறும் இரண்டுபக்ஷத்திலும் மேற்சொன்ன திதிகளிலே பூஜைசெய்யவேண்டும். ஒரு வருஷ்மானபின்பு பரமசிவனையும் பார்வதிதேவியையுந் தியானித்து, உருத்திரசமக மெடுத்தோதித் தேன், பால், இளநீர், தயிர், கஸ்தூரிகலந்தநீர், இவைகளா லபிஷேகஞ்செய்து, சந்தனம் அணிந்து, மாலைசாத்தி, அன்னம் நிவேதித்துத் துதிசெய்து, சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, பூஜையை முடித்து, ஆடையாபரண

முதலியவற்றை ஆசாரியருக்குக் கொடுத்துப், பிராமண சந்தர்ப்பணை செய்து, அவர்களுக்குவேண்டியபொருள் களும் உதவிப், பின்பு பந்துக்களோடு போசனஞ் செய்து விரதத்தை முடிக்கவேண்டும். இதுவே சிவாகமவிதியாகும். இந்தவிரதத்தை யாவரேனும் மேற்சொல்லிய முறைமைப்படி அநுஷ்டிப்பார்க ளானல், அவர்களுடைய இருபத்தொரு தலைமுறைச் சுற்றத்தாரும் தேவலோகஞ் சேர்ந்து இன்ப மநுபவித்து, அதற்குமேல் பெறுதற்கரிய பேரின்ப பதவியை அடைவார்கள். ஆதலால் நீயுமிப்பொழுதே இந்த விரதத்தை அநுஷ்டிக்கத் தொடங்கு; நீ நினைத்தகாரியங் கைகூடும்' என்று முனிவர் சொல்ல, சாரதையும் அப்படியே செய்யத்துணிந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் வெளியே போயிருந்த அவள் தாயுந் தகப்பனும் வீட்டிற்குவந்து முனிவரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்ய, அவர், சாரதை தம்மைப்பத்தி யோடு உபசரித்ததையும் அவளுக்கு நன்மை யுண்டாகத் தாம் அகமகிழ்ந்து அருளிச்செய்ததையும் சொல்லியருளினர். அவர்கள், 'ஸ்வாமீ! தாங்கள் இவ்விடம் எழுந்தருள நாங்கள் என்னதவஞ் செய்தோமோ? இனி யெங்களுக்குக் குறையொன்று மில்லை. எங்கள் பெண்ணுக்கு நேரிட்ட கைம்மைத் தன்மை நீங்கும் வண்ணம் தேவரீர் பன்னிரண்டு மாதமும் இந்தப்பதியிலே தானேயிருந்து உமா மகேசுர விரதத்தை நிறைவேற்றுவிக்க வேண்டும்' என்று இரந்து கேட்டுக்கொள்ள, முனிவர் 'அப்படியே செய்கிறேன். நீங்கள் துயரம்நீங்கி யிருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, ஒருபன்னசாலைக்குப்போய் பரம

சிவனைப் பூசித்துக்கொண்டிருந்தார். சாரதை விரதத்தைத்தொடங்கி அநுஷ்டித்து வந்தாள்."

உமாமகேசுரபூஜாபலம் உரைத்த அத்தியாயம்.

"சாரதை தான் தொடங்கின விரதத்தைப் பன்னிரண்டு மாதமும் அநுஷ்டித்து முடித்துப், பிராமண சந்தர்ப்பணை முதலியசெய்து, அன்றிரா முழுதும் பரமசிவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கொண் டிருந்தாள். முனிவரும் அங்ஙனமே செய்துகொண் டிருந்தார். அப்பொழுது பார்வதி தேவியார் பிரசன்ன மாக, சாரதையும், முன்னிருந்த அந்தகத்தன்மை நீங்கிப் பார்வையைப்பெற்ற முனிவரும் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சியடைந்து, அம்பாளுடைய அடிக்கமலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர்கள். தேவி அவர்களை யெடுத் தருளி, 'முனிவனே! மாதே! உங்களிடத்தில் மகிழ்ச்சி யடைந்தோம். வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள்' என்ன, முனிவர் 'தாயே! நான் வந்தபொழுது இந்த மாது எனக்குச் செய்த உபசாரத்தால் நான் மன மகிழ்ந்து, அப்பொழுதெனக்குப் பார்வை தெரியா தானபடியினலே, இவள் கைம்பெண் என் றறியாமல் 'தீர்க்க சுமங்கலியாய்ப் புத்திர பாக்கியத்தோடு வாழக்கடவை' என்று ஆசீர்வதித்து விட்டேன். அது தப்பாதபடிக்கு அருள் செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு உமாதேவியார் அருளிச் செய்கின்றார் ;—

'முனிவனே! இந்த மாதுக்கு முற்பிறப்பிற் பத்மினி யென்று பெயர். தமிழ்நாட்டுப் பிராமணன் ஒருவன் தன் மனையாளிருக்கும்பொழுதே இவளை இரண்

டாவது விவாகஞ் செய்துகொண்டான். அதுமுதல் அவனை இவள் தன் பேரழகினல் மயக்கித் தன்னிடத் திலேயே விருப்பங்கொள்ளவும், மூத்தவள் முகத்தை யும் பாராமல் தள்ளவுஞ் செய்தாள். அதனால் அவள் மிகவும் மனநொந்து சிலநாள் சென்றபின் இறந்தாள். அதற்கப்பால், அயல் வீட்டிலிருந்த ஒரு பிராமணன் இவளுடைய சௌந்தரியத்தைப் பார்த்து மோகங் கொண்டு பலாத்காரமாய்ப் புணரப் பிரயத்தனப்பட, இவள் தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாள். அந்தப் பிராமணன் இவள்மேல் கொண்ட காமத்தினாலேயே நாளுக்குநாள் மெலிந்து இறந்தான். இவ்வாறு இவள் கற்புநிலை தவறாதிருந்தும் தன் சக்களத்திக்கு வஞ்சனை செய்த பாவத்தால் இப்பிறப்பில் இளமைப் பருவத் திலேயே கணவனை யிழந்து கைம்பெண்ணானாள். ஆயினும் எம்மைப் பத்தியோடு பூசித்தபடியால் இவள் பாவமெல்லாந் தொலைந்து போயின. முற்பிறப்பில் இவள்மேல் மோகங்கொண்டு இவளை அனுபவியாத துயரத்தால் இறந்த அண்டைவீட்டுப் பிராமணன், ஒருதலைக் காமம் கூட்டுவிக்க இப்பிறப்பில் இவளுக்குக் கணவனானான். ஆகியும், இவளை அநுபவியாமற் பாம்பு கடித் திறந்தான். அவன் இவள் கணவனல்லன். முற் பிறப்பில் இவளுக்குக் கணவனா யிருந்தவன் இப் பொழுது மதுராபுரியிலே வேறொரு கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு செல்வத்தோடு வாழ்கின் றான். இனி அவனும் இவளும் சொப்பனவத்தை தோறும் புணர்ந்து இன்ப மநுபவிப்பார்கள். இவர்க ளுக்கு ஒரு சற்புத்திரனும் பிறப்பான். அந்தப் புத் திரனை அவன் சொப்பனந்தோறுங் காண்பான்' என் றருளிச்செய்து, பின்பு சாரதையை நோக்கி, 'மாதே!

சொப்பனத்திற் காணும் உன் புருஷனைச் * சாக்கிரத்தி லும் கண்டு களிப்படைவாய்; அவனும் உன்னைத் தன் மனைவி யென்றறிந்து கொள்வான்; அப்பொழுது உன் புத்திரனை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்து நீ அநுஷ்டித்த விரதபலத்திலும் பாதி அவனுக்குக் கொடு. நீங்கள் சாக்கிராவஸ்தையிற் புணராமற் கனவு தோறுமே புணர்ந்து இன்புற்று அதில் வெறுப்புண்டாகுங் காலத் தில் இவ்வுடல் நீங்கி நம்முடைய பதவியை யடைவீர் கள்' என்று அநுக்கிரகஞ் செய்துவிட்டுப், பார்வதி தேவியார் கைலையங்கிரிக் கெழுந்தருளினர். முனிவரும் அவ்விடத்தை விட்டுத் தாம் செல்லுமிடஞ் சென்றார்.

சாரதை பார்வதி தேவியாருடைய அநுக்கிரக பலத்தால் இராத்திரிதோறும் சொப்பனத்தில் தன் கணவன் வந்து கூடச் சுகித்துச் சிலநாளிற் கருப்பவதி யானள். அதன் உண்மை தெரியாத அபலவர், 'இவள் பதிவிரதா தருமத்தை இழந்து தன்குடிக்கு அவதூறு கொண்டுவந்தாள்' என்று பழித்தார்கள். அதைப் பாம்புகடித் திறந்துபோனவ னுடைய பந்துக்கள் கேட்டு வெகு மனவருத்தமும் கோபமுங்கொண்டு, சாரதையின் தாய் தந்தைய ரிடத்துக்குவந்து, அங்கே ஒரு சபை கூட்டிச் சாரதையை வரவழைத்து எதிரில் நிறுத்திப் பலபேரும் பலவாறுகச் சொல்லித் தூஷித் தார்கள். அவர்களிற் பெரியோர்களா யிருந்தவர்கள், 'பிராமண குலத்துக்குக் கெடுதி உண்டாக்கின இவ ளுடைய தலைமயிரையும், மூக்கையும், காதையும் அறுத்து ஊரைவிட்டுத் தாக்கிவிடுங்கள்' என்று சொன்னர்கள். அதைக்கேட்டு 'அந்தப்படியே செய்

* சாக்கிரம் - சாக்கிராவஸ்தை=விழித்திருத்தல்.

கிறோம்' என்று சிலர் உக்கிரத்துடன் விரைவாயெழுந் தார்கள். அக்கணத்தில் 'மகாபதிவிரதையாகிய இந்தச் சாரதையை வேசை யென்று சொல்லுகிறவர்கள் நாவறுந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்குவார்கள்' என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்தினின்றும் எழுந்தது. அந்தத் தெய்விக வாக்கைக் கேட்டவுடனே அந் நகரத்துச் சனங்களெல்லாம் மனங்களித்துச் சமுத்திர கோஷம்போல் ஆரவாரித்தார்கள். சாரதையின் தாய் தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் துன்பநீங்கி யின்பமடைந் தார்கள். பழி கூறினோர், இவள் கற்பின் தன்மை அற்புத முள்ளதென்று பயந்து தலைகுனிந்தபடி இரண்டு நாழிகைவரையிற் பேச்சற்றிருந்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் பார்த்திருந்த சிலர், 'இவ்வசரீரி வாக்குப் பொய்' என்றார்கள். உடனே அவர்கள் எல்லோரும் நாவறுந்து விழும்படி வாயினாற் புழுக்களைச் சொரிந்தார்கள். அப்பொழுது சாரதையின் பந்துக்கள் வந்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டு அவள் கற்பின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசி, மகிழ்ந்திருந் தார்கள். பிராமணர்களிற் சிலர், 'தெய்வம் பொய் சொல்லாது. இது நிச்சயமே. ஆகிலும் இவளுக்கு வந்த வசை எவ்வாறு நீங்கும்' என்று வருந்த அங்கிருந்த ஒரு சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

'அந்தணரே! சகலமும் பரமசிவனுடைய திரு விளையாட்டாய மாயை யாதலால் அதன் தன்மையை யா ரறியக்கூடும்? மீன் வயிற்றி னிடமாக யோசனை கந்தி வந்து பிறந்தாள். எருமை வயிற்றிலே மகிடா சுரன் பிறந்தான். சத்தியபுரத்திலிருந்த மாதர்கள் எல்லாம் ஒரு காரணத்தால் ஒரே காலத்திற் கருப்பம் அடைந்திருந்தார்கள். வசுதேவன் என்பவன் பகை

வர்களால் தளைபட்டிருந்த காலத்தில் அவன் மனைவி யாகிய உரோகணி கருப்பமடைந்தாள். அன்றியும், தேவ வரத்தினுலும் முனிவர்களுடைய சாபத்தினுலும் சம்பவிக்கக் கூடாத காரியங்கள் சம்பவிப்பதுண்டு. அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, முன்னுளிற் சாம்பன் என்பவன் வயிற்றில் முசலம் (இருப்புலக்கை) பிறந்தது. ஒரு முனியின் மந்திர பலத்தால் வன்னுச் சுவன் என்பவன் வயிற்றிலும் கருப்பம் உண்டாயது. திருமகளைப்போன்ற இந்தச் சாரதையும் ஒரு முனிவருடைய அநுக்கிரகத்தால் உமாமகேசுர விரதத்தை அநுஷ்டித்து அதன் பலத்தாற் கருப்பமடைந்து குற்ற மற்றவளா யிருக்கின்ருள். இந்தக் காரியத்தை உத்தம குணமுள்ள மாதரை யனுப்பிக் கேட்டுக்கொண்டு வரச்சொல்லி உங்கள் மனத்திலிருக்கும் சந்தேகத்தை ஒழியுங்கள்' என்று சொன்னர். எல்லோரும் 'இது சரிதான்' என்று ஒப்புக்கொண்டு பிராமண ஸ்திரீகளைச் சாரதையினிட மனுப்ப, அவர்கள் போய்ச் சாரதையைக் கேட்டறிந்து வந்து, முனிவர் வந்தது முதல் நடந்த விருத்தாந்தமெல்லாம் கிரமமாகச் சொல்ல, அதைச் சபையார் கேட்டு, 'இந்தப்பிராமணர் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான்' என்று அவரைப் புகழ்ந்து சாரதையையுந் துதிசெய்து போயினர்.

இவ்வாறு சிறப்படைந்த சாரதை சிலநாளைக்குப் பின் இளங்கதிர்போல் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தாள். அந்தப்பிள்ளை வளர்ந்து சாரதேயன் என்னும் பெயர்பெற்று மூன்று வயதிலே வேதாகம சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் தானே உணர்ந்து வல்லவனுனன். அக்காலத்தில் மகா சிவராத்திரி வரச் சுவாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு எல்லோரும்

கோகன்னம் சென்றார்கள். சாரதையும் தன் புத்திரன், சுற்றத்தாருடன் கூடச் சென்றாள். பாண்டிநாட்டி லிருந்த அவள் கணவனும் புறப்பட்டு வந்தான். சாரதை தன்னைச் சொப்பனத்திற் புணரும் கணவனை எதிரிற் கண்டவுடனே, 'இவன்தான் நம்முடைய கணவன்' என்று தெளிந்து மிகவுமகிழ்ச்சியடைந்தாள். அவனும் சொப்பனத்தில் கண்ட குறிகளால், 'இவள் தான் நம்முடைய மனைவி' என்றும், அவளிடத்தி லிருந்த தன்னுருவச் சாயலை யொத்த பிள்ளையை, 'இவன் நம்முடைய புத்திரனே' என்றும், தனக்குள் அறிந்து பெருங்களிப்படைந்து, ஒரு தனி யிடத்தி லிருந்துகொண்டு சாரதையைப் பார்த்து, 'மாதே! நீ யார்? உன்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டகணவன்யார்? உன்பிதா யார்? உன் ஊர்யாது? உன்பெயர் என்ன?' என்று வினவ, அவள் தன் மாபு முதலியவற்றையும், தான் இளமைப் பருவத்திலே கணவனை யிழந்ததை யும் சொல்லித் துக்கித்தாள். பின்பு அவன் அருகி லிருந்த பிள்ளையைப் பார்த்து, 'இவன் உன் புத் திரனோ? அல்லது யார் புத்திரன்?' என்று அறியாத வன்போல் வினவ, அவள், 'இவன் என் புத்திரன்தான்; சார்தேயன் என்னும் பெயருள்ளவன்; சகல சாஸ் திரங்களையும் உணர்ந்திருக்கின்றான்' என்று சொன் னாள். அவன் இதைக் கேட்டுக் குலுங்க நகைத்துப் 'பிராமண குலத்திற் பிறந்த உன் செய்கை மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது! உன்னை மணந்த கணவன் அன்றே யிறக்கப் பின்பு நீ புத்திரனைப் பெற்றது என்ன புதுமை!' என்று சொல்லச் சாரதை புன்சிரிப்புடனே, 'என் நாயகரே! நீர் என்னை இவ்வாறு இகழ்வது உமக்குத் தகுதியோ? எல்லாம் உமக்குத் தெரியுமே,

உம்மை நானறிந்திருக்கின்றேன், என்னையும் நீர் அறிந் திருக்கின்றீர். இதற்கு நம்மிருவர் மனமே சாக்ஷியன்றி வேறில்லையே' என்று சொல்லிப் பின்பு, முநிவர் தனக்கு ஆசீர்வதித்தபொழுது நடந்த சம்பாஷணையை யும், அவர் சொற்படி தான் விரத மநுஷ்டித்ததையும் உமையவள் பிரத்தியக்ஷமாகி இரண்டு ஜன்மத்திலுந் தொடர்ந்து வந்த முறைமையைத் தெரிவித்து வா மளித்ததையும் சொல்லித் தன் புத்திரனை அவன் கையில் ஒப்புவித்துத் தான் அநுஷ்டித்த விரத பலத் திலும் பாதி அவனுக்குக் கொடுத்தாள்.

கோகர்ணத்திற் சிவராத்திரி திருவிழா முடிந்த வுடனே, பிராமணன் சாரதையையும் புத்திரனையும் அவள் தாய் தந்தை முதலானவர்கள் சந்தோஷத் தோடும் அனுப்ப அழைத்துக்கொண்டு பாண்டிநாட்டி லுள்ள மதுராபுரியிற் சேர்ந்து அநேக நாள் சாரதை யின் போகத்தைக் கனவி லநுபவித்துக் கொண் டிருந்து இறந்துபோனான். உடனே சாரதையும் தீயில் மூழ்கிக் கணவனைச் சேர்ந்து இருவருமாக ஒரு திவ்விய விமானத்தின் மேலேறிச் சென்று சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து அங்குள்ள போகங்களை யநுபவித்துப் பின்பு அவைகளையும் வெறுத்துப் பேரின்ப வீடாகிய சிவபதமடைந்தார்கள்.

இந்த உமாமகேசுர விரத சரித்திரத்தைக் கற்ற வர்களுங், கேட்டவர்களும், பிறருக்குச் சொன்னவர்க ளும் சகல பாக்கியமும் பெறுவார்கள். இது நிச்சயம்.

பத்தாவது

உருத்திராக்ஷ மகிமை.

நைமிசாரணிய முனிவர்கள் பரமசிவனுடைய உருத்திராக்ஷ மகிமையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூத முனிவர் சொல்லுகின்றார் :—

எவ்வளவு இழிவான தொழிலைச் செய்பவர்களே யானாலும், பரமசிவனைப் பூசியாதவர்களே யானாலும், உருத்திராக்ஷந் தரிப்பவர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் சிவன்முத்தர்களாவார்கள் என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. நமது கடவுளுடைய திரிநேத்திரங்களினின்றும் உண்டாகிய இந்த உருத்திராக்ஷத்தைத் தரிப்பவர்கள் பாவங்கள் நீங்கிச் சிவஸ்வரூபம் பெற்றுத் தேவ ருலகத்தை யடைவார்கள். புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் சென்று மூழ்குவதினாலும், அசுவமேத முதலாகிய யாகங்கள் செய்வதினாலும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களைச் செபித்தலினாலும், உண்டாகும் பலன்களைப் பார்க்கிலும் உருத்திராக்ஷந் தரிப்பதனாலுண்டாகும் பலன் எட்டுப்பங்கு அதிகமென்று அறிந்து உண்மையுணர்ந்த ஞானிகள் அதையே தரித்துக்கொள்வார்கள். ஆதலினாலே உருத்திராக்ஷ மணியிலும் சிறந்தபொருள் வேறொன்றில்லை. ஆயிரம் உருத்திராக்ஷ மணிகளை ஒருமிக்கத் தரிப்பவர்களெவர்களோ அவர்களை விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், பரமசிவன் என்றே நினைத்துப் பணிவார்கள். அந்த மணியைச் சிரசு, காது, கழுத்து, மார்பு, தோள், கை, அங்குஷ்டவிரல் இந்த இடங்களில் கிரமப்படி தரித்துக்

கொள்பவர்கள் சிவபதம் அடைவார்கள். மாணிக்க முதலிய இரத்தினங்களோடு சேர்த்துக் கட்டி ஆபரண மாகத் தரித்துக்கொள்ளும் புண்ணியவான்களுடைய பொன்னடிகளைப் பணிந்தோரும் பொல்லாப் பிறவியை யொழிப்பார்கள். சிவநேச மில்லாதவர்களும், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரியாதவர்களும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை அறியாதவர்களும், கழுதையாகவும் நாயாகவும் பிறந் திறந் துழல்வார்கள். உருத்திராக்ஷ வடத்தினுற் செபிக்கும் மந்திரத்தின் பலனை யாவ ரறிவார்? உருத் திராக்ஷத்தோடு நீரில் முழுகுமவர்களுக்கு அந்த மணி யிற்படும் நீர் சிவகங்கை தீர்த்தமாம். ஒருமுக முதல் பதினன்கு முகம் வரையிலுமுள்ள இந்த மணிகளி லொன்றைப் பூசைசெய்தால் அது சிவபூசையின் பலனைத் தரும். உருத்திராக்ஷத்தின் பெருமையைச் சொல்ல எவரா லாகும். முற்காலத்திலே நடந்த ஒரு சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் :—

காஸ்மீரதேசத்திலே பத்திரசேனன் என்றொரு அரசனிருந்தான். அவனுக்கு ஒரு மந்திரியுண்டு. அவர்களிருவருக்கும், தருமன் என்றும், தாருகன் என்றும் இரண்டு புத்திரர்களிருந்தார்கள். அவர்கள் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து வல்லவராகி ராஜ லக்ஷணங்களி லெல்லாம் ஒரே தன்மையுள்ளவர்களாய் இணைபிரியாத சிநேகத்தோ டிருந்தார்கள். அந்தப் பத்திரர்கள் இரத்தினபரணங்களையும் பரிமள கந்தங் களையுந் தரியாமல் விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுமே அணிந்து கொள்வார்கள். அரசனும் மந்திரியும் அவர்களைத் தனித்தனி அழைத்து ஆபரண முதலிய தரித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

புத்திரர்களோ அவைகளை வெறுத்து மறுத்து விட்டார்கள்.

இங்ஙன மிருக்கும்பொழுதொருநாள் பராசர முனிவர் அரசனுடைய மாளிகைக்குவர, அவன் அவரை எதிர்கொண்டு சென்று பணிந்து அழைத்துவந்து சோடசோபசாரமுஞ் செய்ய, முனிவர் ஆசிர் வசனஞ் சொல்லி ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார். அரசன், 'சுவாமீ! என் புத்திரனும் மந்திரி குமாரனும் இரத்தினுபரணங்களை யிகழ்ந்து அவைகளைக் கையாற் ருெடாமலும் கண்ணுற் பாராமலுந் தள்ளிவிட்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையே தரித்துக்கொண் டிருக்கிருர்கள். அதன் காரண மின்னதென் றறிந்திலேன். அதை யெனக்குச் சொல்லி யருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். பராசர முனிவர், 'ராஜனே! அவர்கள் முற்பிறப்பில் தொடர்ந்த பழக்கத்தை யிப்பிறப்பிலும் விடாதிருக்கின்ருர்கள். அதன் விவரத்தைக்கேள் :—

நந்திக்கிராமம் என்னும் ஊரில் மகாசௌந்தரியமுடைய மானந்தை என்னும் ஒரு கணிகைமாதிருந்தாள். பொன்மயமான அவள் வீட்டில் இராசகுமாரர்களும் மந்திரி குமாரர்களும் மிகுந்த திரவியங்கொடுக்கத்தக்க வைசியபுத்திரர்களும் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்திருப்பார்கள். அவளிடத்துக்கு வருகின்றவர்கள் ஓரிரவுக்கு உயர்ந்த செம்பொன் ஆயிரம் * கழஞ்சு கொடுக்கவேண்டும். அவள் சிவனடியார்களைக் கண்டாற் சிவனென்றே பாவித்து உள்ளமுருகி வந்தனை செய்வாள். தருமமும் மிகுதியாகச் செய்வாள். தன் நாடக சாலையில் ஒரு சேவலும் குரங்குக் குட்டியும்

---

* கழஞ்சு=பத்துப்பணவிடை.

தூணில் கட்டிவைத்து அவைகளுக்கு உருத்திராக்ஷ மாலையை அழகாகத் தரித்துத் தானும் தோழிகளு மாக அவைகளோடு விளையாடிக் களித்து அவைகளி னிடத்தில் அன்பா யிருப்பாள்.

ஒருநாள் முனிவரைப்போல் விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்த வணிகேசன் ஒருவன் அவள் வீட்டுக்கு வந் தான். மானந்தை கண்டு இவர் சிவனடியாராமெனப் பணிந்து, அவரணிந்து கொண்டிருந்த இரத்தின கட கத்தைப் பார்த்து, 'சுவாமீ! இது மகா சிறப்புள்ளதா யிருக்கிறது. அரச ரணியும் இரத்தின கடகமும் இதற் கொப்பாகாது' என்று சொல்லி, அதை வாங்கிக் கொள்ள விருப்பங்கொண்டு 'இதன் விலை யென்ன' என்று கேட்டாள். வைசியன் நகைத்துப், 'பெண்ணே! இதன் விலையைச் சொன்னால் அதைக் கொடுக்க உன்னாற் கூடுமா?' என்ன, மானந்தை, 'ஐயா! என்போன்ற விலைமாதர்கள் ஒரு பொருளை விலை கொடுத்தும் வாங்குவார்களோ? திருமால் விரும்பும் கவுத்துவமணியே யானாலும், விற்பவர்கள் கொண்டு வந்தால், அவர்களைப் புணர்ந்து அதைக் கிரகித்துக் கொள்ளுவோமே யல்லது, விலை கொடுத்து வாங்குவது இந்த உலகத்தி லில்லை. இந்தக் கடகத்தை யென் கையி லிடுவீரானால் மூன்றுநாள் வரையில் உம்முடைய மனைவிபோல் உம்மைச் சேர்ந்திருப்பேன்' என்றாள். வணிகேசன், 'மாதே! உன்னிஷ்டப்படிச் செய் கின்றேன். அந்த மூன்றுநாளும் வேறொருவரையுஞ் சேருகிறதில்லை யென்று ஆணையிடு' என்று கேட்க, அவள் அங்ஙனஞ் செய்தாள். உடனே, அவன், இரத் தின கடகத்தை அவள் கையிலிட்டு, ஒரு மாணிக்க லிங்கத்தைக் காட்டி, 'இதைப் பத்திரமாக வைத்

திருந்து என் கையிற் கொடுக்கின்றாயா?' என்ன, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லி அதை வாங்கிக்கொண்டு போய்த் தன்னுடைய நாடகசாலையிற் பத்திரப்படுத்திவிட்டு, மாலைப்பொழுது வந்த பின்பு மலரணையில் வணிகேசனுடன் கூடியிருந்து நித்திரை போனாள். அர்த்தராத்திரியில் அகஸ்மாத்தாய் நாடகசாலையில் தீப்பற்றிக்கொண்டு வீடு முழுதும் சுவாலித்து எரிக்க, இருவரும் திடுக்கிட்டெழுந்தோடினார்கள். மானந்தை வெகு விரைவாய்ச் சென்று நாடகசாலையிற் கட்டியிருந்த குரங்கையும் கோழியையும் அவிழ்த்துவிட்டாள். அவைகள் அப்புறம் ஓடிப்போய்த் திக்குத் தப்பிப் பிழைத்தன. வர்த்தகன் கொடுத்த மாணிக்க லிங்கமோ மானந்தைக்கு ஞாபகம் வருமுன்னே வெந்து நீறாய்ப்போயிற்று. அதை அவன்கண்டு துயரப்பட்டு, 'பெண்ணே! நான் உன் கையிற் கொடுத்த சிவலிங்கம் வெந்து போனபடியால், என் வாழ்நாளும் இன்றே முடிந்துவிட்டது' என்ன, மானந்தை துக்கப்பட்டுக் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக அழுது சோர்ந்துவிட்டாள். அப்போது வணிகேசன், 'நீ துயரப்படவேண்டாம். எம்போலியர் இவ்வித துன்பம் நேரிடும்பொழுது 'எப்படி உயிர் விடுகிறது' என்று இரங்கார்கள். என் சிவலிங்கம் வெந்து நீறாய் விட்டதே. இனி தேவேந்திரன் முதலானவர்கள் வந்து தடுத்தாலுங் கேளேன். தீயில் வீழ்ந்தே விடுவேன். தீமூட்டும்படி உத்தரவு செய்' என்றான். மானந்தை இதைக்கேட்டுத் திகைத்து, 'ஐயா! வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுக்கிறேன். பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளும்' என்ன, வணிகேசன். 'மாதே! நான்

பூமியுந் தாங்கமாட்டாத பொன்னையுடைய குடியிற் பிறந்தேன். நீ யென்னை வறியவன்போல் நினைத்து என்குலம் பொறுக்காத இந்த இழிவான வார்த்தை யைச் சொல்லாதே. உடனே தீமூட்டு' என்று கோபமாய்ச் சொன்னான். மானந்தை இவர் நாம் சொல்வதைக் கேளார் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு எவலாளிகளை யழைத்து, 'விரைவில் தீமூட்டுங்கள்' என்றாள். அவர்கள் சென்று அளவில்லாத விறகுகளை யடுக்கித் தீமூட்டி அதிற் குடங் குடமாக நெய்யை ஊற்றத் தீயானது சிகைவிட்டுக்கொண்டு மேலோங்கி வளர்ந்தது. அப்போது வணிகேசன் ஸ்நானஞ் செய்துவந்து தீக்குழியை மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வணங்கிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துத் தீயில் மூழ்கினான்.

இதைக்கண்டு துயரங்கொண்ட மானந்தை சுற்றத்தாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்:— 'கேளுங் கள். இந்தத்தீயில் விழுந்து இறந்துபோன வணி கேசர் கொடுத்தது இக்கடகம். இதன் விலைக்காக மூன்று நாள் அவருக்கு மனைவிபோலிருக்கச் சம்மதித்துக் கொண்டேன். அந்த மூன்று நாளைக் குள்ளே அவரிறந்ததினாலே நானும் அவருடன் இந்தத்தீயில் விழுந்து இறந்து விடுகிறேன். இனி உயிருடன் வாழேன். அந்தச் சிவலிங்கத்தை என் கையிற்கொடுத்தபொழுது அவர் 'இஃது என் உயிர் போலிருப்பது. ஆகையாற் பத்திரமாக வை' என்று சொன்னார். சொல்லியும் பாவியாகிய நான் மதிமோசம் போனேன். சிவலிங்கம் வெந்துபோய் விட்டபடியா லன்றோ அந்த சைவ சிரேஷ்ட ரிறந்தார். இஃதெல் லாம் என் குற்றத்தால்நேரிட்ட தாதலால் நான் தீயில்

வீழ்வேனேயன்றிசொன்னசொல் தவறேன். அங்ஙனந் தவறினவர்கள் பாவிகளாய்த் துன்ப மநுபவிப்பார்க ளென்று நமதாண்டவன் அருளிச்செய்த வேதாகம புராணங்களில் விதித்திருக்கின்றதல்லவோ? ஆதலால் நீங்கள் என்னைக் குறித்து வருத்தப்பட வேண்டாம்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தன் திரவியங்களை யெல்லாம் தானம் பண்ணிவிட்டுப், பின்பு மௌன விரதங்கொண்டு, ஒருவருடனும் பேசாமல் ஸ்நானஞ் செய்து வந்து, திரிபுரதகனஞ் செய்த மெய்ஞ்ஞான ஸ்வரூபியாகிய பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து, தீக்குழியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதில் விழப்போகும் பொழுது, கருணைக் கடலாகிய கைலாச பதி தரிசனமானார். அவருடைய திவ்யதரிசனத்தைப் பெற்ற மானந்தை உடனே பூமியிலே விழுந்து பணிந்தாள். சுவாமி, அவளைப் பார்த்து 'அடியவளே! நீ தீயில் விழவேண்டாம். பொன் கடகத்துடன் வந்து உன்னுடன் அளவளாவி யிருந்து தீயில் விழுந்த வணிகன் நாமே. உன்னுடைய மெய்யன்பினை இவ் வுலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு இப்படிச் செய்தோம். பொது மகளிரா யிருப்பவர்கள் பொரு ளாசையைவிட்டு உன்போற் சத்தியத்தைக்காப்பாற்று வார்களோ! இவ்வுலகத்தில் இது அதிசயமான காரி யம்! நீ யென்னபதவி யடைய விரும்புகிறாய்? சொல்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, மானந்தை யெழுந்து நின்று தொழுது சொல்லுகிறாள் :—

'தேவரே யாதி திரிபுவனத் துள்ளோர்கள்
ஏவரே வாழும் பதமு மினிவேண்டேன்
மூவரே யாகிக் குணமூன்றாய் முத்தொழிற்கும்
காவலே யாகிக் கடந்துநின்ற காரணனே.'

'பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரர் என்னும் மும்மூர்த்தி களாயும், சாத்துவிகம், இராஜஸம், தாமஸம் என்னும் முக்குணங்களாயும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம் என்னும் முத்தொழிலுக்கும் அதிகாரியாயும், இவை யெல்லாங் கடந்து நின்ற ஆதிகாரணராயும் இருக்குங் கடவுளே! கிடைத்தற்கரிய உம்முடைய திவ்ய தரிசனத்தைப் பெற்ற அடியாள் இனி விரும்பத்தக்க பொருளும் உண்டோ? தேவரீருடைய தரிசன பலத்தினல் மோக்ஷ பதவியே எனக்குக் கிடைக்கு மாதலால், நான் சுவர்க்க, மத்திய, பாதாளம் என்னும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவர் பதவி முதலிய யாவர் பதவியையும் விரும்பேன். என் சுற்றத்தா ரெல்லாரும் துக்க சாகரத்தில் மூழ்காமல் அடியேனைப் போலவே சிவலோகத்திற் சேர்ந்து பேரின்பத்தில் எக்காலமும் ஒரே தன்மையராய் வாழும்படி கிருபை செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். பரமசிவன் அங்ஙனமே அருளிச்செய்து கயிலையங்கிரிக் கெழுந் தருளினர். நாடகசாலை தீப்பற்றி யெரியுங்காலத்தில் மானத்தை அவிழ்த்துவிட ஓடிப்போய், நெடுங்கால மிருந்து இறந்துபோன குரங்கு உன் புத்திரனுகவும், கோழி மந்திரி குமாரனுகவும் பிறந்தன. இவர்களிரு வரும் பூர்வவாசனையினல் விபூதியையும் உருத்திராக்ஷத் தையும் விரும்பி யணிந்து கொண்டார்கள். முன் பிறப்பில் உருத்திராக்ஷந் தரித்தபலத்தினல் இப் பிறப்பில் இராசகுமாரனும் மந்திரி குமாரனு மானர்கள். இவர்க ளிருவருமாக இத்தேசத்தை நெடுநாள் ஆண்டிருந்து பரமசிவனுடைய திரு வருளினற் பேரின்பம் எய்துவார்கள்' என்று பாராசர முனிவர் சொல்லி யருளினர்.

பதினோராவது

ஸ்ரீருத்திர மகிமை.

அரசன் இவைகளை யெல்லாங் கேட்டு மகிழ்ந்து பராசர முனிவரை நோக்கி, ''ஸ்வாமீ! இனி என் புத்திரன் எவ்விதமாய் உலகாளுவான். இவனுக்கு ஆயுசு எவ்வள விருக்கின்றது. அதையும் அருளிச் செய்ய வேண்டும்' என்ன, முனிவர் 'அரசனே! அதைச் சொன்னால் உனக்குத் துயரமுண்டாகும். ஆகிலும் பரமசிவனுடைய திருவருளால் உனக்கு யாதொரு துன்பமும் நேரிடாது. உன் புத்திரன் பாவமென்பது சிறிதுமில்லாதவன். அவனுக்கிப்பொழுது பன்னி ரண்டு வய தாகிறது. இன்றைக் கேழாநாள் இறந்து விடுவான்' என்றிந்த வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே அரசன் திடுக்கிட்டுப் பூமியில் விழுந்து அழுது துயர மடைந்தான். முனிவர் அவனைத் தமது கையா லெடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைத்து முகத்தைக் கழுவிச் சோபத்தை நீக்கிச் சொல்லுகிறார் :—

'ராஜனே! மனிதருக்கு இன்பமுந் துன்பமும் பொருந்துவது இயல்பா யிருக்கின்றது. இரண்டையும் சமமாகப் பாவியாமல், இன்பம் வந்தாற் சந்தோஷப் படுவதும், துன்பம் வந்தாற் றுயரப்படுவதும் அறிவில்லாதவர்களுடைய செய்கையாம். ஆதலால் நீ வருந்தவேண்டாம். ஆதியிற் பரமசிவன் ராஜத குணத்தில் பிரமதேவரைச் சிருஷ்டித்து அவருக்கு நாலுவேதம், ஆறு சாஸ்திரங்களையும் அருளிச்செய்து, பின்னும் ஞானமாயும், உபநிடதப் பொருளாயு முள்ள ஸ்ரீருத்திர அத்தியாயத்தையும் அநுக்கிரகித்தார். அவ்

வுபதேசம் பெற்ற பிரமதேவர் பதினாலு லோகங்களை யும் சிருஷ்டித்து, அவ்வுலகத்தி லிருப்பவர்கள் அஞ் ஞானம் நீங்கிக் கடைத்தேறும் பொருட்டு, நான்கு முகங்களி லிருந்தும் நான்கு வேதங்களைத் தோற்று வித்தார். அப்போது தென்திசை முகத்தில் தைத் திரிய வேதமுண்டாயிற்று. அந்த வேதத்தின் மத்தி யில் ஸ்ரீருத்திர மந்திரம் உண்டாயிற்று. இம்மேலான மந்திரத்தை மரீசி முனிவர் முதலிய ஞானவான்கள் உணர்ந்து மற்ற முனிவர்களுக்கு உணர்த்தினார்கள். பிரமதேவர் முன் சொன்ன உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துப் பின்பு தேவர், மனிதர், மிருகாதிகள், சூரிய சந்திரர், புண்ணிய பாவம், நன்மை தீமை, சுகதுக்கம், நினைப்பு மறப்பு, முதலிய எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி, இந்திரனைச் சுவர்க்கத்துக்கும், யமனை நரகத்துக்கும் அதிபதிகளாக்கினார்.

இவ்வாறு பிரமதேவர் உண்டாக்கிய சராசரங்க ளெல்லாம் பேதமில்லாமல் நெருங்கி ஒன்றும் இறவாமல் அதிகரித்து வரவே, இயமனுக்குத் தொழிலற்று நரகமும் வெறுமையா யிருந்தது. இயமன் அது கண்டு தன் கிருத்தியத்தால் அதனை நிரப்ப வேண்டுமென்று நினைத்துக், காமம் முதலான பாவங்களை யழைத்து, 'நீங்கள்போய் உலகத்திலுள்ள தருமம், நீதி, சத்தியம் முதலிய நன்மைகளை யெல்லாங்கெடுத்து உங்கள் தொழில்களைச் செய்து நரகத்தைக் காக்கக் கடவீர்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான். காமம் முதலிய பாவங் கள், 'நல்லகாரியம் சொன்னீர்' என்று உடனே புறப் பட்டு உலகத்துக்கு வந்து, எல்லோரும் ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரம் சொல்லிக்கொண் டிருக்கப்பார்த்து நடுக்கங் கொண்டு, திரும்பியோடிப்போய், இயமனிடத்திற்

சேர்ந்து, 'ஐயனே! உன்னுக்கிணையின்படி உலகத்திற் சென்றோம். அங்கே நதிக்கரை, தேவாலயம் முதலிய பரிசுத்த ஸ்தானங்க ளெங்கும் சமுத்திரம் கோஷிப் பதுபோல் முத்தியளிக்கும் ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரத்தை யெல்லோரும் ஓதுகின்றார்கள். அது தீப்போல் எங்களைச் சுட்டபடியால் ஓடிவந்துவிட்டோம். மற்ற எந்த மந்திரத்துக்கும் அஞ்சோம். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத் தோடு கலந்த ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரத்தின் ஓரெழுத் துக்கும் நாங்கள் வருந்துவோம். நீ கட்டளையிட்டபடி நரகத்தைக்காக்க எங்களாலாகாது' என்று முறை யிட்டன. இயமன் அதைக்கேட்டு கோபங் கொண் டவனாய்ப் பிரமதேவரிடஞ் சென்று பணிந்து, 'ஐயா! உலகத்திலிருப்பவர்க ளெல்லோரும் ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரத்தைச் செபித்தால், நான் உம்முடைய கட்ட ளைப்படி இருபத்தெட்டு நரகங்களுந் தழைக்கும்படிச் செய்வதெப்படி? எல்லாரும் சிவலோகத்தை அடைந் தால் நரகத்துக் கிரையெங்கே? அதற்கிரை யுண் டாகும்படிச்செய்யும். இல்லாவிடில் என் அதிகாரத்தை விட்டுவிடுகிறேன்' என்று சொல்லப் பிரமதேவர் யோசித்துச் சோம்பலையும் துர்ப்புத்தியையும் பார்த்து, 'நீங்கள் பூலோகத்திற் சென்று மனிதர்கள் ஸ்ரீருத்திர மந்திரம் ஓதுதலை யொழித்துத் தீமைசெய்யும்படி செய்யுங்கள்' என்று ஏவினர். அவைகள் அங்ஙனஞ் சென்று மனிதர்களுடைய மனதைக் கலக்க, அவர்கள் ஸ்ரீ ருத்திரம் ஓதுதலைவிட்டுக் கிரமந்தப்பிப் பாவங் களைச் செய்து நரகத்திலுங் குடியேறத் தலைப்பட் டார்கள். இயமனும் சந்தோஷமாய்த் தானிருக்கும் வைவச்சுத பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான்.

ஆதலால் இயமனை விலக்கவேண்டுமானுல் ஸ்ரீருத்தி ரத்தைச் செபித்தல்வேண்டும். எவர்களே யானுலும் இம்மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பரமசிவனுக்கு அபி ஷேகஞ் செய்கிற தீர்த்தத்தைச் சிரசிற் புரோட்சித்துக் கொள்ளுவார்களாயின் இயம தண்டனையினின்று நீங்குவார்கள். இம்மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பரமசிவ னுக்குத் திருமஞ்சனஞ் செய்யும் உத்தமர்கள் பதி னுயிர வருஷம் சம்பத்துடன் வாழும்படியான பாக்கி யத்தை அப்பொழுதே பெறுவார்கள். இதை நாடோறும் பத்தியோடு ஓதுபவர்கள் உண்மையாக மோக்ஷமடைவார்கள். இப்பொழுது உன் புத்திர னுக்கு ஸ்ரீ ருத்திர மந்திர தீர்த்த ஸ்நானஞ் செய்விக்க வேண்டும். ஆதலால் அதற்குரிய புண்ணிய மாதவர்கள் ஆயிரம்பேரை அழைப்பி என்றார்.

அரசன் அதுகேட்டுத் துயரம் நீங்கிச் சந்தோஷ மடைந்தவனாய் முனிவர்களை யழைத்துவரும்படி தூதர் களுக்குக் கட்டளை யிடத் தூதர்கள் சென்று அப்படியே அழைத்து வந்துவிட்டார்கள். அப்பால் பராசர முனிவர் அதற்குரியசடங்குகளை நடத்த, அந்த ஆயிரம் முனிவர்களும் ஆயிரங் கும்பங்களிற் பூரித் திருக்கும் நீரைத் தொட்டுக்கொண்டு, ஸ்ரீ ருத்திரஞ் செபித்தார்கள். இவ்வாறு ஆறுநாள் செய்து, ஏழா நாள் ஆயிர முனிவர்களும் தங்கள் கையிலிருக்கும் கும்பதீர்த்தத்தினுல் விதிப்படி அந்த இராச குமா னுக்கு ஸ்நாநஞ் செய்வித்தார்கள். செய்யவும் அவன் மயங்கிப் பூமியில் விழுந்தான். அதை அரசன் கண்டு துயரமடைய, முனிவர்கள் ஸ்ரீ ருத்திரமந்திரஞ் சொல்லி இராசகுமாரனுக்கு விபூதி தரித்தார்கள். உடனே அவன் நித்திரைசெய் தெழுந்தவன்போல

எழுந்திருந்தான். அப்போது இராசனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று.

உயிர்த்தெழுந்த பிள்ளை தகப்பனைப் பார்த்து, என்னையனே! இவ்விடத்தில் நடந்த செய்தியைக் கேளும். மலை போன்ற கரியவடிவமும் இடிபோன்ற சொல்லும் உடைய ஒருவன், கையில் தண்டாயுதமும் பாசக்கயிறும் எடுத்துக் கொண்டுவந்து மிகுந்த கோபத்தோடு என்னைப் பிடித்து வருத்த, அந்தச் சமயத்தில் சிலர் வந்து அவனைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் எவர்களோ நான் அறியேன்' என்றுசொல்ல, அரசன் சந்தோஷ மடைந்து தன் புத்திரனை யணைத்துக்கொண்டு, முனிவர் களுக்கு உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி யாவருக்கும் வேண்டியமட்டும் சொர்ணதானம் வழங்கி அவர்க ளுடன் போஜனஞ் செய்து சிங்காசனத்தில் வந்திருந்தான்.

அத்தருணத்தில் நாரத முனிவர் அங்கே வர, அரசன் விரைவி லெழுந்துபோய் அவரை யெதிர் கொண்டு வணங்கி, அழைத்துவந்து ஆசனத்திருத்தி, 'ஸ்வாமி! நீர் சகல லோகமும் நொடிப்பொழுதிற் சென்று காணவல்லீர். ஆதலால் ஏதாவது அதிசயம் உண்டாயிருந்தாற் சொல்லியருளவேண்டும்' என்று கேட்க, நாரதர், 'அரசனே! உன் புத்திரனுடைய செய்தியைக்கேள். ஆகாய மார்க்கத்தில் நாம் போம் பொழுது காலனானவன் பாசக்கயிறும் தண்டாயுதமும் கையிலேந்திக் கொண்டு உன் புத்திரனாகிய இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனான். அப்பொழுது பரம சிவனால் அனுப்பப்பட்ட வீரபத்திரர் தமது கணங்க ளுடன் வந்து உன் புத்திரனை மீட்டுக் காலனைக் கட்டி

யிழுத்துக்கொண்டு போனார். அதை இயமதருமராசன் கண்டு வீரபத்திரரிடத்துக்கு வந்து, 'தக்கன் யாகத்தை அழித்த சுவாமீ! கட்டிக்கொண்டுபோம்படி இக்காலன் என்ன குற்றஞ் செய்தான்?' என்ன, அவர் 'பத்திர சேன ராசன் புத்திரன் ஸ்ரீ ருத்திர மந்திர மகிமையாற் பதினாயிர வருஷம் உயிருடனிருப்பவனாக விருக்க, அதை யறியாமற் பன்னிரண்டு வயதில் அவனைக் கிட்டிப்பிடித்த குற்றத்தால், இவனைத் தண்டித்து ராஜ குமாரனை விடுவித்து வரும்படிப் பரமசிவன் அருளிச் செய்தார். ஆதலால் அவரது ஏவலைச்செய்ய வந்தோம். இந்தப் புத்திரன் சிவபிரானுக்கடிமையானவன். இவன் பதினாயிர வருஷம் ஆயுசுட னிருப்பான். இவனுக்குத் துன்பம் விளைத்த இந்தக்காலனைப் பரமசிவனுடைய சந்நிதிக்குக் கொண்டுபோகிறோம்' என்றார். தரும ராசன் திகைத்து இவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதுதா னென்று நிச்சயமாய்ச்சொல்ல, வீரபத்திரர் 'சித்திர குத்தன் கணக்கைப் பார்' என்றார். இயமன், சித்திர குத்தனை வரவழைத்து 'இந்த வாலிபனுக்கு வயசு எவ்வளவு? பார்த்துச் சொல்' என்றார். அவன் கணக்கைப் பார்த்து 'இவனுக்குப் பன்னிரண்டு வய தென்பது நிச்சயமே. ஆனால் ஸ்ரீ ருத்திர மந்திர பலத்தினால் பதினாயிரம் வருஷம் இருப்பான் என்று பின்னாலே யெழுதி யிருக்கின்றது. இப்பொழுது தான் பார்த்தேன்' என்றான். இயமன் பயந்து, 'ஸ்வாமீ! புல்லறிவினாலே அடியேங்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் காப்பது பெரியோர் கடன்' என்று வீர பத்திரரைப் புகழ்ந்து வேண்டிக்கொள்ள, அவர் காலனைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுப்போனார். இவ்வதி சயத்தைச் சொல்ல வேண்டியே நாம் இவ்விடம்

வந்தோம்' என்று நாரத முனிவர் சொன்னார். அது கேட்டு அரசன் உடலும் உள்ளமும் பூரிக்க, அளவற்ற ஆநந்த மடைந்தவனாய் முனிவர் முதலானவர்களை யனுப்பிவிட்டுத் தன் புத்திரனுடன் சுகமாக வாழ்ந் திருந்தான்.

மகத்துவமுள்ள இந்தச் சரித்திரத்தைச் சிந்திப்பவர்களும், படிப்பவர்களும், கேட்பவர்களும் முத்தியடைவார்கள்.

பன்னிரண்டாவது

சிவசரித்திர மகிமை.

வந்துளை முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் ஆகிய இம் மூன்று வருணத்தாரும் வேதத்துக் குரியவர்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கு நற்கதி கிடைக்கும். வேதம் ஓதும் அதிகாரமில்லாத சூத்திரரும், இழிகுலத்தாரும், கற்பிழந்த மாதரும், கடவுளைத் தொழாதவர்களும், கொடும் பாவங்களைச் செய்தவர்களும், ஆகிய இவர்கள் பரகதியடைய வேண்டுமானுற் சிவ சரித்திரத்திற் சிந்தை வைக்கவேண்டும். சிவசரித்திரத்தை நாள் முழுதும் இருந்து கேட்கப் பெருவிடினும் அரை நாழிகையேனும் கருத்துடன் கேட்பவர்கள் எல்லாத் தீவினைகளையும் நீக்குவார்கள். சிவ சரித்திரத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களும், அதைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறவர்களும் மூன்றுகோடி நரகத்தில் அழுந்தி யிருந்து பின்பு நாயாய்ப் பிறப்பார்கள். இழிகுலத்திற் பிறந்தவ ராயினும் சிவசரித்திரத்தைச் சொல்பவ ரெவரோ அவர் முதன்மையான தெய்வப் பிறப் பினராம். அவரை அப்படிக்கருதாது தங்களைப்போன்ற ஒரு மனிதர் என்று சொல்பவர்கள் வாயாற் புழுக்களைக் கக்கும்படியான வியாதியை யடைவார்கள். சிவ சரித்திரஞ் சொல்லுகின்றவர்கள் ஆசனமில்லாமல் தரையி லிரார்கள். சபையில் யாரையும் அஞ்சலி செய்யமாட்டார்கள். தீயவர்க ளிருக்கு மிடத்திலும், அற்பர்கள் கூடித் தீமையிற் களிக்கு மிடத்திலும், சூதாடு மிடத்திலும், மாதர்கள் கணவர்களுடன் விளை

யாடிக் கொண்டிருக்கு மிடத்திலும், அங்கப் பழுதான வர்களிருக்கு மிடத்திலும், தமக்கு நாடு, நகரம் முதலிய பெரும்பயன் வருகிறதாக இருந்தாலும் சிவ சரித்திரத்தைச் சொல்லார்கள். தேவாலயம், சோலை, நதிதீரம், நல்லோர்சபை, யாகசாலை, முனிவர் களுடைய ஆசிரமம், முதலிய புண்ணியமும் பரி சுத்தமும் பொருந்திய இடங்களில் மாத்திரம் எல்லாந் தெரிந்த பெரியோர்கள் சிவசரித்திரத்தைச் சொல் வார்கள். சிவ சரித்திரத்தைத் தினந்தோறுங் கேட்பவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து விபூதியணிந்து தங்கள் வருணாச்சிரமத்துக்குரிய நித்திய கர்மாநுஷ் டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, மனதை ஒருவழிப் படுத்திச் சிவ சரித்திரம் சொல்லும் ஆசாரியருக்கு உயர்ந்த ஆசனங்கொடுத்துப் பொருளும் உதவித் தாங்கள் தாழ்ந்த ஆசனத்திலிருந்து பத்தியோடு கேட்டல்வேண்டும்.

இவ்வாறன்றிச் சிவசரித்திரம் சொல்லுமிடத்திற் பொறாமையினாலே வேறொரு பொருளைச் சொல்லு கின்றவர்களும், வீண் தர்க்கஞ் செய்கின்றவர்களும், பன்றியாய்ப் பிறப்பார்கள். சிவசரித்திரங் கேட்பதை விட்டு வேறொன்றைக் கேட்பவர்கள் எட்டிமர மாவார்கள். சிவசரித்திரம் முடிவதற்கு முன் மத்தியி லெழுந்து போய்விடுபவர்கள் தங்கள் செல்வத்தை ஆயுள்வரையிலு மநுபவியாமல் மத்தியி லிழந்து விடு வார்கள். மஞ்சத்தின்மே லேறியிருந்தும், தாம்பூலந் தரித்துக் கொண்டுங் கேட்பவர்கள் கழுவி லேற்றப் பட்டு வருந்துவார்கள். சிவ சரித்திரங் கேட்கும் பொழுது தூங்குகிறவர்கள் கோட்டா னாவார்கள். படுத்தபடியே கேட்பவர்கள் மலைப்பாம் பாவார்கள்.

சிவ சரித்திரமாகிய தீபம் மனவிருளைப் போக்குவ தினாலே அந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறவரே மேலான ஆசாரியராம். சிவசரித்திரம் சொல்லப்படும் இடத்தைப் பரமேசுவரனுடைய சந்நிதியென்று கருதி அதைப் பயபத்தியோடு மேற்சொன்ன குற்றங்கள் ஒன்று மில்லாமலிருந்து கேட்டல்வேண்டும். சிவ சரித்திரத்தின் தன்மை இதுவாகும். இனி முன் னடந்த ஒரு சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறோம் :—

பாண்டிநாட்டிலே வாட்களம் என்னும் நகரத் திலேயுள்ள பிராமணர்கள் ஒருகாலத்திலே ஜெப தபாநுஷ்டானங்களை முற்றும் மறந்து துறந்துவிட்டு நீசத்தொழிலை யுடையவர்க ளானார்கள். அவர்களி லொருவனாகிய விதுரன் என்பவன் விலைமாதர் மோகத் திற் சிக்கி அவர் கலவி யின்பத்தில் மூழ்கி யிருந்தான். அவன் மனைவியாகிய வஞ்சுளை யென்பவள் தன் கணவன் தன்னைக் கூடாததினாலே காமஞ் சகியாதவ ளாகிக் கற்பு நிலைதவறி இழிகுலத்தா னொருவனைச் சேர்ந்து இன்ப மநுபவித்துக்கொண் டிருந்தாள். இவளிப்படி நடப்பதை ஊரா ரறிந்து பேசிக்கொள்ள, அதை விதுரன் கேள்விப்பட்டு இதனுண்மையை யறிவோமென்று அர்த்தராத்திரியில் மழை பெய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது தன் வீட்டிற்சென்று பார்க்கத், தன்மனைவியும் வேறொருவனும் புணர்ந்து கொண் டிருந்தார்கள். விதுரன் கோபங் கொண்ட வனாய் அருகிற் போகச் சோரநாயகன் ஓட்டம் பிடித்தான். விதுரன் தன் மனைவியின் அளகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு உதைக்க, அவள் அழுது, 'கணவரே! நான் சொல்வதைக் கேட்டுப் பின்பு என்னைக் கொன்றுவிடும்' என்றாள். அவன்

அடிப்பதைவிட்டு, 'என்ன சொல்லுகிருய் ?' என்ன, வஞ்சுளே, 'நீர் வேசைகள் மோகத்தால் என்னைக் கை சோரவிட்டீர். வெகுநாள்வரையில் நீர் திரும்பி யென் னிடம் வந்து சேருவீரென்று பொறுத்துக்கொண் டிருந்தும் வந்திலீர். இளமைப் பருவமாதலாற் காமஞ் சகிக்க மாட்டாதவளா யிக்குற்றஞ் செய்தேன். இது மாதருக்கும் ஆடவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்குங் காரியந்தானே' என்று சொன் ஞள். இதைக்கேட்டு விதுரன் தன்னிடத்திலுங் குற்றமிருக்கிற தென் றறிந்து, 'மாதே! நீ அழ வேண்டாம். காமத்தை நீக்க யாரா லாகும்? இப்பொழு துனக்கோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன். அஃ தென்னவென்ருல், உன்னிடத்தில் எந்த வருணத்தார் வந்தாலும், நீ அவர்களே யெல்லாம் புணர்ந்து காம விடாயைத் தீர்த்துக்கொண்டு, அவர்கள் கொடுக்கும் பொருளே யென்னிடத்திற் கொடு. நானதை விலே மாதருக்குக் கொடுத்து அவர்களேப் புணர்ந்து என் காமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன்' என்ருன். அவளதற்குச் சம்மதித்துப் பகிரங்கமாய் வந்தவர்களே யெல்லாம் புணர்ந்து அவர்கள் கொடுத்த பொருளேக் கணவனுக்குக் கொடுத்து வந்தாள். அவனதை வேசைகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களேப் புணர்ந்து வந்தான்.

இப்படிச் சிலநாள் கழிந்தபின்பு விதுரன் மூப்புப் பருவமடைந் திறந்தான். வஞ்சுளேயும் கிழத்தன்மை யெய்தி வெகு துன்பமான ஸ்திதியி லிருந்தாள். அப்பொழுது சிவராத்திரி வந்தது. பத்திமான்க ளெல்லாரும் கோகன்னத்துக்குப் போனர்கள். வஞ்சுளேயும் அவர்களுடன் சென்று அந்தத் திவ்ய

க்ஷேத்திரத்தி லுள்ள கோடிதீர்த்தத்தில் மூழ்கி மஹா பலநாதருடைய திருவடிகளைத் தொழுது ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யும்பொழுது, அங்கொரு பக்கத்தில் ஒரு தேசிகர் புத்தகம் வைத்துக்கொண்டு சிவதருமங்களை வாசித்துப் பொருள் சொல்லக் கேட்டுப் பயந்து, நடுங்கி, அவரிடத்திற்போய்ப் பணிந்து, 'ஐயா! நீர் வாசித்ததிற் பாவிகள் படும் பாடெல்லாம் சொல்லிவந்தீர். அதிற் காம மிகுதியினுற் கொண்ட புருஷனைவிட்டுச் சோரம்போன மாதரை இயமன் வெகு கொடுமையான தண்டனை செய்தா னென்று சொன்னீர். நான் இளமைப் பருவத்திற் கற்புநிலை கெட்டிருந்தேன். ஆதலால் நீர் சொல்லியவைகளை யெல்லாங்கேட்டு நடுநடுங்கி வருந்துகிறேன். நான் கொடும்பாவி. என்போற் பாவஞ் செய்தவர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஒருவரு மிரார். எனக்கு மூப்புப் பருவம் வந்துவிட்டது. சாவும் சமீபித்திருக்கிறது. என் பாவத்துக்காக என்னைப் புழுக்கள் நிறைந்த நரகத்தில் தள்ளுவார்களே என்று மனங் கலங்கி எண்ணுதும் எண்ணுகிறேன். இயமன் என்னைத் தண்டிக்கும்பொழுது 'பயப்படாதே' என்று எனக்குச் சொல்லுகிறவர்கள் யாவர்? நிராதாவாயிருக்கும் அடியேனைத் தேவரீரே காப்பாற்றும்' என்று அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினுள்.

தேசிகர் அவள் கையைப் பிடித்தெடுத்து, 'மாதே! நீ பயப்படாதே. பாவஞ் செய்த உனக்கு இப்பொழுது பயம் உண்டாயிருப்பதினுலே உன்பாவமெல்லாம் உன்னைவிட்டுப் போம். உனக்கு மூப்பு வந்துவிட்டபடியால் தவஞ்செய்யக் காலமில்லை. தானங்கொடுக்கவோ திரவியமில்லை. மகத்துவமுள்ள

சிவ சரித்திரத்தைக் கேட்டுவந்தால் உன்பாவம் ஒழிந்து போம். பாவமாகிய இருளைத் தொலைக்கச் சிவ சரித்திரம் சூரியனும். அசுவமேதயாகம் கோடி செய்த போதிலும் சிவ சரித்திரத்தைப்போற் பலன் கொடுக்க மாட்டாது. சிவ சரித்திரத்திற் சிறிது கேட்டவர்களும் சிவஸ்வரூபம் பெறுவார்களென்று கற்றோர் சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட மகத்துவமுள்ள சிவ சரித்திரத்தைக் கேட்டு உன் காலத்தைக் கழிப்பாயாக. முற்காலத்திற் சாமளன் என் றொருவ னிருந்தான். அவன் பெரும்பாதகனு யிருந்தும் அந்தியகாலத்திற் பரமேஶ்வரனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி மோக்ஷமடைந்தான். உனக்கும் மரணகாலஞ் சமீபித்திருக்கிறபடியால் நீ சிவநாமங்களை உச்சரித்துச் சிவ சரித்திரத்தைக் கேட்பாயாகில் உன் பாவங்கள் நீங்கி விடும். நீயும் சிவபதஞ் சேருவாய். சிவ சரித்திரத்திற் சிரத்தையும் அன்புமுள்ளவர்களும், சிவ நாமங்களை உச்சரித்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று நம்பி அவைகளைச் சொல்லுகின்றவர்களும், சிவபதத்தில் வாழ்வார்கள். இது சத்தியம்' என்று சொன்னுர்.

வஞ்சுளை இவைகளை யெல்லாங்கேட்டுத் தேசிகரைப் பார்த்து, 'ஸ்வாமீ! நானும் அப்படியே செய்து சிவபதத்திற் சேரத் தேவரீர் எனக்கு இப்பொழுதே தீக்ஷைசெய்து சிவசரித்திரத்தை நாடோறுஞ்சொல்லி யருளும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர் விபூதியை யெடுத்து அவள் சரீரத்திற் பூசிப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசித்து அன்று முதல் சிவ சரித்திரமும் சொல்லிவந்தார். அதனுல் வஞ்சுளை சைவ நெறி பொருந்திப் பத்தியுள்ளவளாய் மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து மாவுரியே வஸ்திரமாகவுடுத்து,

விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்துப் பரமசிவனைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்துவந்தாள்.

ஸ்தோத்திரம்.

'கையார் மழுவெம் படையாய் சரணம்
கருணைக் கடலே சரணம் சரணம்
பையா டரவத் தணியாய் சரணம்
படர்செஞ் சடையாய் சரணம் சரணம்
மையார் கலிவெர் திறநொந் திடவான்
மழைமஞ் செனவே வருநஞ் சயிலும்
ஐயா சரணம் சரணம் எனையாள்
அமலா விமலா சரணம் சரணம்.' (க)

'தோத்தா ரிதழித் தொடையாய் சரணம்
சுருதிப் பொருளே சரணம் சரணம்
சத்தா கியசிற் குணனே சரணம்
சமனுக் கொருவெஞ் சமனே சரணம்
முத்தா ரிளவெண் ணகை யம் பிகைதன்
முறைகுந் தவசிற் றினைகண் டருளும்
அத்தா சரணம் சரணம் எனையாள்
அமலா விமலா சரணம் சரணம்.' (உ)

'கமலா லயனுக் கருள்வோய் சரணம்
கயிலைக் கிரியாய் சரணம் சரணம்
நிமலா கமதற் பரனே சரணம்
நெடுமா லறியாய் சரணம் சரணம்
சமரா டினர்முப் புரமுங் கடிதிற்
றழல்மண் டிடவெண் ணகைவெங் கனல்கொண்
டமரா டியவா சரணம் எனையாள்
அமலா விமலா சரணம் சரணம்.' (ங)

'திருக்கரத்தில் மழுவாயுதந் தரித்தவரே சரணம். கிருபா சமுத்திரமே சரணம். சர்ப்பா

பரணரே சரணம். சடாமகுடரே சரணம். கருங் கடல்வெந்து வற்றவும், தேவர்கள் வருந்தவும், மேகம்போல்வந்த ஆலகாலவிஷத்தை அமுதுகொண்ட ஐயனே சரணம். கொன்றைமாலை யணிந்தவரே சரணம். வேதப் பொருளே சரணம். சத்தா யிருக்கும் சிற்குண மூர்த்தியே சரணம். காலகாலரே சரணம். உமாதேவியாருடைய தவவுறுதியைக்கண்டு உளமகிழ்ந் தருள்செய்த அத்தனே சரணம். பிரம தேவருக்குச் சிருஷ்டித்தொழிலை யருளிய பெருமானே சரணம். கயிலாச வாசரே சரணம். நிர்மலமான ஆகமங்களை அருளிச்செய்த நித்தியரே சரணம். விஷ்ணுவினாலும் அறியப்படாத கடவுளே சரணம். தேவர்களுடன் போர்செய்துகொண்டிருந்த திரிபுராதி களையும் அவர்களுடைய கோட்டைகளையும் புன் சிரிப் பினால் எரித்த புண்ணியரே சரணம். அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய அமலமூர்த்தியே சரணம்'— என்று இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து சைவாசாரத்தை அநுசரித்துச் சில காலமிருந்து இறந்துபோனாள். உடனே பரமசிவனுடைய கட்டளையினாற் சிவகணங்கள் வந்து அவளைப் பொன் விமானத்திலேற்றிச், சிவலோகத்திற் பிரமா, விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் சூழப், பரமசிவன் வீற்றிருந்தருளுஞ் சபையிற் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். வஞ்சுலையானவள் பரமசிவனையும் பார்வதிதேவியாரையும் நோக்கி, அவர் களுடைய திருவடித்தாமரைகளிற் பலமுறைபணிந்து பேராநந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கினவளாய், 'நம்மை யிங்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது எந்தத்தவப்பயனோ' என்று ஆச்சரியங்கொண்டிருந்தாள். பரமசிவன் அவள் மேற் கிருபாநோக்கஞ் செய்து, 'நீ உமாதேவிக்குப்

பணிவிடை செய்து கொண்டிரு' என்று அன்பாகக் கட்டளையிட்டருள, அங்ஙனமே செய்து வந்தாள்.

இப்படி யிருக்கும்பொழுதொருநாள் வஞ்சுளை உமாதேவியாரைப் பார்த்துப், 'பரிபூரணியே! தாயே! அருந்தவஞ்செய்தவர்களும் பெறற்கரிய பெரியபதவியை நாயினுங் கடையேனாகிய எனக்கு அருளிச்செய்தாய். என்கணவர் இப்பொழுதெவ்விடத்தில் எப்படி யிருக்கிறாரோ சொல்லி யருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உமாதேவியார் புன்னகைசெய்து, 'மாதே! உன்கணவன்பாவங்களையே செய்துகொண்டிருந்து இறந்துபோய் நரகங்களிற் கிடந்து இப்போது விந்தாடவி யென்னும் வனத்திற் பேயாய்த் திரிகின்றான்' என்றருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்ட வஞ்சுளை மிகவுந் துக்கித்து, 'கண்மணி! நான் இவ்வளவுமேலான பதவியிலிருக்க என் கணவன் வனத்திற் பேயா யலைவது தகுதியோ?' என்று முறையிட, பார்வதிதேவியார் மனமிரங்கி, 'வஞ்சுளையே! உன்கணவனை நாம் இரக்ஷிக்கிறோம். நீ பயப்படாதே' என்று சொல்லி, வீணை வாசிப்பதில் வல்லவரான தும்புரு முனிவரை யழைத்து, 'நீ யிவளுடன் விந்தாடவியிற்சென்று பரமசிவனுடைய புகழை யிசையிற்பாடி இவள் கணவனுடைய பாவரூபத்தை நீக்கி, அவனை நம்முடைய உலகத்துக்குக் கொண்டுவா' என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

முனிவர் அப்பணியைச்சிரமேற்கொண்டு, வஞ்சுளையுடன் இரத்தின விமானத்திலேறிச் சென்று, விந்தாடவியைச் சேர்ந்தார். அவ்வனத்தி னடுவே பாபத்தினாற் கோரரூபமும், பிறை போன்ற தந்தங்களும், தீயைப்

போற் சிவந்தகண்களும் உள்ள பேய் வடிவாகித் தனக்குத்தானே கோபங்கொண்டு சீறி யழுகிறதும், ஆவென்று வாயைத்திறக்கிறதும், நகைக்கிறதும், மலையைத்தாண்டி விழுகிறதும், மூங்கில்களைக் கரும்பு போல் கடிக்கிறதும், சரீரத்தி லடித்துக்கொள்ளுகிறது மாயிருப்பவனைப் பார்த்து, அந்த முனிவர் 'ஐயோ, வஞ்சுளையே! இவன் பாவத்தினால் வந்த தீவினையைப் பார்' என்று சொல்லிப் பாசத்தை வீசி, அவனைப் பின்னாக இழுத்துக்கட்டி, அவனுடைய கோரரூபத்தை நீக்கும் பொருட்டு, யாழைத் தமது கையில் எடுத்துக் கொண்டு பரமேஸ்வரருடைய புகழை மண்ணுலகத் தாரும் விண்ணுலகத்தாருங் கேட்டு மகிழும்படித் தாளக்கிரமத்துடன் பாடினார் :—

'நஞ்ச மிருக்கு மணிமிடற்றோய்
நெடுமால் சாத்து நயனமலர்க்
கஞ்ச மிருக்கும் பதயுகத்தோய்
அடிய ரிதயக் கடிக்கமலத்
தஞ்ச மிருக்கு மொருபுறத்தோய்
அமுத மதியி னலர்கிரணப்
புஞ்ச மிருக்குந் திருச்சடையோய்
கயிலை வாழும் புகழோனே.' (க)

'மூரி யிருக்குந் துவசத்தோய்
முனியா தன்பர்க் கருளவருண்
மாரி யிருக்கும் விழிக்கடையோய்
மதுவா ரொழுகு மலரிதழி
வேரி யிருக்குஞ் சடைமுடியோய்
வெகுண்ட மறலி யுரங்குதித்த
சோரி யிருக்குங் குரைகழலோய்
கயிலை வாழுந் தொல்லோனே.' (உ)

'வேத மிருக்குங் கபாலத்தோய்
விழையு மிடையாய் மகளிர்க்வ
நீத மிருக்குஞ் சாயகத்தோய்
இமவான் பயந்த நேரிழைதன்
பாத மிருக்கும் புரிசடையோய்
பதங்கூர் சுருதி வியாகரண
நாத மிருக்கும் பரிபுரத்தோய்
கயிலை வாழு நம்பானே. (ரு)

'தேயா திலகு மொரு சுடரே
தேவ ரேத்து முழுமுதலே
தாயா யுலக முழுதீன்று
புரந்து துடைக்குந் தகவோனே
வாயான் மறையோ னுரைத்தருள்நின்
சரிதை கேட்ட மடவரர்காப்
பேயாய் விந்தத் தடைந்தோனைப்
புரவா திருந்தாற் பிழையுண்டோ?' (ச)

'நீலகண்டரே! விஷ்ணுவானவர் தமதுகண்ணைப் பறித்துச் சாத்தி அருச்சித்த பாத முடையவரே! அடியார்களுடைய இருதயத்தில் வீற்றிருக்கும்பார்வதி தேவியாரை வாமபாகத்தில் வைத்தருளியவரே! அமிர்தகிரணங்கள் நிறைந்த சந்திரனை ஜடாமகுடத்தில் தரித்தவரே! கயிலாசகிரியில் வீற்றிருந்தருளும் மேன்மையாளரே! இடபக்கொடியை யுடையவரே! அடியார்க்கருள் செய்யும் பொருட்டுக் கருணை நிறைந் துள்ள கடைக் கண்ணுளரே! வாசனை பொருந்திய கொன்றைமாலை தரித்த திருமுடியை யுடையவரே! நமனை உதைத்தபொழுது அவன் மார்பி லிருந் துண்டாகிய உதிரந் தங்கிய திருவடியை யுடையவரே! கயிலாசகிரியில் வீற்றிருந்தருளும் புராதனரே! வேதங் கள் மணக்குங் கபாலத்தை யுடையவரே! வெண்ணெ

யுண்ட விஷ்ணுவைத் திரிபுர தகனஞ் செய்தகாலத்தில் அம்பாகக் கொண்டவரே! ஹிமாசலராஜன் புத்திரி யாகிய பார்வதிதேவி யாருடைய திருவடிதங்கிய திருமுடியாளரே! வேத வியாகரண நாதம் நிறைந் துள்ள சிலம்பணிந்தவரே! கயிலாசநாதரே! குறை படாது என்றும் விளங்கும் சோதி சொரூபமே! தேவர்கள் போற்றும் பரிபூரண முதற்பொருளே! தாயாகி உலக முழுவதையும் தந்து, காத்து, அழிக்கும் தகுதியை உடையவரே! மறையோன் ஒருவன் நின் சரித்திரத்தைச் சொல்லக் கேட்ட இம்மாதின் பொருட்டு விந்தாடவியிற் பேயாய்த் திரியும் இவனை ரக்ஷியாமல் இருந்தால் உமக்குப் பிழையுண்டாகுமோ?" என்று இப்படித் துதிசெய்த அளவில், அவன் மன நெகிழ்ந்து, தேற்றாங்கொட்டையை யுரைத்த மாத்தி ரத்தில் கலங்கல்நீர் தெளிவதுபோல் உள்ளந்தெளிந்து தான் முன் செய்த பாவங்களை யெல்லாம் நினைந்து பயந்து, யாழ்வாசிக்கும் தும்புரு முனிவரைப் பார்த்து, ஐயா! உம்மைத் தரிசித்ததனாலும் பரமசிவனுடைய புகழைக் கேட்டதனாலும் நான் என் பாவமாகிய பெருங் கடலைக் கடந்தேன். எம்பெருமானாகிய பரம சிவனையும் எம்பிராட்டியாகிய பார்வதி தேவியாரை யும் நான் இதோ துதி செய்கின்றேன்:—

'செக்கச் சிவந்த செழும்பாகே
 தேனே பாலே தெள்ளமுதே
முக்கட் கரும்பே ஐந்துமுகக்
 கனியே வேத முழுமுதலே
மிக்கத் தருமம் பகர்காதை
 கேட்ட எனது விளங்கிழைக்காத்
துக்கத் துழல்வேன் றனைப்புரவா
 திருந்தா லுனக்குத் தகவுண்டோ?' (க)

'பச்சை வல்லி படர்ந்தேறும்
பவளக் குன்றே பழமறையின்
உச்சி மிசைவே ரோட்டியென்றும்
உலவாச் சாகை யொருதருவே
விச்சை மறையோன் நின்கதையை
விளம்பக் கேட்ட மெல்லியற்காக்
கொச்சை யலகை யானேனை
ஆளா தொழிந்தாற் குறையுண்டோ?' (௨)

'அன்ன மேன மாயயனு
மாலு முடியு மடியிணையும்
முன்னி யறிதற் கரிதாய
பொருளே மூவா முழுமுதலே
பன்னு மறையோன் நின்சரிதம்
பகரக் கேட்ட பார்ப்பனிக்கா
மன்னும் அலகை யானேனை
ஆளா தொழிந்தால் வசையுண்டோ?' (௩)

மிகச் சிவந்திருக்கும் செழுமையான பாகே! தேனே! பாலே! தெளிவுள்ள அமிர்தமே! முக்கண்களுள்ள கரும்பே! ஐந்து திருமுகங்களையுடைய கனியே! வேதத்தின் முழுமுதலே! சிவதர்மங்களைச் சொல்லும் சரித்திரங்களைக் கேட்ட என் மனைவியின் பொருட்டுத் துக்கத்தி லுழல்கின்ற அடியேனைக் காத்து ரக்ஷித்தீர்! இங்ஙனம் என்னைக் காவாதிருந்தால் உமக்குக் குற்றமுண்டோ? பச்சைக்கொடி போன்ற பார்வதி தேவியார் கலந்திருக்கும் பவளமலை போன்றவரே! பழமையான வேதங்களின் உச்சியில் வேர்விட்டு எக்காலமுங் கெடாத சாகைகளையுடைய ஒப்பற்ற விருக்ஷம் போன்றவரே! ஞானவானாகிய பிராமணன் சொல்லிய உம்முடைய சரித்திரங்களைக்

கேட்ட என் மனைவியின் பொருட்டுப் பேயா யுழன்று கொண்டிருந்த எனக்குப் பெருங்கருணை செய்தீர்! இங்ஙனஞ் செய்யா திருந்தால் உமக்குக் குற்ற முண்டோ? பிரமா அன்னப்பக்ஷியாகித் திருமுடியைத் தேடியும், விஷ்ணு வாராகமாகித் திருவடியைத்தேடியும், காணுதற் கரிதா யிருந்த பெரும்பொருளே! ஆதி யந்த மில்லாதவரே! பரிபூரணரே! வேதங்களோதி யுணர்ந்த அந்தணன் சொல்லிய உம்முடைய திவ்விய சரித்திரங்களைக்கேட்ட என்மனைவியின் பொருட்டு அலகையா யலைந்து கொண்டிருந்த அடியேனையும் ஆட்கொண்டீர். இங்ஙனம் ஆட்கொள்ளாவிடில் உமக் குக் குற்றமுண்டோ'? என்று இவ்வாறு துதிசெய்து மகிழ்ந்து, ஆச்சரியங்கொண்டு, உரோமங்கள் சிலிர்ப்ப நின்று, கண்களில் ஆநந்த பாஷ்பம் பெருகப் பரவச னாகிக், கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருகிக் களித்து, ஆடிப்பாடி, 'என்னையன் எனக்கு நித்தியவாழ்வை யளித்தான்' என்று பொங்கினான். இப்படி ஏழுநாள் வரையிற் பரமேஸ்வரருடைய திருவடிகளைப் புகழ்ந்து, துதிசெய்து, பேயுருவம்நீங்கித் தேவரூபம்பெற்று சித்தியடைந்து, விமானத்திலேறித் தன் மனைவி யடைந்திருக்கப்பெற்ற சிவபதவியைச் சேர்ந்து, அவளுடன், பரமசிவனும் பார்வதிதேவியாரும் சந்தோஷிக்கவும். சிவகணங்கள் ஏவல் செய்யவும், செம்பொன் விமானத்தில் வீற்றிருந்து, சிவ போகத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஆதலால் அழிவில்லாத பெரும்பதவியை விரும் பினவர்கள் சிவசரித்திரத்தையே கேட்கக் கடவர்கள். இவ்வுலகத்தில் இதுவே மேலான தவமாகும்" என்று சூதமுநிவர் சொல்லி யருளினார். அதைக்கேட்ட

நைமிசாரணிய முநிவர்கள், அன்பினால் மனமுருகி, 'ஹாஹா' என்று சொல்லிக் கைகளைச் சிரசின்மேற் குவித்துத் தொழுதார்கள்.

தேவர்பெருமானாகிய பரமசிவனுடைய பஞ்சாக்ஷர மகிமை முதலாகச் சிவபுராணமகிமை ஈறாகவுள்ள சிவசரித்திரங்களைக் கேட்பவர்கள் எவர்களே யானாலும் பேரின்ப வாழ்வை அடைவார்கள்.

வாழ்த்து.

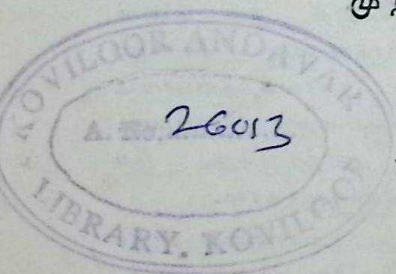
" ஞால மோங்குக நான்மறை நீடுக
சீல மன்னவர் செங்கோல் விளங்குக
கால மாமழை மன்னுக காதலாற்
சால ஈச னடியார் தழைகவே."

திருச்சிற்றம்பலம்.



பிரமோத்தரகாண்டவசனம்

முற்றிற்று.





Printed by P. R. Rama Iyar & Co., Madras.

உ

விற்பனைக் குரிய புத்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை
1.	திருப்புகழ் முதற்பாகம்	2	8	0
2.	௸ இரண்டாம் பாகம் ...	3	0	0
3.	௸ மூன்றும் பாகம் ...	3	8	0
4.	சிவஸ்தல மஞ்சரி	(அச்சில்)		
5.	பிரமோத்தர காண்ட வசனம் (சிவ கதைகள்) ...	0	6	0
6.	காசி மாஹாத்மியம் (சிவ கதை) ...	0	1	0
7.	திருநீரேர்த் தல புராணம்	0	4	0
8.	திருத்தணிகைத் திருப்புகழ் முதலியன	0	6	0
9.	திருத்தணிகைத் தலபுராணச் சுருக்கம் (வசனம்) ...	0	3	0
10.	௸ 8-9 ஒன்றுய்ச் சேர்ந்தது	0	8	0
11.	மஞ்ஞைப் பாட்டு	0	0	6
12.	சேவற் பாட்டு	0	0	6
13.	அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல் ...	0	2	0
14.	History of the Tamil Prose Literature ...	0	6	0
15.	சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம் ...	0	6	0
16.	வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் ...	0	12	0
17.	காலனைக் கட்டி யடக்கிய கடோர சித்தன் கதை ...	0	2	0

ஒரே காலத்திற் பத்துப் பிரதிகள் வாங்கினால் ஒரு பிரதி விலை யின்றிக் கொடுக்கப்படும். தபாற் செலவு முதலியன வேறு.

வ. சு. சண்முகம் பிள்ளை,

292, லிங்க செட்டித் தெரு,

சென்னை: MADRAS.